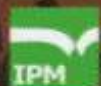
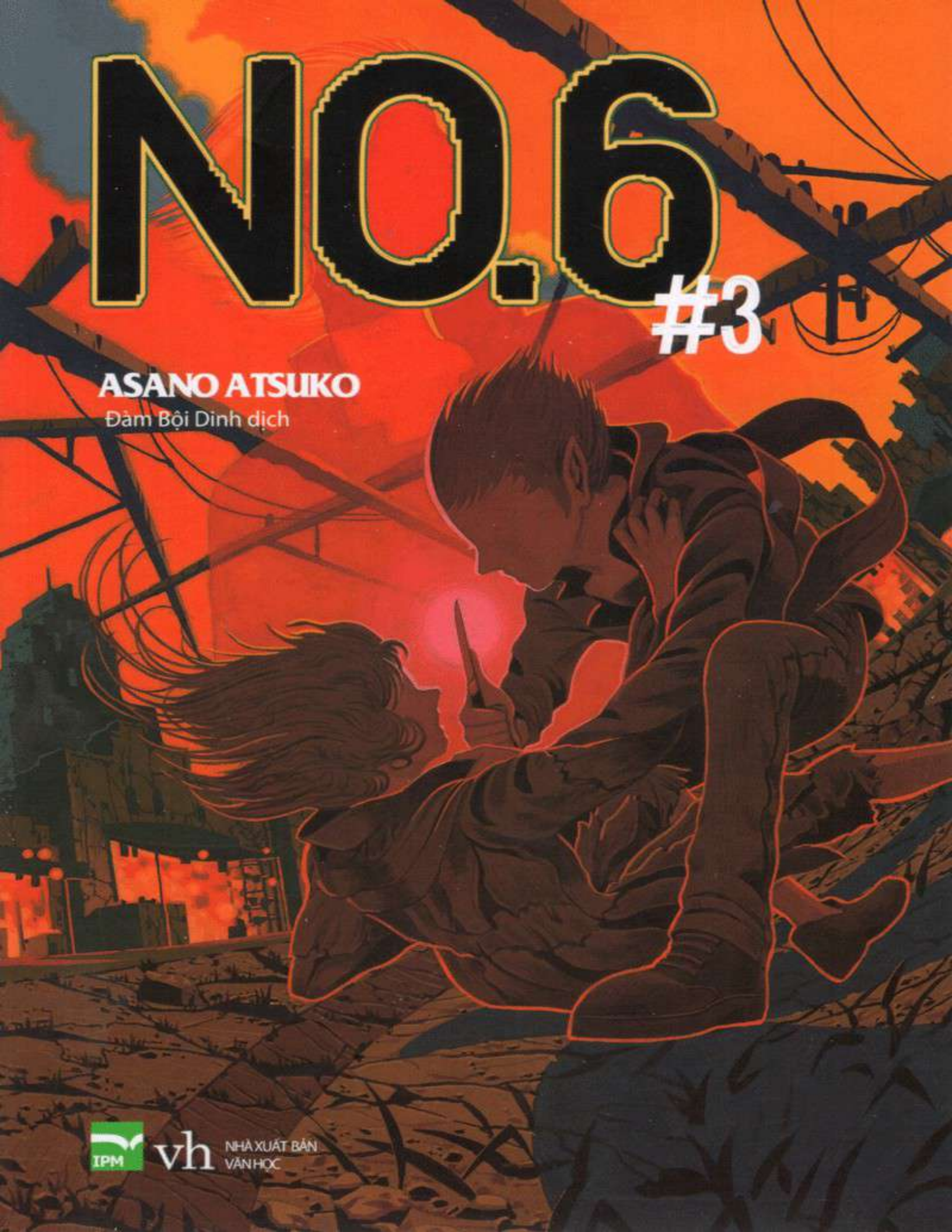

NO.6

#3

ASANO ATSUKO

Đàm Bội Đình dịch

vh

NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

Mục lục

Tập 3

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Lời Bạt

NO.6 TẬP 3

Asano Atsuko

www.dtv-ebook.com

Tập 3

Nezumi nhận được mẫu giấy nhắn của Karan, cho biết Safu đã bị người của Cục Trị an bắt đi mất. Nó giấu nhem mẫu giấy đi, và bắt đầu quá trình tự dẫn vật, cứu hay không cứu Safu, kể hay không kể cho Shion.

Giấy không gói được lửa, đến một ngày Shion cũng biết được, cậu nôn nóng lên đường đi cứu bạn. Nhưng chẳng được mấy bước, đã bị Nezumi chặn đường...

Đây là tập truyện về những con người non trẻ đã gian nan chạy trốn khỏi nơi nguy hiểm, nhưng khi tình cảm và tinh thần chính nghĩa lên tiếng, họ lại không ngần ngại quay về đối mặt...

Đây là câu chuyện ở bên kia bức tường

NO.6 TẬP 3

Asano Atsuko

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Hãy vào đây, vào trong này, lừa mọi người rằng mình không biết! Bộ mặt giả dối sẽ che đậy được trái tim giả dối.

- Macbeth, William Shakespeare

Bầu trời xanh ngắt sáng sủa vô cùng, mặt trời sắp sửa đứng bóng, rọi xuống ánh nắng ấm áp hiền hòa. Buổi trưa rất đổi yên bình, cơn lạnh giá mấy hôm trước đã tan biến như chưa từng hiện hữu.

Shion nheo mắt ngược nhìn trời xanh.

Tuyệt quá, cậu nghĩ.

Bầu trời đẹp đến nao lòng. Đống gạch vụn màu trắng lấp lánh dưới nắng cũng trở nên huyền diệu. Bọt bong bóng bay lên từ cục xà phòng tựa như màn ảo thuật đẹp lung linh. Sau khi tắm tấp, lông chó mềm mượt óng ánh vô cùng bắt mắt.

Shion cảm thấy mọi thứ tầm thường xung quanh mình giờ đây đều trở nên đẹp đẽ. Thêm một cái bong bóng xà phòng lững lờ bay lên rồi vỡ tan trong làn gió.

"Này! Đừng nghỉ tay nữa!" Giọng Inukashi bỗng vang lên. "Còn nhiều chó đang chờ tắm lắm đấy, cậu cứ ngăn ngơ mãi thế này, chưa tắm xong một nửa thì trời đã tối mất rồi."

Như thế phụ họa lời trách móc của Inukashi, con chó trắng cao lớn mình đầy bột xà phòng cũng kêu "ư ừ" ra chiều hối thúc.

"À, xin lỗi."

Shion thò tay vào lớp bột xà phòng, cọ rửa kĩ càng cho nó. Có lẽ vì quá dễ chịu nên đôi mắt con chó híp cả lại, hai mép nhàn ra.

Tính luôn hôm nay thì Shion chỉ mới làm công việc tắm chó được hai ngày, nhưng trong hai ngày ngắn ngủi I này, cậu phát hiện biểu cảm của lũ chó thực sự rất phong phú: chán ghét phiền toái, phẫn khích, cáu bẳn, lười nhác, điềm đạm, nóng nảy, kiêu ngạo... Mỗi con đều có đặc trưng và tính tình khác nhau. Đây cũng là điều mà giờ đây cậu mới biết.

Con chó trắng cậu đang tắm chắc là con chó cái già, tính tình ôn hòa, thông minh, rất giống các bà lão thông thái thường xuất hiện trong truyện dân gian.

"Shion, cậu tắm kĩ quá rồi, tắm một con tốn những mấy chục phút." Tóc buộc sau gáy, chồm mũi dính bột xà phòng, Inukashi nói với vẻ cau có.

"Đây là những con chó sẽ cho khách thuê để sưởi ấm, đúng không? Dĩ nhiên phải tắm kĩ hơn chứ."

"Tắm sơ là được rồi, dù gì khách đến trọ chỗ này cũng toàn mấy tên bẩn thỉu như chó hoang vậy."

Inukashi đã dọn dẹp lại những chỗ còn chút dướng dấp của khách sạn xưa kia trong tòa nhà đổ nát rồi cho những người vô gia cư thuê, còn chuẩn bị cho thuê chó khi mùa đông lạnh giá sắp về. Đám khách trọ sẽ vui mình giữa mấy con chó để sưởi ấm qua đêm, tránh khỏi cảnh bị chết cóng. Và Shion thì được thuê tắm tấp cho lũ chó ấy.

"Inukashi, tôi thấy cậu nói về khách hàng như thế không hay lắm đâu."

"Hả? Cậu bảo sao?"

"Cậu nói khách bản thủ, tên này tên nọ, như thế không hay."

Inukashi lấy mu bàn tay quẹt mũi, hắt hơi một cái, "Cậu là mẹ tôi à, Shion?"

"Không, tôi chỉ được thuê đến đây để tắm chó thôi."

"Thế thì tôi là chủ, cậu là người làm. Cậu cứ tuân theo những gì tôi bảo là được rồi."

Inukashi lôi con chó trong tay Shion về, rồi múc thẳng nước sông xối ào ào vào mình nó.

Đằng sau tòa nhà đổ nát là một con sông nhỏ. Sau khi trốn từ thành phố Thánh No.6 tới West Block không lâu, Shion suýt chút nữa đã mất mạng vì con ong kí sinh trong cơ thể. Lúc bấy giờ, vì cơn đau dữ dội và cơn sốt cao, Shion gần như không còn ý thức, nhưng lại nhớ rất rõ mấy lần dòng nước mát lạnh, ngon ngọt trôi qua cổ họng. Chính vì nó mát lạnh, ngon ngọt nhường ấy nên cậu mới nhớ kĩ. Khi cậu định ngỏ lời cảm ơn Nezumi đã cho nước uống và chữa giúp vết thương thì Nezumi chỉ đáp cộc lốc, "Chẳng qua vì gần đây có nguồn nước mà thôi."

Có lẽ, con sông này cũng chảy ra từ nơi ấy.

"Inukashi, không được làm thế. Xà phòng chảy ra sông hết rồi kìa."

Shion vội giữ tay Inukashi lại. Bọt xà phòng nổi lênh bênh trên mặt nước rồi trôi xa dần.

"Thì đã sao?"

"Con sông này chẳng phải là nguồn nước sinh hoạt của mọi người ư?"

"Chắc vậy, ở đây không có thiết bị tân tiến để nhấn nút một cái là có nước tiết trùng đã được điều chỉnh nhiệt độ chảy ra, mọi người đều dùng trực tiếp nước lấy từ sông suối gì đó thôi."

"Thế thì chúng ta đừng nên làm bẩn con sông này, nếu không sẽ ảnh hưởng đến những người ở hạ lưu mất."

Inukashi nhìn chăm chăm vào Shion hồi lâu, "Bọn người ở hạ lưu liên quan gì đến tôi?"

"Liên quan... nếu đã biết ở hạ lưu sẽ có người dùng nước, thì không nên làm bẩn dòng sông. Chẳng phải đây là lẽ đương nhiên ư?"

"Lẽ đương nhiên? Cậu đang nói chỗ nào vậy? Đây là West Block! Nếu chuyện gì cũng suy nghĩ cho người khác thì đừng hòng sống nổi ở chốn này."

"Nhưng cũng không thể biết sai mà vẫn làm! Chúng ta hãy cứ đổ nước vào thùng sắt trước rồi mới tắm cho lũ chó như hôm qua đi."

"Hôm qua tắm chó con, hôm nay toàn là chó lớn, số lượng lại nhiều, con nào cũng phải làm thế thì mệt lắm." Dứt lời, Inukashi nhún vai. "Nếu cậu muốn một mình đi lấy nước từ dưới sông lên thì tôi không cản đâu."

"Được, quyết định vậy đi."

"Sẽ cực lắm đó."

"Ừm."

"Nói trước nhé, tôi chỉ trả tiền tắm chó, còn lấy nước là do cậu tự nguyện."

"Yên tâm đi."

"Được, vậy thì làm nhanh lên. Tôi đi ăn trưa đây."

Con chó trắng lắc mình, nước văng tung tóe; Shion nhận lấy cái xô mà Inukashi ném qua, đánh một xô nước từ sông lên.

"Shion."

"Hử?"

"Tại sao?"

"Gì mà tại sao?"

"Tại sao không thể nói xấu khách hàng? Tại sao phải lờ chuyện sống chết của bọn người dưới hạ lưu?"

Inukashi đang ngồi trên đồng gạch vụn, Shion ngược lên nhìn gương mặt ngăm ngăm ấy.

"Bởi vì chúng ta đều như nhau."

"Như nhau?"

"Chúng ta đều là con người như nhau cả mà. Nếu đã thế thì..."

Bỗng dưng Inukashi phá lên cười sặc sụa, tiếng cười vọng thẳng lên tận trời xanh. Có vài con chó khiếp đảm rên ư ử.

"Đều là con người như nhau... Ha ha, thật nực cười quá! Lần đầu tiên tôi nghe có người nói như vậy. Shion, cậu thực sự nghĩ thế ư?"

"Thật mà!"

Inukashi nhảy khỏi đồng gạch, đứng trước mặt Shion. Nó nhỏ con, chỉ cao tới vai Shion, chân tay khẳng khiu thò ra khỏi quần áo màu đen, nước da nâu như màu da thuộc.

"Đám khách ở trọ hẳn thiêu và lũ nhóc đến đây đánh nước đều là người như chúng ta?"

"Đúng vậy."

"Cậu và tôi là người như nhau?"

"Phải."

Inukashi giơ tay chỉ lên mặt trời đang treo lơ lửng trên cao, "Cư dân No.6 đều là người như chúng ta?"

Shion chậm chậm gật đầu, trả lời, "Đúng vậy."

Làn da nâu trơn láng đến mức có thể phản chiếu ánh nắng, tóc mái dài che khuất vầng trán, phủ bóng xuống tận đôi mắt Inukashi. Đôi mắt màu nâu chớp chớp dưới làn bóng đổ ấy.

"Shion, cậu sẽ chết đấy."

"Gì chứ?"

"Nếu cậu quả thật có suy nghĩ ngây thơ như vậy, cậu sẽ không sống nổi ở đây."

"Nezumi cũng hay nói vậy, cậu ấy vẫn bảo tôi quá ngây thơ."

"Chẳng thể nào tả cậu bằng chữ 'quá' nữa rồi. Những lời cậu nói giống như một ngôi nhà kẹo ngọt làm từ đường cát. Mặc dù tôi chưa từng ăn và cũng chưa từng thấy đường cát, nhưng chắc nó ngọt lịm, tưới nước vào sẽ tan ngay."

"Tôi chưa tưới nước cho đường cát bao giờ, nhưng đúng là nó rất ngọt."

Inukashi lại nhảy lên đồng gạch vỡ, ngồi dưới bầu trời xanh ngắt. Nó đu đưa đôi chân, lẩm bẩm, "Tại sao Nezumi lại chịu đựng cậu nhỉ? Vốn dĩ hẳn ta rất ghét loại người mơ mộng hão huyền cơ mà."

"Inukashi, cậu rất thân với Nezumi ư?"

"Thân? Ý cậu là sao?"

Shion xách xô nước, ì ạch bước trên con đường đầy cỏ khô và gạch vụn, đến đổ nước vào chiếc thùng sắt, "Là biết rõ mọi chuyện về nhau ấy."

"Nếu là ý đó thì không thân. Chuyện của Nezumi tôi biết còn ít hơn phần chóp đuôi của con cún này, tôi chẳng hứng thú gì với hẳn."

Inukashi chỉ vào chú cún con màu nâu nhạt đang nô đùa quanh chân Shion. Chóp đuôi của nó có điểm một chút màu trắng.

"Tôi tưởng các cậu là bạn..."

"Bạn! Lại là một từ tôi không hay nghe nói. Bạn! Ha! Nực cười. Chỉ khi Nezumi cần thông tin mà chó của tôi thu thập được mới đến đây thôi. Tôi thì bán thông tin cho hẳn. Chỉ có thế, chẳng còn gì khác nữa..."

Inukashi bặm miệng lại, chạm phải ánh mắt của Shion, nó vội nhìn lảng sang chỗ khác.

"Không chỉ có giao dịch thông tin và tiền bạc thôi đâu nhỉ?"

"Đúng... thỉnh thoảng tôi sẽ mời hẳn tới hát."

"Hát?"

"Hẳn có chất giọng tốt. Cho nên tôi mời hẳn đến hát. Khi có những con chó sắp chết, nếu sáng sớm ra nó đã chết rồi thì còn đỡ, chứ những con hấp hối vì bệnh hay bị thương sẽ đau đớn lắm. Cả một đêm chúng rên rĩ

không nguôi. Những lúc như vậy, tôi sẽ mời Nezumi đến hát. Tôi không biết hẳn hát bài gì, nhưng chỉ cần hẳn cất tiếng hát, nói thế nào nhỉ..."

"Giống như cái gì?"

"Hả?"

"Bài hát của Nezumi, tiếng hát của Nezumi, nếu phải ví von thì giống với cái gì?"

Inukashi nghiêng đầu ngẫm nghĩ. Shion cũng lặng lẽ đi đánh nước, qua lại nhiều chuyến giữa con sông và chiếc thùng sắt. Khi nước gần được nửa thùng, Inukashi lên tiếng.

"Có lẽ giống... làn gió. Làn gió thổi từ phương xa tới. Đúng vậy, tiếng hát của Nezumi có thể tiễn đưa những linh hồn hấp hối, vật vã đau khổ được mau chóng ra đi. Giống như gió thổi bay những cánh hoa, hẳn có thể khiến linh hồn tách khỏi thể xác. Bất kể con chó đau đớn cỡ nào, nó cũng sẽ nhắm mắt lại, yên lặng nằm xuống. Cứ tưởng chỉ là nằm im thôi, không ngờ nó đã ngừng thở luôn rồi. Cơn đau mới một giây trước đó còn hành hạ nó giờ cứ như chưa từng tồn tại, nó ra đi một cách thanh thản... Hồi mẹ tôi chết cũng vậy."

"Bác gái đã mất rồi ư?"

"Đúng vậy. Bị đám người ở hạ lưu mà cậu nói nếu mình làm bẩn nước họ sẽ gặp khó khăn đó đánh chết. Họ ném đá vào mẹ, dùng gậy gỗ sồi đánh mẹ. Nhưng mà mẹ tôi cũng có chỗ không đúng, mẹ định ăn cắp bữa tối ít ỏi còn sót lại của bọn người đó. Lúc mẹ lên vào căn nhà nhỏ, vừa ngoạm lấy miếng thịt khô thì bị chúng phát hiện. Khi mẹ bỏ chạy về đây thì căng trước và xương sườn đều đã gãy hết rồi, miệng mồm đầy máu, không còn cứu chữa được nữa."

Cuối cùng đã lấy nước đầy thùng, Shion lau mồ hôi trên trán. Cậu không hiểu lắm lời nói của Inukashi.

"Inukashi, cậu nói căng trước... Nhưng cậu đang nói về mẹ mình mà?"

"Phải, mẹ tôi là một con chó."

"Chó?"

Shion há hốc mồm. Nhìn thấy bộ dạng của cậu, Inukashi cười lớn.

"Tôi đã bị vứt bỏ ở nơi này khi còn là một đứa trẻ sơ sinh. Ông lão nhặt được tôi là một người lập dị sống chung với chó, ông nuôi tôi cùng với đàn chó. Mẹ đã cho tôi bú sữa, cho tôi ngủ chung, khi trời lạnh, sẽ cùng với các anh chị em, những đứa con của mẹ, sưởi ấm cho tôi. Mẹ vẫn thường nói với tôi, toàn thân con không có cọng lông nào, thật là tội nghiệp, nhưng mùa hè con sẽ rất mát mẻ, cũng không lo có rận. Mẹ vừa nói vừa liếm tôi sạch sẽ."

"Thật là một người mẹ tốt, dịu dàng và hiền từ."

Đôi mắt Inukashi chớp chớp vài cái, "Cậu nghĩ thế ư, Shion?"

"Đúng vậy, mẹ rất thương cậu, một lòng một dạ bảo vệ đứa con không có lông như cậu, để cậu không bị lạnh."

"Ừm, mẹ đúng là một người mẹ hiền, cho đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ cảm giác chạm vào đầu lưỡi của mẹ, ấm áp và ươn ướt. Thật lạ lùng, sao tôi lại nhớ rõ như vậy nhỉ?"

"Món quà kí ức chẳng?"

"Gì cơ?"

"Món quà kí ức mà mẹ tặng cho con. Đó là kỉ niệm mà mẹ để lại cho cậu."

Inukashi không đu đưa chân nữa, cúi đầu nhìn xuống, "Tôi chưa từng nghĩ đến điều đó... Món quà kí ức ư?"

Shion quỳ gối bên dòng sông, vốc nước uống.

Mát lạnh. Ngon ngọt đến mức ngấm sâu vào lòng người. A... quả nhiên là nước ở nơi này.

Dòng nước thấm thấu vào cơ thể mệt mỏi sau trận ác chiến với con ong kí sinh cứ như một phép màu. Không, không chỉ cơ thể, khi cảm nhận được dòng nước trôi qua cổ họng ngon đến mức nào, tất cả các giác quan của Shion đều bừng tỉnh. Cậu tin chắc là vậy.

Mình sẽ sống, bởi vì có dòng nước mát lạnh và ngon ngọt này, vì có những tiếng gọi "Đừng chết! Hãy sống tiếp! Gắng gượng lên!".

Cho nên cả đời Shion sẽ không bao giờ quên. Dòng nước cùng tiếng gọi ấy đã cắm rễ trong tâm khảm cậu và tồn tại vĩnh viễn ở đó. Thịnh thoảng nó trôi lên khỏi tầng tầng lớp lớp ý thức, khẽ khàng thì thầm.

Đừng chết! Hãy sống tiếp! Gắng gượng lên!

Đấy chính là món quà kí ức!

"Tôi đi lấy bữa trưa cho cậu." Inukashi đứng trên đồng gạch, nói bằng giọng ra lệnh. "Trước khi tôi quay lại phải tắm sạch cho con chó đen kia, chưa xong sẽ không được ăn trưa."

"Bao cả cơm trưa à, cảm ơn nhiều nhé."

"Là phần ăn thừa cho cậu, dù chỉ có bánh mì và quả khô thôi."

"VẬY là đủ rồi."

Shion vừa chải lông cho con chó đen, vừa cười với Inukashi. Kể từ khi trốn đến West Block, Shion bắt đầu mặc chứng bụng rỗng mãn tính. Cậu khát khao có một bữa ăn gồm nhiều thịt, cá và trứng để ních đầy bụng mình, cậu nhớ những chiếc bánh mì và bánh kem mà mẹ Karan làm. Nhưng mặt khác, để xoa dịu cơn thèm khát, cậu vừa chảy nước dãi vừa nhìn chăm chặp vào canh rau vụn và bánh mì mốc, những thứ mà khi còn sống ở No.6, cậu chẳng bao giờ cho rằng đấy là thức ăn.

Có cái để ăn đã tốt lắm rồi.

Ở nơi đây, mọi người đều đói khát, chết dần chết mòn trong cơn đói và lạnh lẽo. Shion cũng hiểu rằng miếng bánh mì mà Inukashi cho mình quý báu như thế nào.

Shion nhìn lên trời, vàng dương quá chói chang. Ánh nắng này cũng soi rọi tới No.6, dù là công viên nơi cậu từng làm việc, khu căn hộ cao cấp Kronos, khu chợ tại Lost Town nơi mẹ đang sinh sống, hay West Block này, tất cả đều tắm mình dưới cùng một ánh mặt trời. Thế mà số phận con người lại chênh lệch và khác biệt quá nhiều.

Bức tường kim loại đặc biệt ngăn cách phần hoa và nghèo khó, sống và chết, ánh sáng và bóng tối. Khi trong thành phố Thánh No.6 đang tổ chức tiệc tùng xa xỉ, cùng thưởng thức các món ăn ngon được chế biến cầu kì thì ở một ngõ ngách nào đấy tại West Block, những ông già bà lão áo rách tơi tả đang chết dần chết mòn vì đói khát. Khi bọn trẻ ở No.6 đang ngủ say trên chiếc giường trong căn phòng thông minh với hệ thống quản lí môi trường hoàn hảo thì ở túp lều đơn sơ tại West Block, lũ trẻ phải co rúc vào với nhau để khỏi chết rét. Đấy chính là hiện thực mà Shion nhìn thấy. Những thứ có thể phân chia đồng đều bình đẳng như ánh nắng thật quá ít ỏi.

"Làm việc nghiêm túc đi."

Inukashi quăng cho Shion một câu rồi mất dạng sau đống gạch đá.

Nơi lối vào vốn dĩ có một cánh cửa gỗ dày giờ đây chỉ còn lại bản lề gỉ sét, gió vừa thổi liền vang lên tiếng cọt kẹt chói tai. Inukashi men theo cầu thang leo lên tầng hai. Chẳng rõ có phải là nét đặc biệt gì hay không, trong tòa nhà từng là khách sạn này có một góc được xây rất kiên cố. Dù vậy, sơn trên tường giờ cũng đã bong tróc từng mảng, hành lang, trần nhà đều có vô số vết nứt.

Kiến trúc cũng có sinh mạng của nó. Kể từ giây phút bị bỏ rơi, nó bắt đầu lạng lã mục nát và chết đi. Khách sạn đã biến thành khu đổ nát này không oán hận sự vô tình của loài người, cũng không than vãn số phận của bản thân, chỉ lẳng lẳng gục ngã, rệu rã, chờ đợi sự diệt vong, đón chờ cái chết đang chậm rãi đến gần.

Khi tòa nhà này sụp đổ hoàn toàn, biến thành một bãi hoang tàn, mình phải làm sao đây? Inukashi thì thoáng vẫn tự hỏi như thế.

Ông già nhặt được mình, cho mình uống sữa chó, dạy mình biết đọc biết viết đã không còn nữa. Vào một ngày tuyết rơi, ông nhàn rỗi nên đã ra ngoài, kết quả là một đi không trở lại.

Tuyết rơi? Hình như không phải. Có lẽ là một ngày sấm sét, hay là một buổi sáng với những cơn gió khô hanh nhỉ? Tóm lại là ông không còn nữa rồi, ngay cả một câu từ biệt cũng chẳng có, cứ thế bốc hơi khỏi nhân gian.

Nhờ có đàn chó quây quần nên không cảm thấy cô đơn lắm. Kể từ ngày đó, mình đã sống với lũ chó tại nơi này. Không đi nơi khác, cũng chẳng màng đến chuyện của người dưng.

Chắc Nezumi cũng thế. Nó có đi đâu chẳng nữa cũng chẳng thừa hơi lo chuyện bao đồng. Không cần biết gì hết, chỉ sống lẻ loi một mình thôi. Inukashi nghĩ vậy, dù chẳng có căn cứ gì. Nhưng chắc không sai đâu. Khứu giác của Inukashi rất thính, Nezumi luôn bốc mùi cô độc. Khi Inukashi vừa đánh hơi thấy mùi pha tạp của người khác thì Shion xuất hiện.

Đó là một tên lập dị, rất khác người. Cậu ta có một mái đầu trắng xóa, rồi vết sẹo màu đỏ nữa. Dù chưa nhìn thấy hết nhưng vết sẹo đó chắc hẳn giống như con rắn quấn lấy toàn thân. Không, nếu chỉ nói về vẻ bề ngoài, những tên lập dị ở đây nhiều vô kể. Điểm khác biệt của cậu ta không phải ở vẻ bề ngoài, mà là nội tại. Cậu ta nói vì bọn người ở hạ lưu nên không được làm bẩn con sông, người ở thành phố Thánh cũng là con người giống như người ở đây, còn nói về món quà kí ức nữa. Cậu ta nói vô cùng nghiêm túc, không giống như đang đùa cợt, trêu chọc.

Quái lạ, quái lạ quá! Tại sao Nezumi lại chung sống với tên lập dị này chứ?

Inukashi đi dọc theo hành lang, mở cánh cửa năm sát trong cùng.

"Nezumi!"

Nezumi đang ngồi chễm chệ trên ghế, chân gác lên bàn.

"Mày vào phòng người khác không biết gõ cửa hay sao? Không ai dạy mày phép lịch sự là gì à? Thật tình!"

Inukashi đập mạnh vào đôi chân đang gác trên bàn. Nezumi cười khê rồi mới bỏ chân xuống.

"Tao gõ cửa rồi, con chó kia cho tao vào."

Con chó đốm đen ngái ngủ ở góc phòng ngoẹo đầu ngoác mõm ngáp một cái.

"Nếu mà đến đón Shion thì quá sớm rồi đấy. Với kiểu làm việc đó chắc phải đến chiều mới xong."

"Đón cậu ta? Không đời nào."

"Chẳng phải cậu ta đang có xích mích với 'kẻ thu dọn' ư? Một mình cậu ta đi về có nguy hiểm quá không? Tao sẽ cho một con chó đi theo cậu ta."

"Thế là được rồi."

"'Kẻ thu dọn' không bỏ cuộc dễ dàng như vậy đâu. Cậu ta lại nổi bật bật thế kia, lỡ như bị bắt đi, không biết bọn chúng sẽ làm gì nữa."

Đôi mắt xám của Nezumi sáng lên, nó nhếch mép mỉm cười, "'Kẻ thu dọn' làm gì Shion cũng đâu liên quan đến chúng ta? Sao vậy Inukashi, thân thiết thế? Chẳng giống mà chút nào."

Inukashi trừng mắt nhìn Nezumi.

Khi Nezumi đứng trên sân khấu, một trong số ít ỏi những chốn giải trí ở West Block, nó có bản lĩnh khiến khán giả tình nguyện hi sinh số lương thực và tiền bạc ít ỏi chỉ để xem một buổi diễn chẳng thể giúp họ no bụng. Nói cách khác, nó có một gương mặt xinh đẹp và giọng hát du dương để người khác chịu bỏ tiền ra, một giọng hát có thể giúp linh hồn rời xác thịt một cách thanh thản. Gương mặt vừa giống nam lại vừa giống nữ, vừa giống người vừa giống yêu tinh, như thánh thần lại như quỷ dữ, khiến người khác khó lòng nhìn thấu. Trong một đêm diễn ngắn ngủi, khán giả có thể quên đi phiền muộn của hôm nay, ưu sầu của ngày mai, chỉ việc đắm chìm trong tiếng hát đó thôi. Cho dù khi bước ra khỏi cánh cổng thô sơ của nhà hát thì họ đã không một xu dính túi, nhà còn lũ con thơ quấy khóc vì đói khát, trước mắt là hiện thực vô vọng đang chờ đón, mọi người vẫn tỏ ra say sưa hạnh phúc, tùm năm tùm ba biến mất dần trong màn đêm.

Đúng là lừa đảo. Một tay lừa đảo tài tình.

Mỗi lần nhìn thấy Nezumi, Inukashi đều rửa thầm trong bụng. Nó giống như mấy người đẹp răn rất lừa gạt, vết sạch tài sản của bọn đàn ông vậy. Inukashi cũng từng nếm mùi bị lừa một cách đau đớn.

Vì không đành lòng nhìn mẹ chịu đựng đau khổ, mình gọi Nezumi đến để giúp linh hồn mẹ được ra đi thanh thản. Điều này chẳng có vấn đề gì. Giọng hát của Nezumi không chệ vào đâu được, mẹ sẽ được giải thoát.

Nhưng trước đó, khi đứng bên cạnh mẹ đang hấp hối đau đớn, tên khốn Nezumi đã hét một cái giá trên trời, số tiền mà mình có rung đùi ăn chơi thỏa thích cả tháng cũng chẳng hết. Nếu là những con chó khác, mình sẽ từ chối, rồi cắt cổ họng hay đập nát đầu của nó, làm bất cứ việc gì có thể giúp nó chết ngay. Nhưng với mẹ thì mình không thể tự ra tay được. Tên chết tiệt Nezumi biết tổng nên đã mở miệng thét giá cao. Sau khi chôn cất mẹ xong, mình và đàn chó đã phải làm việc cật lực, không ăn không uống ba ngày liền.

Đồ lừa đảo! Năm bắt được lòng người, giúp họ nhìn thấy ước mơ trong tích tắc. Có lẽ nó rất tươi đẹp, nhưng lại là giả tạo. Ước mơ tốt cuộc cũng chỉ là ước mơ, không thể nào ăn no bụng được.

Inukashi mở khóa tủ, lấy ra chiếc túi đựng bánh mì và quả khô, "Không phải đến đón Shion, vậy mà tới làm gì?"

"Có thể mời tao ăn trưa được không? Bụng tao đói meo rồi."

"Đừng có đùa. Tao làm gì có thức ăn để thết đãi mình tinh. Nhưng nếu có một đồng bạc thì tôi có thể chuẩn bị cho ngài đây bánh mì, trái cây và nước."

"Bánh mì mốc meo, trái cây khô cứng và nước sông mà những một đồng bạc, đây là tiệm chặt chém à Inukashi?"

"Rẻ chán so với tiếng hát của mày."

Nezumi cười ha hả, "Mày thù dai nhỉ?"

"Dĩ nhiên."

"Sau đó chẳng phải tao đã hát thêm mấy lần giúp chó của mày mà chỉ lấy giá hữu nghị thôi ư?"

"Cho nên tao càng điên tiết hơn, mày lợi dụng yếu điểm của người khác... Lúc đó mày lấy hết tiền của tao, báo hại tao suýt chút nữa thì chết đói."

"Lần sau xảy ra tình huống như thế thì lại gọi tao nhé, tao sẽ hát bài ca về thức ăn để tiễn biệt mày lần cuối."

"Cảm ơn lòng từ bi của mày." Inukashi nhún vai, đến trước mặt Nezumi, hỏi lại lần nữa. "Đến đây có việc gì?"

Nezumi vẫn ngả lưng trên ghế, ném lên bàn một đồng tiền.

Đôi mắt Inukashi bỗng trở to.

"Đồng vàng ư?"

"Vàng thật đấy, mày có thể thử."

Inukashi cầm đồng vàng lấp lánh lên rồi nhìn hau háu.

"Ừm... là thật."

"Tao có chuyện nhờ mày." Nezumi nói với giọng đều đều.

"Công việc? Công việc đáng giá một đồng tiền vàng ư?"

"Đấy chỉ mới là đặt cọc, sau khi xong việc, tao sẽ trả thêm một đồng nữa."

"Thật hào phóng! Nhưng mà tao từ chối." Inukashi ném trả đồng tiền lên bàn.

"Chưa nghe mà đã từ chối công việc đáng giá hai đồng tiền vàng à?"

"Chính vì đó là công việc đáng giá hai đồng tiền vàng nên mới từ chối. Sặc cái mùi mà tao chúa ghét."

"Mùi mà chúa ghét?"

"Chính là mùi nguy hiểm. Mũi của tao cảnh báo rằng không được đến gần, sẽ mất mạng. Có cho nhiều tiền hơn mà không còn mạng để hưởng thì có ích gì. Huống chi công việc khiến mày ra giá hai đồng tiền vàng chẳng khác nào thò tay vào ổ rắn, tao chưa muốn chết."

"Sống sót để về lấy thù lao, công việc vốn là thế mà? Nếu cứ muốn tránh xa nguy hiểm, thì mày chẳng thể nào kiếm ra tiền đâu."

"Còn phải xem mức độ nguy hiểm đến đâu, công việc mà nhờ vừa nguy hiểm vừa rắc rối. Hai đồng tiền vàng ấy à? Nếu không phải là mày, tao sẽ vui vẻ chấp nhận. Chết tiệt! Sao có cảm giác mình đã lỗ vốn nặng thế này!"

Nezumi đứng dậy, cất đồng tiền vào túi áo, "Đáng tiếc quá! Nhưng tao cũng không miễn cưỡng."

"Đừng trách tao, mày thực sự quá nguy hiểm, tao chẳng muốn dính dáng gì với mày hết."

"Như nhau cả thôi. Được rồi, thế thì chúng ta rạch ròi đi. Tao sẽ không nhờ mày làm việc gì nữa, ngược lại, mày có đau đớn cỡ nào cũng đừng đến

tìm tao."

Nezumi vừa quay lưng bước đi thì Inukashi đã tóm lấy tay nó, hấp tấp đến mức suýt ngã.

"Chờ... chờ đã, Nezumi. Có đau đớn cỡ nào cũng đừng tìm mày, là nghĩa gì đây?"

"Nghĩa đen. Nếu có một ngày mày giống như mẹ mày, không thể chết ngay được, đau đớn vật vã thì cũng chẳng liên quan gì tới tao, cho dù mày mời tao cũng không đến."

"Mày nói gì chứ? Sao tao có thể chết một cách đau đớn được... Với lại, tao nhỏ tuổi hơn mày mà? Chắc là vậy."

Nezumi từ từ đẩy tay Inukashi ra.

"Inukashi, ở một nơi như thế này, tuổi tác có cũng như không. Tao nghĩ mày cũng rất rõ, không thể lường trước cái chết, nó sẽ đến đột ngột. Còn nữa, ở đây có mấy người may mắn được chết thanh thản? Đa số đều chết trong đau đớn giày vò, không phải thế ư? Ngày mai, có thể mày sẽ bị ai đó đâm một dao, có lẽ mày sẽ bị khối gạch rơi trúng đầu, có lẽ vết thương nho nhỏ này kia của mày sẽ nhiễm trùng rồi mưng mủ thối rữa, có lẽ mày sẽ lâm trọng bệnh. Mày dám quả quyết mình sẽ không bao giờ gặp phải những tình huống đó hả? Inukashi, mày dám nói chỉ mình mày sẽ không chết trong đau đớn ư?"

Đôi mắt xám nhìn chăm chăm vào Inukashi. Đôi mắt tựa như thước vải óng ánh tuyệt đẹp, như áng mây che khuất mặt trời, thấp thoáng vài tia sáng. Giọng nói vang dội sâu trong tai. Inukashi hít mạnh một hơi, lùi lại vài bước.

Lừa đảo! Tất cả đều là dối trá. Tên này muốn dụ mình sập bẫy.

"Cho dù mày không chết được, đau đớn tột cùng, cũng chẳng liên quan gì tới tao, quyết định vậy đi."

Inukashi ngồi phịch xuống ghế. Nó biết thế nào là cái chết, nó đã thấy quá nhiều rồi. Đó không phải thứ gì tốt đẹp, cho nên nó muốn sống, cảm thấy chỉ cần tìm cách sống tiếp rồi sẽ được chết tốt hơn. Mặc dù đó là hi vọng mong manh, nhưng Inukashi vẫn khát khao được chết thanh thản.

Chết tiệt!

Inukashi nghiêng chặt răng. Nezumi một lần nữa nở nụ cười.

Đây là đe dọa. Tên này biết mình sợ hãi những gì, muốn có thứ gì, và lấy đó để đe dọa mình. Từ chối yêu cầu của Nezumi thì đơn giản thôi, thế nhưng nếu có một ngày, khi mình gặp cảnh xương cốt bị gãy, nội tạng tổn thương, khó lòng thoát khỏi cái chết giống như mẹ, nếu không có thứ gì làm dịu cơn đau đớn, nếu phải kêu gào van xin người khác mau giết mình đi, cứ thế chờ đợi giây phút thần chết tới... Chỉ nghĩ thôi đã thấy ớn lạnh, vã cả mồ hôi rồi.

"Ngồi xuống!" Inukashi bả hoải nói. "Tao sẽ nghe thử xem."

Nezumi chìa bàn tay đeo găng ra vuốt má Inukasbi, "Vậy mới ngoan chứ."

"Bớt đùa đi!" Inukashi trừng mắt nhìn Nezumi vẫn đang cười mỉm. "Nezumi, tao nói trước, đừng tưởng chiêu này lần nào cũng dùng được!"

"Chiêu gì? Chẳng qua tao chỉ muốn nhờ mày làm việc thôi. Mày nói chuyện với khách hàng như thế hơi bất lịch sự đấy, Inukashi?"

"Năm được điểm yếu của người khác rồi đe dọa, bắt ép người ta làm công việc nguy hiểm. Đây là chuyện bình thường mà một khách hàng nên làm à? So với mày thì lũ rận trốn trong lông chó còn tốt chán."

"Có điểm yếu để bị người khác đe dọa thì đó là lỗi tại mày, đúng không? Ở nơi này, bị người khác nắm được điểm yếu là điều nguy hiểm chết người, mày hiểu rất rõ mà." Nezumi lại vỗ nhẹ vào má Inukashi, nhẹ nhàng nói, "Mày sợ chết. Hơn ai hết mày sợ phải chịu đau đớn trước khi chết, nếu có thể thoát khỏi nó, mày tình nguyện làm bất cứ chuyện gì. Tao biết điều đó, đồng thời cũng có cách làm dịu cơn đau đớn cho mày, đúng không nào? Nhưng tao không tống tiền mày, bức ép mày làm việc, tao sẽ trả tiền, tao chỉ nhờ vả mày thôi."

"Đủ rồi!"

Inukashi đập tay lên bàn. Hai chú cún con đang nô đùa dưới gầm bàn sợ hãi chạy ra ngoài.

"Mày là thằng lừa đảo, nguy hiểm, diễn viên quèn! Mày mau ăn phải thuốc chuột rồi chết đi cho tao nhờ."

Inukashi thở hồng hộc, cổ hít thở sâu.

"Bớt giận chưa?" Nezumi hỏi.

Giọng điệu bình tĩnh, thản nhiên của Nezumi khiến Inukashi càng giận hơn. Nhưng tức giận cũng chẳng ích lợi gì. Nezumi nói đúng, để người khác nhìn thấy điểm yếu của mình là lỗi tại bản thân. Đó là luật chơi trên mảnh đất này.

Thở ra một hơi, Inukashi lại ngồi xuống, "Mày nói đi, tao chẳng có thời gian đâu, nói ngắn gọn thôi."

Nezumi cũng ngồi xuống, trên môi đã không còn nụ cười, "Tao cần thông tin."

"Tao cũng nghĩ thế, không lẽ mày đến chỗ tao mua rau. Rồi sao? Cần thông tin gì?"

"Trại Cải tạo."

Inukashi suýt ngã khỏi ghế, "Trại Cải tạo! Trại Cải tạo trực thuộc Cục Trị an á?"

"Còn cái trại nào khác ư?"

"Thông tin của Trại Cải tạo... Mà cần thông tin về mặt nào?"

"Gì cũng được, bất kể là thông tin nhỏ nhất đến đâu."

Nezumi móc từ trong túi áo ra một con chuột trắng, chỉ to bằng ngón cái của người lớn. Inukashi nheo mắt lại.

"Chuột robot ư? Nó còn nhỏ hơn cả con mà cho tao trước kia."

Nezumi cởi bỏ găng tay, ấn nhẹ vào đầu con chuột. Phần lưng nó bật mở bắn ra chùm sáng màu vàng, trong đó hiện lên hình ảnh.

"Đây là?"

"Kĩ thuật chụp ảnh bằng tia laser. Là máy tái hiện vật thể bằng ánh sáng."

"Cái này tao biết, dù đây là lần đầu tiên thấy nó. Nhưng tao đang hỏi hình ảnh cơ, nó là gì? Bản vẽ thiết kế à?"

"Bản vẽ thiết kế nội bộ Trại Cải tạo, tiếc là từ rất lâu rồi. Kết cấu của nó chắc không thay đổi gì, nhưng hệ thống quản lý thì hẳn đã được cải tiến."

Inukashi cố tình nhú mày, tỏ vẻ bảo Nezumi đừng cố nói đùa.

"Sẽ không tài nào thu thập được thông tin gì đâu."

"Tại sao?"

"Tại sao? Đừng hỏi câu ngu ngốc thế. Mà biết đó là nơi nào không? Làm sao mà biết được, ngay cả tao cũng mù tịt, chẳng ai biết được hết, bởi vì chưa có ai sống sót ra khỏi đó, không phải, ngay cả xác chết còn không lọt ra được. Chỉ cần đặt chân vào trạm kiểm soát thì lập tức bị tiêu diệt, biến mất khỏi thế giới này mà không để lại dấu vết nào. Đó là một nơi như thế. Có tin đồn..." Inukashi nuốt nước bọt, khẽ run lên.

"Tin đồn gì?"

"Dưới tầng hầm có lò thiêu cực lớn, phạm nhân đều bị ném vào đấy, thiêu cháy giống như đốt rác vậy. Tro bụi sau đó sẽ không được xử lý như rác để vứt bỏ mà sẽ được đóng bao, bón cho đồng ruộng ở South Block, trở thành phân bón. Mà xem đi, chính là chỗ này."

Toàn thân bất giác lại run lên lần nữa, Inukashi chỉ vào phần dưới cùng của sơ đồ phản chiếu trên mặt bàn, có vẻ là tầng hầm. Vị trí ấy là một khoảng trống, không ghi chú, trống trải đến lạnh lẽo.

"Không có lò thiêu gì đâu." Nezumi nói.

"Làm sao mà chắc chắn được? Mà từng thấy rồi à? Chưa thì đừng có nói bừa..."

Inukashi nói được nửa chừng bèn khựng lại, nhìn chăm chăm vào mặt Nezumi.

"Mà... biết ư?"

Không có tiếng trả lời.

"Mà biết được chuyện bên trong Trại Cải tạo? Cái này..."

Inukashi thò tay qua chùm sáng, siết chặt nắm tay. Hình ảnh trở nên loạn xạ, méo mó.

"Mày đã ghi lại cái này? Đây là tài liệu nội bộ?"

"Inukashi, tao không trả tiền để trả lời những câu hỏi của mày. Nhờ mày cố hết sức thu thập thông tin bên trong Trại Cải tạo, ghi thêm vào đây. Nếu được, tao cần thông tin chính xác về hệ thống báo động."

"Mày đùa à! Hệ thống quản lý Trại Cải tạo là thông tin tối mật đấy, tao lần ra thế quái nào được?"

"Cho nên tao không ép, mày làm được tới đâu thì làm. Thông tin gì liên quan đến Trại Cải tạo cũng được, mày thu thập nhanh giùm tao. Cái này giao cho mày trước."

Nezumi tắt nguồn, ném máy chiếu hình con chuột cho Inukashi. Inukashi nhíu mày, như thể vật đó là một cái xác thối rữa vậy.

"Có thể dùng con chuột mày tặng trước kia không?"

"Không, không dùng được. Bên trong Trại Cải tạo có vô số thiết bị cảm biến vật thể, bất kể kích thước nhỏ cỡ nào, chỉ cần là máy móc chưa qua đăng kí, một khi bị phát hiện sẽ cho nổ tung ngay."

"Thế có thể dùng chuột thật mà, chuột dễ xâm nhập hơn chó nhiều, sinh vật nhỏ bị cảm biến phát hiện sẽ không có vấn đề gì chứ?"

"Không được, không có cách nào khác cả. Đừng nói là chuột, ngay cả ruồi, gián cũng sẽ bị tiêu diệt ngay tức khắc. Tóm lại, nơi đó không cho phép ngoại vật xâm nhập, cho dù là một con sâu cũng không được. Tình hình là thế đấy."

"Vậy tao phải làm sao để lên vào lấy thông tin từ một nơi được kiểm soát hoàn toàn bằng máy tính chứ?"

"Mày không cần lên vào. Quả thật bên trong Trại Cải tạo đều được quản lý bằng máy tính, nhưng những chỗ liên quan đến con người cũng rất nhiều. Vả lại, thông tin rò rỉ ra bên ngoài đa phần do con người truyền miệng, miệng lưỡi con người là thứ duy nhất máy tính không kiểm soát được."

Inukashi nhún vai. Nó biết Nezumi muốn nói gì, nếu được lựa chọn, nó cũng chẳng muốn biết.

"Không sai, bất kể là máy tính hay robot, đều do con người điều khiển. Nhiệm vụ canh gác cũng do con người đảm nhận, nhân viên của Cục Trị an và phạm nhân ra vào đều là người. Nhưng ngoài phạm nhân ra, chỉ có người của No.6 mới có thể lui tới Trại Cải tạo. Muốn qua được trạm kiểm soát cần thẻ ID, mà thẻ ID của No.6 không làm giả được. Đồng nghĩa với việc nếu không là phạm nhân thì người dân West Block không cách nào đến gần trại, cũng chẳng ai muốn bèn mảng đến đấy cả. Cho nên, kết luận lại chúng ta không thể tiếp xúc với người của Trại Cải tạo hay cư dân No.6, đó là chuyện không tưởng. Mày biết rõ mà. Chúng ta và họ sống trong hai thế giới hoàn toàn khác nhau."

"Inukashi."

"Gì?"

"Mày nói xong chưa?"

Inukashi cụp mắt xuống. Nó biết làm thế này chẳng khác gì nhận thua, nhưng nó không còn sức để nhìn vào đôi mắt xám kia nữa. Dù sao thắng bại cũng đã phân định ngay từ đầu. Nezumi đứng dậy, đi đến bên Inukashi đang cúi đầu, cất giọng thì thào. Có lẽ do giọng nó khàn khàn và trầm thấp nên nghe ra như giọng nói quyến rũ của phụ nữ.

"Mày luôn như vậy, mỗi lần muốn che giấu điều gì là sẽ nói rất nhiều. Điểm này giúp tao nắm bắt được tâm tư mày. Đằng sau cái lưỡi liến thoắng

như lá cây xào xạc trong gió của mày đang ẩn giấu điều bí mật."

Đầu ngón tay đang miết cầm Inukashi của Nezumi bất chợt chuyển sang nắm lấy tai. Inukashi giật bắn, xúc cảm êm dịu bên tai lập tức biến thành cảm giác đau nhói vì lỗ tai bị véo mạnh.

"Đau quá! Mày làm gì vậy?"

"Đừng coi thường tao, Inukashi."

"Tao nào có."

"Đừng vờ vịt nữa. Mày lợi dụng lũ chó làm chuyện gì, tao biết rõ mồn một. Chính vì biết nên mới đến tìm mày."

Inukashi "chật" một tiếng rồi hất mạnh tay Nezumi ra. Nezumi khoái trá cười ha hả.

"Mày sai lũ chó vận chuyển đồ, đúng không? Cơm thừa và rác rưởi vứt ra từ Trại Cải tạo, mày gom hết về West Block, cũng phải được vài năm rồi."

"Không sai, thế thì đã sao? Vận chuyển đồ là một trong những công việc của tao. Loại người thậm thụt như chuột không có tư cách nói ra nói vào thì phải?"

"Trong Trại Cải tạo có hệ thống xử lý rác hoàn thiện, tất cả mọi thứ đều có thể xử lý tại chỗ, mày vừa bảo ngay cả xác chết còn không lọt ra ngoài được kia mà? Chí phải, ngay cả thi thể người cũng được xử lý nội bộ, nghĩa là đừng nói gì đến cơm thừa canh cặn, mà một hạt tiêu cũng không thể lọt lưới. Thế nhưng mày lại định kì nhận được lượng cơm thừa chất như núi từ Trại Cải tạo rồi bán lại cho tiệm thực phẩm ở West Block, kiểm chác không ít, chắc còn lời hơn kinh doanh quán cơm."

"Mày không chịu được khi tao buôn bán chợ đen? Đừng làm người khác chết cười chứ. Mày trở thành gián điệp của Cục Trị an từ khi nào vậy hả Nezumi?"

"Máy móc không biết buôn bán chợ đen, cũng không thể vận hành trái với chương trình đã cài đặt sẵn. Làm được chuyện đó chỉ có con người thôi. Bên trong Trại Cải tạo có người bán cơm thừa cho mày, đúng không? Không chỉ có cơm thừa mà cả đồ ăn, đồ dùng cá nhân của phạm nhân cũng bán luôn chứ gì? Tóm lại, mày có thể tiếp xúc với người trong Trại Cải tạo, hãy bắt tay thám thính thông tin từ đây đi."

Inukashi lắc đầu. Tên khốn trước mặt đang muốn lôi mình vào mối nguy hiểm khó lòng tưởng tượng. Nó vãi cả mồ hôi hột.

"Sao có thể? Kẻ tiếp xúc với tao thuộc cấp thấp ơ là thấp, chỉ là người phụ trách dọn vệ sinh, làm việc với bọn robot xử lý rác, không tài nào biết được thông tin gì hết."

"Cho nên tao mới nhờ mày. Nhân viên cấp cao chịu sự quản lý nghiêm ngặt sẽ không hé răng nửa lời về chuyện cơ mật. Nhưng nếu chỉ là nhân viên cấp thấp thì không bị quản lý chặt chẽ đến thế. Vả lại, nếu là người dọn vệ sinh, chẳng phải sẽ được đi lại khắp nơi trong Trại Cải tạo ư? Có lẽ trong tay họ có không ít thông tin, nhiệm vụ của mày là gửi ra thông tin ấy. Mũi mày chẳng phải thính như chó sao?"

Inukashi thở dài, thử chống cự lần cuối, "Phải có tiền, như vậy mới moi được thông tin từ miệng bọn người đó. Chuyện này không thể làm được với hai đồng tiền vàng đâu."

"Giờ chỉ có thể thôi." Chợt Nezumi ngồi xổm xuống, nhìn chăm chăm vào mắt Inukashi. "Inukashi, xin hãy giúp tao, nhờ cả vào mày đấy."

Nhờ? Nó nói nhờ... Nezumi đang nhờ vả mình ư?

"Chỉ cần mày nhận lời làm việc này, về sau khi mày bị cơn đau đớn giày vò, tao nhất định sẽ đến bên mày ngay lập tức. Bất kể mày ở nơi nào, tao chắc chắn sẽ hát cho linh hồn mày nghe. Tao hứa."

"Lời hứa của chuột với chó, làm sao mà tin được."

Không đáng tin. Mà không, Nezumi nhất định sẽ giữ lời hứa. Trực giác mách bảo Inukashi như vậy.

Bất kể mình chết như thế nào, chỉ cần có đau đớn, tên này sẽ xuất hiện, để linh hồn mình được thanh thản. Dù nó là một tên không rõ lai lịch, nhưng nhất định sẽ giữ lời.

Inukashi tin vào trực giác của mình. Nó vươn tay, nắm lấy túi da.

"Tao nhận lời."

"Cảm ơn."

Nezumi thở phào nhẹ nhõm, trùm tấm vải bằng siêu sợi, rồi đưa ngón trở lên môi.

"Tao nghĩ không cần nhắc nhở mày cũng tự biết, chuyện này không được nói với bất cứ ai."

"Ừ. Không tiết lộ bất cứ điều gì về công việc, đây là nguyên tắc bất di bất dịch. Tao sẽ nhanh chóng thu thập thông tin rồi liên lạc với mày mà không để bất cứ ai phát giác."

"Nhờ cả vào mày đấy."

"Nezumi, tao muốn hỏi một chuyện..."

"Chuyện gì?"

"Tại sao mà phải làm chuyện này?"

Im lặng. Gương mặt Nezumi hoàn toàn vô cảm. Inukashi liếm môi dưới rồi nói tiếp.

"Có nhiều tiền thế này đủ để sống phè phỡn một khoảng thời gian. Tao biết mà là ngôi sao lớn ở sân khấu kịch, thu nhập khấm khá, nhưng đây vẫn là một món tiền lớn. Mà trả nhiều tiền như vậy và đe dọa tao..."

"Tao không đe dọa mà, chỉ nhờ vả mà làm việc thôi."

"Ờ, thì nhờ vả. Tại sao mà muốn biết chuyện về Trại Cải tạo? Lý do là gì?"

Nezumi không trả lời, chỉ hơi giật giật một bên má. Đó là điệu cười giả tạo chuyên dụng trên sân khấu.

"Không biết cũng có thể tiến hành công việc được mà, Inukashi nhỉ?"

"Đúng, nhưng làm công việc nguy hiểm thế này mà chẳng biết lý do là gì thì có hơi khó đấy."

"Cho dù biết được lý do thì công việc nguy hiểm vẫn có nguy hiểm."

Chậc! Chỉ giỏi lơnh lẹo. Không nói lại tên này.

"Biết rồi, không hỏi nữa, mà mau biến đi."

Inukashi xua tay đuổi khách. Người thấy mùi xà phòng, trong đầu Inukashi xuất hiện một khuôn mặt, khuôn mặt cậu trai trẻ dính đầy bột đang tắm chó, buột miệng hỏi.

"Nezumi, chuyện này không liên quan gì đến Shion chứ?"

Chỉ trong một khoảnh khắc, đôi mắt xám khẽ dao động. Inukashi nhận ra ngay, liền khịt khịt mũi. Có vấn đề rồi đây.

"Shion?" Nezumi khẽ nhún vai. "Hỏi Shion làm gì? Chẳng liên quan đến cậu ta."

"Vừa nãy mà bảo không được tiết lộ chuyện này với bất cứ ai? Kể cả Shion ư?"

"Dĩ nhiên, không cần lôi thêm người vô can vào."

"Ái chà, thân thiết nhỉ? Nhét cho tao một đồng việc nguy hiểm, nhưng lại không muốn lôi kéo Shion vào. Hóa ra mà là kiểu người chỉ cần sống chung một nhà là sẽ nảy sinh tình cảm à? Cậu ấm tóc trắng kia quan trọng đến thế sao?"

Nezumi vụt biến mất. Ngay sau đó, cơ thể Inukashi dính sát lên tường, cổ họng bị năm ngón tay ghì chặt.

"Đừng huyền thuyên nữa. Mà còn tiếp tục ăn nói hàm hồ thì tao cho mà im lặng vĩnh viễn luôn."

"Cứ thử đi, chúng nó sẽ không ngồi yên mà nhìn đâu."

Mấy con chó vốn nằm ngủ dưới sàn nhõm dậy, gầm gừ đe dọa, vây quanh Nezumi. Một trong số chúng vừa nhe răng, một cái bóng màu xám nhỏ xíu liền vọt ra khỏi góc phòng.

Ặng Ặng.

Con chó to nhe răng rên rĩ thảm thiết, có một con chuột nhắt đang cắn vào cổ nó. Chó lớn lắc mạnh cổ, muốn hất văng con chuột ra, nhưng cản trước bỗng khụy xuống, ngã lãn đùng, tứ chi co giật. Những con chó khác sợ hãi lùi lại.

Inukashi đẩy Nezumi ra, kêu lên thảm thiết gần như cùng lúc với con chó.

"Chó, chó của tao!"

Inukashi ôm chầm lấy con chó. Trên đầu vọng xuống giọng nói lạnh tanh.

"Nếu không muốn những con chó khác chịu chung số phận thì bảo chúng biết điều chút đi."

"Nezumi, đồ khốn!"

Chít chít.

Có tiếng kêu nhỏ xíu của chuột. Inukashi vừa ngẩng đầu lên liền thất kinh. Nó đảo mắt nhìn quanh căn phòng, không khỏi toát mồ hôi lạnh. Trên tủ, dưới bàn, nơi cửa, khắp phòng toàn là chuột. Chúng đứng bất động, nhìn nó chằm chằm. Đôi mắt lũ chuột ánh lên sắc đỏ nguy hiểm.

"Lùi lại."

Inukashi ra lệnh cho bầy chó bằng giọng khàn đặc. Chúng lập tức vâng lời, quay lại chỗ ban đầu và nằm xuống.

"Nó chưa chết đâu, chỉ bị tê liệt một lát thôi, sau hai ba mươi phút sẽ hồi phục lại. Nó còn thở mà, đúng không?"

Nezumi nói đúng. Con chó vẫn còn thở dù hơi gấp gáp. Nó toan đứng dậy nhưng không đủ sức, chi tru lên thảm thiết.

"Mày dám đối xử với chó của tao như thế à?"

Inukashi vừa siết chặt năm đấm, cánh cửa phòng bỗng mở toang, Shion học tốc xông vào.

"Inukashi!"

Shion đứng ngây như phỗng, vẫn chưa buông tay nắm cửa. Ánh mắt cậu di chuyển từ Inukashi đang ôm con chó sang Nezumi.

"Nezumi, sao cậu lại ở đây?"

"Còn cậu thì đang làm gì vậy? Sao lại tự ý bỏ dở công việc thế hả?"

"Vì tôi nghe thấy tiếng chó tru, cả tiếng của Inukashi nữa, tôi tưởng xảy ra chuyện gì... Inukashi, con chó làm sao vậy?"

"Chỉ bị tê liệt thôi."

Nezumi trả lời. Một con chuột màu nâu từ trên vai Nezumi phóng xuống sàn nhà rồi nhảy lên người Shion.

"Hamlet, mày cũng đến à?"

"Hamlet? Cái quái gì thế?"

"Tên của nó đó, con này rất thích nghe tôi đọc Hamlet."

Mặt Nezumi tối sầm lại, "Đừng có đặt tên lung tung cho chuột của tôi."

"Tại cậu không đặt tên cho chúng mà. Với lại hình như nó thích lắm đó! Phải không, Hamlet?"

Con chuột gật đầu.

"Nực cười! Nó là Hamlet, vậy con còn lại thì sao? Là Othello hay Macbeth?"

"Cravate."

"Cravate? Trong Shakespeare có nhân vật này ư?"

"Là tên một loại bánh chiên, có màu y như màu lông của nó. Từ đó vốn có nghĩa là cà vạt, còn bánh cravate thì làm bằng bột mì có thêm hạnh nhân, nặn thành dạng dài rồi đem chiên, hình dạng nó rất giống chiếc cà vạt."

"Tôi hiểu rồi, không cần giải thích nữa, chúc cậu đêm nay mơ thấy được nhét đầy bụng thứ cà vạt đó. Tôi phải đi đây, nói chuyện với cậu làm tôi đau đầu quá."

"Có thể là đau đầu do dây thần kinh, bởi vì cậu cứ nóng nảy cái gì cũng gắt, cũng có thể do mệt mỏi nữa."

"Là ai khiến tôi phải cái gì gắt hả? Đồ chết tiệt nhà cậu..."

Nhận ra Inukashi đang nhìn mình, Nezumi không nói nữa. Nó chỉnh trang lại tấm vải siêu sợi rồi bước ra khỏi phòng mà không nói một lời.

Hamlet cọ mũi vào má Shion, kêu một tiếng chít rồi chạy theo chủ, những con chuột đang lơ nhố đây phòng cũng biến mất theo. Inukashi thở hắt ra, ngồi bệt xuống sàn nhà. Con chó nằm trong lòng nó khẽ rên rĩ. Shion ngồi xuống, kiểm tra tỉ mỉ cơ thể chú chó.

"Hình như bị tê liệt do thuốc, nhưng nhịp tim vẫn bình thường, không nôn mửa. Chắc không có vấn đề gì nghiêm trọng."

"Thật ư? Có khi nào sẽ chết không?"

"Đừng lo, nó chỉ bị tê liệt nhẹ thôi. Cho nó uống chút nước sạch sẽ tốt hơn. Tôi đi lấy nước."

Shion dùng chiếc xô xách nước ban nãy để đựng nước, con chó uống một hơi hết sạch.

"Cậu xem, hình như hết tê rồi. Nhưng mà tại sao nó lại bị như vậy?"

"Là Nezumi ra tay đó."

"Nezumi? Ra tay với chó ư? Sao lại thế được?"

"Có gì mà không được? Chính tên khốn đó làm tê liệt chó của tôi. Chuyện như thế đối với hắn ta mà nói chẳng có gì là ghê gớm. Nezumi là kẻ không màng tình nghĩa, vừa gian xảo vừa tàn nhẫn, cậu phải cẩn thận đấy, đừng bị khuôn mặt xinh đẹp đánh lừa, đừng tưởng hắn ta dịu dàng như mẹ hiền, coi chừng sau này thiệt thòi đấy."

"Tôi không thấy Nezumi giống mẹ hiền, nhưng cậu ấy là người rất tốt."

Inukashi hươ hươ ngón trỏ trước mặt Shion, "Đồ ngốc! Cậu bị lừa rồi. Chỉ có đồ ngây thơ bầm sinh như cậu mới không hề nhận ra bộ mặt thật lạnh lùng tàn nhẫn của hắn."

"Nezumi không lạnh lùng tàn nhẫn, cậu ấy cứu tôi mấy lần, nếu không có cậu ấy tôi đã mất mạng từ lâu rồi."

"Nezumi cứu người? Không đòi hỏi báo đáp ư?"

"Không đòi hỏi báo đáp gì cả. Và lại cậu ấy gần như đã ôm hết rắc rối vào mình. Tôi không nên nói thế này, nhưng tôi chắc chắn là gánh nặng rất lớn cho cậu ấy, bởi tôi chẳng biết phải sinh tồn ra sao ở chốn này."

Inukashi bặm môi, nhìn Shion đang chăm chú rửa vết thương cho con chó.

Rắc rối à? Quả là vậy. Không biết nghi ngờ ai, có thể thân thiện với bất cứ ai, người như thế ở lại đây đúng là mối họa. Và đó sẽ là chiếc còng tay còng chân nặng trĩu. Con chuột kia chẳng cần đến đáp gì mà lại để cục

nợ lập dị này sống chung. Chẳng những không đuổi cậu ta ra khỏi hang mà ngược lại còn bảo vệ cậu ta.

Tại sao chứ?

"Shion."

"Hử?"

"Bình thường các cậu cũng nói chuyện giống như ban nãy à?"

"Hả? Ờ, gần như thế. Sao cậu lại hỏi như vậy?"

"Bởi vì chẳng giống Nezumi tí nào, hẳn ta không phải là người hay bộc lộ cảm xúc như ban nãy."

Shion nghiêng đầu như muốn nói "Vậy ư?". Con chó liếm liếm mu bàn tay Shion, cảm ơn cậu đã chữa vết thương cho nó. Inukashi khịt mũi rồi cười khoái chí, nó nghĩ mình đã đánh hơi thấy mùi gì đó.

Shion có liên quan đến việc thám thính Trại Cải tạo ban nãy. Vì cậu ta, Nezumi đang từng bước, từng bước đi vào vùng nguy hiểm.

Không có chứng cứ, cũng chẳng biết lý do thực sự, nhưng chắc chắn mình đã nắm được điểm yếu của Nezumi. Mũi của mình không thể sai được.

Nezumi kia, thằng khờ bẩm sinh quái gở này chính là điểm yếu của mày, thậm chí có thể là một điểm yếu chí mạng không chừng. Hê hê, nếu thực sự như thế thì vui rồi đấy. Tự mày nói ở nơi đây để người khác biết được điểm yếu của mình thì chẳng khác gì đòn chí mạng. Hoàn toàn chính xác. Tức là tao đã nắm được sợi dây cứu mạng của mày. Tao phải từ từ tính sổ với mày mới được.

"Tôi đoán..."

Tiếng của Shion vọng lại. Cậu đang vuốt ve con chó.

Có lẽ thuốc đã hết tác dụng, nó đứng bật dậy ve vẩy chiếc đuôi.

"Hử? Cậu bảo sao?"

"Chắc con chó này là anh em của cậu?"

"À... đúng đấy. Mẹ tôi đẻ nó cuối cùng, sau khi đẻ nó, không lâu thì mẹ bị đánh chết. Nhưng mà, tại sao cậu biết?"

"Ừm, trực giác thôi. Tôi cảm thấy đôi mắt của nó trông thông minh và hiền từ, giống hệt người mẹ mà cậu kể."

Shion vuốt ve cổ chú chó, nó híp mắt lại khe khẽ hà hơi, ve mặt điềm điềm, hoàn toàn không giống con chó nhe nanh thị uy với Nezumi ban nãy.

"Shion, cậu không cười."

"Hả? Cười gì?"

"Chuyện của mẹ tôi. Khi nghe tôi kể chuyện về mẹ, đa số người ta đều cười, coi tôi bị bệnh thần kinh, hoặc cảm thấy ghê tởm, nhưng cậu lại nói mẹ tôi hiền từ, nhân hậu. Nghe chuyện về mẹ tôi, cậu không cười cợt, không nghĩ tôi bị điên. Người nghiêm túc lắng nghe tôi kể chuyện, chỉ có cậu..."

Inukashi bỗng khựng lại, nuốt nước bọt. Vì nó bỗng nhận ra một điều, cùng lúc đó, trong thoáng chốc những dao động ập tới, khiến nó không thể thốt nên lời.

Shion vẫn ngồi xổm dưới sàn, ngược lên nhìn Inukashi, trong mắt đầy vẻ ngạc nhiên. Inukashi liếm đôi môi khô khốc, tựa như đang men theo sợi dây kìm ức, từ tốn nói tiếp.

"Chỉ có cậu và... Nezumi."

NO.6 TẬP 3

Asano Atsuko

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Ta là kẻ đã từng có tất thảy rồi mất hết. Giờ đã trở thành gã đàn ông vô vọng đến nỗi nói cũng chẳng thấy thanh âm. Mỗi ràng buộc cuối cùng của ta là em. Trong em, nỗi thống khổ tột cùng của ta đang rên siết. Trên mặt đất khô cằn của ta em nở bông hồng sau chót.

- Hai mươi bài thơ tình và một bài ca tuyệt vọng, Neruda

(Pablo Neruda (1904-1973) là bút danh của nhà thơ Neftali Ricardo Reyes y Basoalto người Chile, ông đoạt giải Nobel Văn học năm 1971. Tập thơ Hai mươi bài thơ tình và một bài thơ tuyệt vọng được xuất bản khi ông hai mươi tuổi, là tập thơ bán chạy nhất tại Chile)

Chị rất ghét người già. Trong thập tuổi của No.6, số người dưới bốn mươi chiếm tỉ lệ áp đảo, đây là một thành phố trẻ. Cũng chính vì vậy, những người già lai vãng trên đường phố trở nên nổi bật.

Mình không muốn già đi.

Lại một bà già tóc bạc phơ, núng nính mỡ thừa, thêm một ông già gầy tong teo, da mặt nhăn nhúm, thực sự quá đủ rồi!

Chị là y tá trong Bệnh viện Trung ương Thành phố trực thuộc Cục Dịch tễ, hiện đang phụ trách phòng bệnh người cao tuổi. Cho nên, dù không muốn nhưng chị vẫn phải tiếp xúc với người già hàng ngày.

Tại sao mọi người đã trở thành như thế mà còn muốn sống tiếp nhỉ?

Chị vuốt ve mái tóc nâu đáng tự hào của mình.

Mình không thể chịu được khi tóc mình bạc trắng, mặt mình xuất hiện nếp nhăn hay đồi mồi, thà chết trước khi trở thành như thế còn hơn. Chị thật lòng nghĩ vậy.

Hệ thống điều dưỡng của No.6 rất hoàn thiện, những thành phố khác không thể nào sánh bằng. Khi người già đến độ tuổi nhất định, nếu nhận được thông báo của chính quyền thì bất kể địa vị xã hội, giới tính hay gia cảnh thế nào, họ đều có quyền vào ở trong "Ngôi nhà hoàng hôn".

"Ngôi nhà hoàng hôn" là cơ sở do chính quyền lập nên, nhằm đảm bảo cuộc sống những năm cuối đời của người già được no đủ và hạnh phúc. Nơi đó lắp & những trang thiết bị y tế tối tân hoàn thiện, thậm chí có thể xóa sạch mọi cảm xúc gây hại cho sức khỏe như đau đớn, phiền muộn, ảo não. Đối với người già mà nói, nơi đó giống như thiên đường vậy. "Ngôi nhà hoàng hôn" cũng trực thuộc chính quyền thành phố. Mỗi tuần đều có người già được đưa từ bệnh viện nơi chị làm việc đến "Ngôi nhà hoàng hôn". Chính quyền không công bố độ tuổi và điều kiện được đưa vào "Ngôi nhà hoàng hôn". Có những người già đã chết vì bệnh tật hoặc tai nạn trước khi được vào đó, dù chỉ là số ít nhưng không phải là không có. Chính vì vậy, khi được vào ở trong "Ngôi nhà hoàng hôn", những người già đều vui mừng ra mặt.

Bà già hôm qua vừa nhận thông báo sẽ được chuyển đến "Ngôi nhà hoàng hôn" cũng thế. Bà mắc căn bệnh nan y mà ngay cả nền y học tiên tiến của No.6 cũng không chữa trị nổi.

"Tốt quá, vậy là con sẽ được sống nốt quãng đời còn lại trong hạnh phúc. Cảm tạ lòng từ bi của Thượng đế và chính quyền."

Bà lão tôn thờ Thượng đế chấp tay trước ngực, vừa rời khỏi phòng vừa lẩm nhẩm tạ ơn.

Chị không biết "Ngôi nhà hoàng hôn" ở đâu, chính quyền không công khai địa chỉ. Đẳng nào chị cũng chẳng thích thú gì một nơi như "Ngôi nhà hoàng hôn". Chị ghét người già. Nỗi chán ghét đó thực ra cũng đến từ nỗi sợ lão hóa. Chị trẻ trung xinh đẹp, chị muốn trẻ đẹp cả đời. Do tính chất công việc nên chị từng nhiều lần nghe nói đến các hạng mục nghiên cứu y học hiện nay, trong đó nghiên cứu về cấu tạo sự sống được quan tâm nhất, chính quyền đã dốc rất nhiều vốn vào việc nghiên cứu phân tử lão hóa.

Nếu việc nghiên cứu thuốc ngăn ngừa lão hóa có tiến triển, nếu có thể không già đi, mãi duy trì bộ dạng hiện tại thì tốt biết mấy! Hi vọng nghiên cứu sẽ nhanh chóng thành công.

Sắp đến ga rồi. Cách chỗ này hai trạm xe có một ngôi nhà nhỏ, cha mẹ đang chờ chị ở nhà. Hai ông bà vừa bước vào tuổi xế chiều, đều hay cảm râm, cái bản lại sĩ diện. Cho đến bây giờ họ vẫn còn than vãn chuyện cô con gái duy nhất chẳng có phương diện nào được chính quyền thành phố công nhận là ưu tú nhất.

Chị không muốn già đi như thế. Chị đứng trước quầy kính ngắm nhìn mình.

Vì mới vừa xuống trạm nên trông hơi phờ phạc. Nhưng mình đẹp lắm. Tóc tai da dẻ đều tươi trẻ.

Chị định bụng mua sắm vài thứ rồi mới về nhà. Trong quầy kính trưng bày những chiếc đầm lộng lẫy, những đôi giày cao cấp, những chiếc quần chất lượng tốt. Trong thành phố này muốn mua thứ gì cũng có, dĩ nhiên đang nói về những thứ mình đủ tiền mua. Ngoại trừ một bộ phận người sống chật vật ở Lost Town, cư dân thành phố chỉ cần không ham hố những món hàng cao cấp nhất thì vẫn mua được phần lớn vật phẩm, bất kể là quần áo, thức ăn, hay nơi ở. Tuy cuộc sống khá giả như vậy còn kém cư dân ở Kronos, nhưng đã tốt hơn rất nhiều so với người ở Lost Town.

Chị thỏa mãn với điều kiện của bản thân. Trẻ tuổi, xinh đẹp lại khá giả, chị muốn hưởng thụ cuộc sống nhiều hơn nữa. Chị dừng chân, ngắm nghía một đôi giày trong quầy kính, đó là đôi giày búp bê màu hồng nhạt. Mới chớm đông thôi mà cửa hàng đã bắt đầu trưng bày quần áo mùa xuân rồi. Đôi giày màu hồng nhạt cứ như đang phát sáng, cảm dỗ giục giã chị phải nhanh tay hơn bất kì ai. Tiến về phía trước, mau tiến về phía trước.

Tuần sau là Lễ Thánh, ngày kỉ niệm thành lập thành phố. Khắp nơi sẽ tưng bừng tổ chức tiệc tùng và các hoạt động ăn mừng. Chị cũng dự định sẽ tham dự hai buổi tiệc.

Vậy mua đôi giày này đi, đầm cũng chọn màu hồng để phối với đôi giày. Nhất định sẽ hợp với mình lắm.

Nụ cười hài lòng còn chưa tắt trên môi, chị bỗng thấy choáng váng. Sau cơn choáng nhẹ, đầng gáy nóng ran lên.

Chuyện gì vậy? Mệt quá. Cơ thể nặng trĩu. Chân bủn rủn. Buồn nôn quá.

Phải tìm nơi nào đó nghỉ ngơi mới được.

Chị men theo lối đi giữa hai cửa hàng. Qua khỏi chỗ này chắc sẽ có trạm y tế. Chỉ cần đi đến đó...

Cổ mình nóng quá, dưới lớp da hình như có gì đó đang ngọ nguậy. Toàn thân khó chịu, cứ như đang khô héo dần, cảm giác rất lạ.

Đây là... sao vậy...?

Chị loạng choạng rồi té ngã. Túi xách bật tung, đồ vật bên trong lăn lóc trên mặt đường. Nhìn thấy cánh tay mình khi toan vươn ra nhặt lại đồ đạc, chị thét lên thâm thiết.

Trên tay hiện lên nhiều nốt ban đen, hệt như nốt đồi mồi của người già. Làn da tối sạm đi trông thấy, bắt đầu nứt nẻ.

Không thể nào! Chuyện gì... thế này?

Chị lấy gương ra soi, lại rú lên lần nữa. Thế nhưng lần này giọng chị khàn đặc, gần như không phát ra âm thanh.

Mặt... mặt của mình...

Chị chỉ biết bàng hoàng nhìn khuôn mặt mới vừa nãy còn tươi trẻ xinh đẹp giờ đã thay đổi một cách chóng vánh. Nếp nhăn xuất hiện, đồi mồi nổi lên, tóc rụng.

Bên dưới cổ có cái gì đó đang nhúc nhích, trong cơ thể mình có sinh vật lạ.

Chị rơi vào khủng hoảng. Chị hiểu rằng cơ thể mình sắp bị một vật kí sinh chiếm đoạt.

Không, cứu với. Mẹ ơi, cha ơi, cứu con.

Trước mắt chị hiện lên gương mặt của cha mẹ.

Mẹ ơi, cha ơi...

Chị với tay cầu cứu trong vô vọng, và rồi chị ngất lịm đi.

Karan ngồi trên băng ghế dài, chẳng nhớ nổi đây là lần thứ mấy mình thở dài trong hôm nay.

Than thở là vô ích. Cho dù có khóc lóc, la hét cũng chẳng thay đổi được gì. Vậy thì ít ra phải mạnh mẽ lên một chút. Ngẩng cao đầu ưỡn ngực lên, sống tiếp một cách quang minh lỗi lạc.

Mới vừa nghĩ thế Karan đã lại thở dài.

Mình chẳng làm được gì cả, hoàn toàn bất lực trước mọi việc...

Karan mở lòng bàn tay đặt trên đầu gối ra. Ánh nắng dịu dịu của mùa đông rơi vào lòng bàn tay trắng trẻo. Bà lại muốn thở dài rồi.

Tiệm bánh mì Karan mở tại một góc phố Lost Town hôm nay nghỉ bán, bà đã đi loanh quanh hết nửa ngày. Vốn định đến thăm nhà của hai bà cháu Safu nên Karan đi về phía Kronos.

Người dân No.6 chỉ cần có một phương diện nào đó được chính quyền liệt vào hàng ưu tú bậc nhất thì bất kể giới tính, tuổi tác, xuất thân, họ và các thành viên trong gia đình sẽ được đến sống tại Kronos. Chính quyền sẽ sắp xếp cho họ một căn nhà phù hợp nhất, cùng môi trường tốt nhất để phát triển năng lực của mình.

Trong đợt kiểm tra sức khỏe năm hai tuổi, con trai Shion của Karan được xác nhận có chỉ số thông minh thuộc hàng cao nhất, vì vậy Karan cũng được đến Kronos sinh sống, có căn hộ tiện nghi và được đảm bảo cả đời. Con trai là nhân tài được chọn lọc, một ngày nào đó sẽ trở thành cán bộ nòng cốt của No.6. Nhờ con trai mà Karan cũng được người người ngưỡng mộ.

Mọi người ngưỡng mộ cuộc sống tiện nghi, không cần lo nghĩ cho ngày mai, chẳng hề dính dáng tới đói khát và bạo lực, một cuộc sống mà môi trường trong nhà, an toàn, vệ sinh và tình trạng sức khỏe đều được quản lý.

Karan chậm rãi siết các ngón tay lại. Lúc còn ở Kronos, da ngón tay mềm mại và mịn màng, thế nhưng sau khi chuyển xuống Lost Town, vì lý do công việc nên da dễ bắt đầu trở nên sần sùi, khô ráp, có khi còn tứa máu.

Cho dù như vậy, trước khi mất Shion, mình còn hạnh phúc hơn lúc ở Kronos, hạnh phúc hơn trăm nghìn lần.

Karan không thể thích nghi với cuộc sống mà mọi thứ đều bị quản lý, kiểm tra. Dần dà bà thấy lo sợ, chẳng biết tinh thần mình có chịu nổi cảnh sống quản thúc này không. Cho nên, khi Shion làm trái lệnh cấm, chứa chấp tội phạm đào tẩu, Karan không hề kinh ngạc, cũng chẳng than trách, ngược lại cảm thấy được giải thoát, thậm chí vui mừng.

Tất nhiên, Karan hiểu rõ việc đó khiến hai mẹ con bị đuổi khỏi Kronos, bị tước hết mọi đặc quyền đặc lợi.

Đồng thời, tương lai hứa hẹn xán lạn dành cho nhân tài tinh hoa của Shion cũng tan thành mây khói. Mặc dù vậy, Karan vẫn thấy hân hoan.

Karan không trách mắng, mà còn muốn khen ngợi hành động ngược nghịch của đứa con trai thông minh lanh lợi. Shion đã từ bỏ cuộc sống ổn định ở Kronos không chút do dự, quyết định bảo vệ một người lẩn trốn trong phòng mình vào đêm mưa gió bão bùng. Một việc làm ngu xuẩn. Nhưng không hề sai lầm. Shion cũng chẳng thấy tiếp tục sống ở Kronos có ý nghĩa gì, vì thế có thể buông bỏ một cách dễ dàng. Từ bỏ những thứ không còn ý nghĩa, chuyện đó hoàn toàn đúng đắn.

"Mẹ ơi, con xin lỗi."

Buổi tối đầu tiên khi dọn xuống Lost Town, Shion khi ấy mười hai tuổi đã cúi đầu buồn bã xin lỗi mẹ.

"Xin lỗi? Tại sao?"

"Vì mẹ... sau này phải làm lụng vất vả."

Shion đã che giấu và giúp đỡ tội phạm VC trốn thoát. Chính quyền suy xét đến tuổi tác của Shion nên chỉ đuổi hai mẹ con ra khỏi Kronos,

đồng thời cấm họ sinh sống ở bất cứ nơi nào khác ngoài Lost Town, khu dân cư nghèo nàn nhất thành phố. Chỉ trong một đêm, hai mẹ con rơi từ thiên đường xuống địa ngục, còn phải nghĩ xem ngày mai có gì để ăn không.

"Con xin lỗi."

Chiếc cằm gầy nhỏ trên khuôn mặt non nớt run lên. Karan dang tay ôm lấy đôi vai của con.

"Con trai ngốc, không cần xin lỗi người lớn vì mấy chuyện thế này."

"Nhưng mà..."

"Con là người giám hộ của mẹ đấy à? Ngược rồi đấy nhé. Mẹ mạnh mẽ hơn con tưởng nhiều. Chắc con không biết đâu nhỉ?"

"Vâng."

"Hãy chờ đó, mẹ sẽ cho con biết mẹ mạnh mẽ cỡ nào, đừng giật mình đấy."

Shion bật cười trong lòng mẹ.

Đã bao năm không ôm con vào lòng thế này rồi?

Lúc bấy giờ, trong căn phòng từng là kho chứa vật liệu xây dựng vừa tầm tối vừa ẩm thấp, Karan không thấy tuyệt vọng, cũng chẳng bi thương, chỉ có niềm vui khi được ôm con trai vào lòng. Cảm giác thỏa mãn này, chỉ người làm mẹ mới hiểu.

"Người đó thế nào hả con?"

"Gì ạ?"

"Người mà con che giấu ấy. Cậu ta là người như thế nào? Mẹ hơi tò mò, nhưng có lẽ con không muốn kể với mẹ đâu nhỉ?"

Shion vội lùi ra khỏi vòng tay mẹ. Cậu cắn chặt môi dưới, mặt ửng đỏ, khiến Karan phải bật cười.

"Con đi ngủ đây ạ."

Vẫn giữ nguyên vẻ mặt, Shion hấp tấp chạy vào phòng trong. Karan mỉm cười cho đến khi cánh cửa khó đóng mở đó sập lại.

Rốt cuộc là đứa trẻ như thế nào nhỉ? Người khiến Shion từ bỏ Kronos, là đứa trẻ như thế nào? Điểm gì ở cậu ta đã hấp dẫn con mình? Cậu ta có sức hút gì?

Mặc dù mình muốn biết, nhưng chắc Shion sẽ không nói đâu. Trong quá trình trưởng thành, mọi đứa trẻ sẽ học cách giấu kín suy nghĩ, đều muốn ôm ấp riêng một bí mật cho mình. Đứa trẻ nào rồi cũng sẽ trở thành người lớn. Có lẽ mình không thể ôm con một cách tự nhiên như ban nãy nữa.

Chim non đủ lông đủ cánh sẽ rời khỏi tổ. Một ngày kia, Shion sẽ rời xa mình.

Karan sớm đã chuẩn bị tinh thần.

Đối với một người mẹ, nhìn thấy con mình cất cánh bay cao có lẽ cũng là một niềm hạnh phúc. Cho nên, bắt đầu từ ngày mai phải cố gắng làm việc thôi.

Như đã quyết tâm, trong vòng bốn năm ở Lost Town, Karan dốc sức làm lụng. Bắt đầu từ việc đem bánh mì nướng xong đi rao bán khắp nơi, rồi sửa sang một góc chỗ ở để mở tiệm, từ từ tăng thêm nhiều loại bánh. Những chiếc bánh mì và bánh ngọt giá phải chăng lại ngon miệng nên rất

được ưa chuộng tại Lost Town, một nơi vốn hiếm hoi mặt hàng xa xỉ. Tiệm bánh làm ăn ngày càng khấm khá, đủ để lo liệu cuộc sống của hai mẹ con.

Bọn trẻ cầm tiền lẻ chạy hụt hơi tới mua bánh muffin, người công nhân lớn tuổi đến mua bánh kem làm quà cho cháu, cũng có những khách vì muốn mua được bánh mì mới ra lò mà đến từ sáng sớm.

Không phải ba hoa hay tự an ủi, Karan thực sự hài lòng với cuộc sống ở Lost Town, chẳng may may quyến luyến Kronos. Ở nơi này phải làm việc, kiếm ăn hằng ngày, mọi thứ trong cuộc sống đều do chính mình tạo ra, Karan không cầu mong gì hơn thế.

Karan thực sự cảm thấy mình rất hạnh phúc. Cho đến ngày hôm đó...

Shion đột nhiên biến mất.

Buổi sáng cùng ngày, cậu đến văn phòng quản lý công viên làm việc rồi một đi không trở lại. Đó không phải cuộc chia ly mà một người mẹ có thể chấp nhận được. Nó đột ngột và tàn nhẫn. Karan bỗng nhận ra, muốn nhìn thấy con mình cất cánh bay cao là một mơ ước ngây thơ đến nhường nào.

Shion bị bắt với tội danh nghiêm trọng và bị đưa vào Trại Cải tạo. Khi nhân viên Cục Trị an báo tin cho Karan, bà mới hiểu thế nào là tuyệt vọng. Bà bị cuốn vào màn đêm tăm tối, bóng đêm dần gặm nhấm cơ thể, làm tê liệt chân tay. Khi ấy, Karan thấy cái chết thật hấp dẫn.

Nezumi đã mang đến hi vọng sống cho Karan. Nezumi cho bà biết Shion còn sống và đang ở West Block. Khi cầm mẫu thư của con trai trong tay, Karan thấy nó đang tỏa sáng rực rỡ trong bóng đêm tuyệt vọng.

Mẹ, con xin lỗi. Con vẫn còn sống.

Chỉ vòn vẹn vài chữ viết vội vã đã thấp sáng cả bóng tối, trở thành lời động viên giúp Karan mạnh mẽ sống tiếp.

Karan tiếp tục mở cửa tiệm, nướng những mẻ bánh thơm lừng. Trước khi Shion quay về, dù đau đớn cỡ nào cũng phải cắn răng chờ đợi ở đây. Chính Nezumi đã mang đến sức mạnh đó. Tuy đôi khi vẫn bồn chồn tới mức muốn hét toáng lên, nhưng cuộc sống của Karan cũng từ từ ổn định lại. Chính lúc này, Safu xuất hiện.

Safu cũng giống, như Shion, là nhân tài được xác nhận có chỉ số thông minh thuộc hàng cao nhất. Đôi mắt cô bé sáng ngời, luôn nhìn thẳng về phía trước nên để lại ấn tượng sâu sắc cho người khác. Safu tuy không giỏi ăn nói nhưng có ý chí mạnh mẽ. Cô bé tâm sự với Karan về tình cảm dành cho Shion, và kiên quyết muốn đến West Block.

"Cháu không quan tâm, cho dù không thể quay trở về, cháu cũng không hối hận. Nếu Shion đang ở West Block, cháu cũng đến West Block."

"Cháu muốn gặp cậu ấy, rất muốn gặp cậu ấy."

"Cháu... yêu cậu ấy. Thật lòng, lúc nào cháu cũng yêu cậu ấy."

Những lời Safu nói trong cơn ghen ngào nghe thật ngây thơ và ấu trĩ, nhưng lại khiến Karan cảm động vô cùng. Chỉ có điều dù cảm động cách mấy đi chăng nữa, bà cũng không thể để Safu đến West Block. Là mẹ của Shion, là một người lớn, bà nhất định phải ngăn cản Safu.

Thế nhưng, khi chạy theo Safu, Karan lại nhìn thấy cảnh tượng cô bé bị nhân viên Cục Trị an bắt đi, tính đến nay đã ba ngày rồi.

"Safu..."

Lực bất tòng tâm, Karan lại thở dài. Hoàn toàn không biết phải làm gì. Bà chỉ làm được một việc duy nhất là đưa một mảnh giấy báo tin cho con

chuột liên lạc.

Nezumi sẽ cứu Safu như từng cứu Shion chứ? Nhưng một khi bị đưa vào Trại Cải tạo thì khó lòng giải thoát được. Nếu như Shion biết chuyện này rồi chạy tới Trại Cải tạo cứu Safu, nói không chừng thằng bé sẽ bị giết. Có lẽ mình đã quá nông nổi... Nezumi không thể nào mạo hiểm đi cứu Safu, một người chẳng can hệ gì với mình...

Trăm mỗi nghìn mỗi rối như tơ vò, tay bà run lên bần bật.

Ba ngày nay, Karan ăn không ngon ngủ không yên, thể xác và tinh thần đều kiệt quệ. Thế nhưng bà vẫn tìm đường đến nơi ở cũ của Safu.

Khu dân cư cao cấp Kronos yên tĩnh và rợp bóng cây xanh, có hệ thống an ninh chặt chẽ, bệnh viện, khu giải trí, mua sắm... tất cả cơ sở hạ tầng đều hoàn thiện, cư dân chỉ cần có một chiếc thẻ ID là có thể tự do sử dụng mọi dịch vụ trong thành phố. Nằm trong thành phố Thánh No.6, Kronos là một nơi đặc biệt, là môi trường sống tuyệt vời nhất mà con người có thể tưởng tượng ra. Vài năm trước, Karan cũng là cư dân ở đây, nhưng giờ bà không được phép bén mảng tới Kronos nữa. Ban nãy bà vừa đặt chân lên con đường lát đá dẫn thẳng tới Kronos, cánh cửa của trạm kiểm soát đã tự động đóng sầm lại.

"Thành thật xin lỗi. Vì lý do an ninh, nghiêm cấm mọi thành phần không phải cư dân Kronos ra vào nơi này. Xin hãy tuân thủ quy định. Những ai vượt qua trạm kiểm soát này mà không có giấy phép ra vào khu dân cư đặc biệt do chính quyền cấp phát sẽ bị trừng phạt hoặc trục xuất, căn cứ theo điều thứ 203 trang 42 của Bộ Luật thành phố. Xin nhắc lại, vì lý do an ninh..."

Giọng nữ nhẹ nhàng vang lên. Chiếc camera gắn phía trên trạm kiểm soát màu trắng đang ghi lại bóng dáng thần thờ của Karan. Nếu tiếp tục đứng yên tại chỗ, giọng nói dịu dàng kia sẽ biến thành tiếng báo động,

người của Cục Trị an cũng sẽ ập tới ngay. Karan đành nghiêng rặng, quay lưng về lại đường cũ.

Giờ đây, Karan đang ngồi tại một góc công viên rừng cây, trên băng ghế dài dưới một gốc cây to đã trụi lá. Bà ngồi đó ngẩn ngơ nhìn vào bàn tay mình.

"Shion... Safu..."

Sao mình lại vô dụng như vậy? Đã mấy chục tuổi rồi, thật không xứng làm mẹ, không xứng là người lớn, chẳng cứu giúp nổi hai đứa trẻ đang gặp nguy khốn. Mình sống ngần này tuổi để làm gì chứ...

Karan ngẩng đầu lên. Có một cảm xúc khác ngoài nỗi bất an nôn nóng xẹt qua tâm trí bà. Trong những năm tháng No.6 trở thành đô thị độc lập và từng bước phát triển, Karan đều có mặt với tư cách cư dân nội thành. Sáu thành phố lý tưởng trên thế giới được xây dựng trên cơ sở rút kinh nghiệm từ vô số sai lầm của loài người. Ở đó có môi trường sinh sống không chiến tranh, nạn đói, được hưởng hòa bình và tự do. Loài người từ khi sinh ra cho đến lúc chết đi có thể sống cuộc sống hạnh phúc và bình yên... Vốn dĩ phải như thế. Dù chưa từng suy nghĩ sâu xa về vấn đề này nhưng Karan tin chắc rằng xung quanh cũng chẳng ai nghi ngờ gì. Mọi người đều cho rằng chỉ cần ở trong No.6 thì sẽ được đảm bảo một cuộc đời sung túc.

Nên nghĩ như thế... Như thế... Bị áp đặt suy nghĩ như thế.

Karan siết chặt tay, răng cắn mạnh vào môi.

Tất cả đều là giả dối. Mọi thứ đều là ảo ảnh cả.

Karan rên rỉ trong câm lặng. Mặc dù đã vào đông nhưng bà vẫn toát mồ hôi.

Vì thẻ ID được phân chia đẳng cấp nghiêm ngặt, nên không thể tự do đi lại trong thành phố. Họ bắt con người ta nhưng lại không cho phép kháng nghị, thậm chí không thể biết được tình hình của cư dân bị bắt đi. Thế thì tự do ở chỗ nào? Cuộc sống ổn định, an ninh và sung túc ở đâu ra? Chẳng nơi nào có thứ đó cả.

Nếu thực sự như vậy, chúng ta rốt cuộc đã làm gì trong quá khứ? Tại sao lại tạo ra thành phố như thế này? Chúng ta... chúng ta đã sai lầm ở đâu rồi?

"Cháu ơi..."

Bỗng nghe có người gọi, Karan giật mình, tỉnh táo lại.

"Xin lỗi, bác làm cháu giật mình à?"

Một bà lão lạ mặt đội chiếc mũ nhỏ màu xanh nhạt đang mỉm cười đứng trước mặt Karan.

"À, không có. Xin lỗi, cháu đang mãi nghĩ... có chuyện gì không ạ?"

"Bác ngồi cạnh cháu được không?"

"Vâng, mời bác ngồi."

Bà lão mỉm cười, ngồi xuống cạnh Karan, "Thời tiết hôm nay, rất đẹp, rất dễ chịu."

"Vâng ạ..."

Làm gì còn lòng dạ nào quan tâm tới thời tiết. Mấy ngày nay sắc trời, tiếng gió thoảng, cây cối thay đổi như thế nào Karan cũng không màng đến.

"Bác bỗng dừng bắt chuyện, chắc cháu thấy bất lịch sự lắm phải không?"

"Không phải đâu ạ, cháu chỉ giật mình thôi, vì cháu đang suy nghĩ vài chuyện, cho nên không để ý."

Bà lão đẩy gọng kính mắt tròn, nét mặt nghiêm lại, "Bác gọi cháu là vì thế này."

"Dạ?"

Bà lão chìa bàn tay đeo nhẫn bạc ra nắm lấy Karan, "Mong cháu đừng trách, bác biết mình nhiều chuyện nhưng trông cháu có vẻ nặng trĩu tâm sự, bác không thể bỏ mặc cháu được."

Tay người phụ nữ nắm gọn trong tay bà lão. Karan âm ừ rồi hỏi.

"Cho nên bác ghé vào bắt chuyện với cháu ư?"

"Đúng thế. Một buổi chiều thời tiết lý tưởng và dễ chịu thế này lại có người mặt ủ mày chau ngồi một mình cúi đầu than thở, bác không kìm lòng được, phải đến gần xem thử." Bàn tay bà lão vẫn còn rất khỏe, bà nhẹ nhàng nắm lấy tay Karan. "Còn trẻ đẹp như cháu sao lại có nét mặt như thế? Có phải cháu gặp chuyện gì buồn không?"

Ánh mắt sau cặp kính thật hiền từ và dịu dàng. Trên đầu hai người, cây dẻ gai nhẹ nhàng đu đưa trong gió.

"Cảm ơn bác, cháu chỉ hơi buồn phiền..."

"Bác hiểu, bác cũng từng khổ sở vì có nỗi buồn phiền."

Bà lão dù đã có tuổi nhưng gương mặt hãy còn lưu lại đường nét thời xuân sắc. Karan bỗng thấy tim đập thành thịch.

Ngoài mình ra còn có người khác thấy buồn phiền ư? Có người khác thấy đau khổ ư? Có người khác nhận thấy thành phố này mâu thuẫn ư?

"Một chuyện thật đau lòng, từ mấy chục năm trước rồi, con trai của bác chết vì bệnh."

"Ôi, cậu nhà mất vì bệnh ạ?"

"Đúng vậy, khi đó con trai bác mới ba tuổi. Còn nhớ khi con mất, bác nhìn thấy chiếc quan tài bé xíu mà không cầm được nước mắt. Nỗi lòng của một người mẹ mất con, cháu có hiểu được không?"

Khó khăn lắm Karan mới ngăn mình khỏi gật đầu.

Shion vẫn còn sống, mình chưa bị mất con.

"Cháu không hiểu được nỗi lòng của bác, nhưng chắc bác đã đau đớn lắm?"

"Dĩ nhiên rồi, không thể nào diễn tả bằng lời. Lắm khi bác thấy thà chết đi còn sung sướng hơn. Nhưng hiện giờ bác lại thấy may mắn vì mình còn sống. Bác có con cháu quây quần, sống trong một thành phố hoàn hảo thế này, quả thật đã rất hạnh phúc rồi." Bà lão mỉm cười, đảo mắt nhìn xung quanh. "Bác rất muốn đứa con đã mất của mình cũng được hưởng thụ cuộc sống ở đây. Không, nếu năm xưa có trình độ chữa trị như No.6, chắc con bác đã không chết."

Karan lặng lẽ rút tay lại. Bà lão nhìn vào khoảng không, tiếp tục nói, khóe miệng vẫn mang nụ cười.

"Chỗ này đúng là vườn địa đàng. Bác thường bảo với các cháu mình rằng, các cháu phải thấy may mắn vì được sinh sống ở đây. Chúng cũng hiểu điều bác muốn nói. Lúc bấy giờ, bác kể chuyện ở West Block cho chúng nghe."

"West Block?" Tim Karan đập mạnh hơn nữa, nhưng lần này hoàn toàn khác với ban nãy.

"Đúng vậy. West Block. Cháu biết đó là một nơi như thế nào không?"

Karan nhòai người ra.

Mình muốn biết. Shion đang ở đó. Mình rất muốn biết West Block là một nơi như thế nào.

"Cháu không biết. Bác kể cho cháu nghe với."

Bà lão nhíu mày, lắc đầu, "Bác cũng không rõ lắm, chỉ là cháu họ của bác làm việc ở văn phòng quản lý xuất nhập nên thi thoảng nó có nhắc qua với bác. Nghe nói West Block là một nơi rất tồi tệ."

Karan cố nén cơn sốt ruột, chỉ giả vờ ậm ừ, mặc dù rất muốn giục bà lão kể tiếp.

"Vệ sinh không đảm bảo, bọn trẻ con toàn phải uống nước bẩn."

"Uống nước bẩn..."

"Đúng vậy, thâm lắm phải không? Thật tội nghiệp, chỉ nghe thôi bác đã thấy xót xa. So với West Block, lũ trẻ ở đây thật hạnh phúc, phải không cháu?"

"Hơ? À... à phải, nhưng..."

"Chính vì như thế, nghe nói ở West Block tội phạm như rươi, an ninh tệ hại, lại thường phát dịch truyền nhiễm mà dân nội thành No.6 không tài nào tưởng tượng được. Dân khu đó đều là những người vô học, tàn bạo, đa số có thể giết người vì tiền. Nghe nói dạo trước có một nhóm đàn ông hung hăng muốn xông vào văn phòng quản lý. Dĩ nhiên, hệ thống an ninh của văn phòng chặt chẽ không có lỗ hổng nên bọn người đó chưa vào tới nơi đã bị tóm hết rồi. Thật kinh khủng."

Bà lão rùng mình, vòng tay tự ôm lấy hai vai.

"Cháu họ bác kể môi trường sống ở đó như địa ngục vậy, vừa rách nát vừa tồi tàn, hoàn toàn khác với chỗ này. Không riêng gì lũ trẻ, ngay cả chúng ta cũng phải biết ơn khi được sống tại No.6. Bác thường dạy lũ cháu nhỏ rằng so với người ở West Block, các cháu quả thật đã rất hạnh phúc rồi."

West Block, nơi vừa rách nát vừa tồi tàn.

Karan nhắm nghiền mắt lại, trong đầu hiện lên dòng chữ mà Shion viết. Chỉ là một dòng chữ viết vội với thói quen viết nghiêng sang bên phải.

Mẹ, con xin lỗi. Con vẫn còn sống.

Con chữ hoạt bát, nét chữ tươi trẻ tràn trề sinh lực Con trai mình đang ở West Block, vẫn đầy sức sống. Hiện tại, ngay lúc này đây, con mình vẫn đang sống.

"Cháu sao vậy?"

Nghe tiếng bà lão, Karan mở mắt ra.

"Không khỏe à? Có cần bác gọi đến bệnh viện giúp cháu không?"

Karan chậm rãi lắc đầu.

"Cháu không nghĩ thế."

"Hả? Gì cơ?"

"Cháu không cho rằng West Block là nơi vừa rách nát vừa tồi tàn."

"Cháu đang nói gì..."

"Vả lại..."

Cháu cũng không cho rằng thành phố này là vườn địa đàng.

Karan đang định nói thế thì thấy không gian khuấy động. Là tiếng lông vũ lạch phạch, rồi một thứ màu đen đáp xuống. Bà lão kêu khẽ, "Trời ơi, quạ!"

Một con quạ lông đen tuyền đậu bên cạnh chân Karan.

"Ghê quá. Công viên rừng cây lại có quạ ư?" Bà lão cau mày.

"Nơi đây bảo tồn môi trường thiên nhiên, dù số lượng không nhiều nhưng đúng là có quạ."

Con quạ nhẹ nhàng bay lên. Vốn tưởng nó sẽ cứ thế bay đi, nào ngờ nó vỗ vỗ đôi cánh rồi lại sà xuống, đậu trên vai một người.

Lần này đến lượt Karan thảng thốt, không hề nhận ra lại có một người đang đứng gần đến vậy. Trong lúc trò chuyện cùng bà lão, có người già dắt chó đi dạo, có cô bé nhặt những chiếc lá xỉn màu, cả vài cô cậu trông như học sinh đi ngang qua trước mặt, nhưng người đàn ông với con quạ trên vai này thì chưa từng xuất hiện. Người đó đến gần từ bao giờ? Đã có mặt ở đây từ lúc nào nhỉ? Karan bỗng thấy run sợ.

Đó là một người đàn ông cao gầy, mặc áo khoác màu cà phê nhạt và chiếc quần dài cùn tông. Tóc có vẻ dày, nhưng bạc khá nhiều, râu mép dưới mũi cũng lấm tấm bạc. Ngoài chuyện có một con quạ đậu trên vai ra thì trông chẳng khác gì một người đàn ông trung niên bình thường.

Karan chưa từng gặp người này. Thế nhưng ông ta lại nở nụ cười, dang hai tay hướng về phía Karan, gọi tên bà.

"Karan, anh nhớ em lắm."

"?"

Karan còn chưa kịp trả lời, ông ta đã nắm lấy tay và kéo bà về phía mình. Cánh tay dài của ông ta ôm chầm lấy Karan, khiến bà không tài nào thở nổi.

"Tha thứ cho anh nhé, là lỗi của anh, anh sẽ không để em phải buồn lòng nữa, anh đảm bảo, cả đời này anh chỉ yêu mình em thôi."

"Chờ... chờ đã... Anh muốn làm gì?"

"Sau khi em bỏ đi anh mới hiểu được mình yêu em nhiều biết bao. Cầu xin em, cho anh cơ hội lần nữa đi, Karan!"

Người này bị điên rồi.

Ban đầu Karan nghĩ ông ta là một kẻ điên, nhưng người điên không thể nào xuất hiện trong thành phố. Lúc này bà mới chú ý đến nhịp tim của ông ta. Vì hai người áp sát nhau nên Karan cảm nhận được tim ông đang đập rất đều đặn.

Người này không bị điên, cũng không quá khích, ngược lại đang rất bình tĩnh nói ra những lời thoạt sến súa chỉ có trong mấy bộ phim cũ rích.

"Anh đừng đùa nữa, đủ rồi đó!"

Karan dùng hai tay đẩy ông ta ra.

"Mấy lời có cánh của anh, tôi nghe đã quá đủ! Chúng ta chia tay rồi, anh đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa!"

"Karan, anh yêu em, anh yêu em thật lòng mà."

Con quạ trên vai ông ta kêu lên, nghe cứ như đang chế giễu chủ mình là tên ngốc. Ông ta ho khan mấy tiếng rồi cúi chào bà lão đang há hốc mồm nhìn họ.

"Cháu xin lỗi, để bác phải chê cười."

"Không... không có, ơ... hai cháu..."

"Chúng cháu là một cặp. Tại cháu ngu xuẩn, tổn thương cô ấy... Cháu muốn xin lỗi và hàn gắn với cô ấy."

"Thế à? Thế thì tốt..."

"Chúng cháu có chuyện quan trọng cần bàn bạc với nhau, xin phép đi trước ạ."

Ông ta nắm lấy cánh tay Karan, lôi bà đi theo. Con quạ lại kêu lên. Suốt quãng đường từ băng ghế tới đằng sau văn phòng quản lý công viên, nơi làm việc cũ của Shion, rồi ra khỏi công viên, ông ta chỉ lẳng lặng bước đi. Karan bị dắt tay kéo đi cũng chẳng nói một lời.

Có một chiếc xe ô tô màu trắng đang đậu bên đường, là loại xe đời cũ rất hiếm gặp trong thành phố. Ông ta mở cửa xe, nói bằng giọng quả quyết:

"Lên xe đi."

"Không, không cần đâu."

"Lên xe, tôi có chuyện muốn nói với cô."

Con quạ đập cánh, bay từ trên vai ông ta vào băng ghế sau. Nó nhìn Karan, gục gặc cái đầu, dường như đang nói "lên xe đi".

"Con chim thông minh quá."

"Thông minh đến nỗi tôi đau cả đầu."

Giọng điệu ông ta nghe rất nghiêm túc, như thể thực sự cảm thấy đau đầu. Con quạ kêu lên tiếng "quạ quạ", nghe như đang chế nhạo. Thấy thú

vị, Karan bật cười, rồi chợt nhận ra đã nhiều ngày qua mình thậm chí chẳng hề nhếch môi. Bà nhìn con quạ, đoạn ngồi vào ghế phụ lái.

Chiếc xe chạy bằng xăng và điện nổ máy rồi lăn bánh. Vừa ra đường cái, người đàn ông đã khởi động chế độ lái tự động rồi thả tay khỏi vô lăng.

"Cô biết không? Đầu năm sau sẽ ban bố điều luật mới, nghiêm cấm sử dụng xăng, tới lúc đó chiếc xe này sẽ vứt xó."

"Nghe nói các nguồn nhiên liệu hóa thạch ngoài than ra gần như đều cạn kiệt cả rồi, phải dùng các nguồn năng lượng khác thay cho dầu mỏ, cũng dễ hiểu thôi."

"Cô nghe ai nói thế?"

"Ai ư? Đây là chính sách sử dụng nguồn năng lượng của thành phố, hồi trước từng công bố rồi mà?"

"Ờ. Chính quyền đương nhiệm từng công bố điều đó, giống hệt với chính sách trong bài diễn thuyết của Thị trường." Ông ta nhếch môi, nở một nụ cười mai mỉa. "Chẳng ai nghi ngờ, cứ thế đón nhận và gặt đầu tán thành vô điều kiện mọi thông báo của các nhà chức trách. Thật tình, cư dân thành phố này từ trên xuống dưới chỉ biết ngây thơ phục tùng, không biết nghi ngờ chính quyền. Không, là lười động não thì đúng hơn. Nghi ngờ thật tốn công sức, cứ gặt đầu 'đúng, đúng' cho nhẹ người."

Karan liếc nhìn ông ta.

Thế anh có nghi ngờ không? Anh sẽ thay thế cái gặt đầu phục tùng bằng sự nghi ngờ ư?

Karan cố bắt bản thân không được hỏi. Với một người lạ không rõ lai lịch, tốt hơn hết là đừng phát ngôn tùy tiện, phải cẩn thận như loài động vật ăn cỏ nhỏ bé nhất nhất mới được.

Karan ngồi lại ngay ngắn, tìm cách chuyển chủ đề, "Tôi có thể đặt câu hỏi không?"

"Cứ tự nhiên."

"Anh là ai? Tại sao biết tên tôi? Sao lại bày trò tỏ tình đó rồi kéo tôi lên xe?"

"Có gì kì cục đâu, tôi thấy ấn tượng lắm mà. Cô cũng phối hợp rất ăn ý, không phải sao? Có thể đoạt giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất được rồi đấy."

"Cảm ơn. Từng tuổi này rồi còn được diễn vai nữ chính của phim tình cảm lãng mạn, tôi đúng là vinh hạnh quá."

"Không không. Cô còn trẻ đẹp lắm. Vai nữ chính của thể loại phim nào cũng không làm khó cô được đâu, Karan à."

"Anh biết tên tôi từ đâu vậy?"

"Cháu gái tôi nói."

"Cháu gái anh?"

"Nghe nói nó là người hâm mộ cô, đúng hơn thì nó hâm mộ bánh muffin của cô."

Karan nhớ đến khuôn mặt tròn trịa nhỏ nhắn nọ. Cô bé vẫn hay cầm tiền xu đến tiệm bánh của mình. Cô bé thật lòng cổ vũ Karan rằng "Dì ơi, dì đừng đóng cửa tiệm bánh nhé!".

Sau khi Shion bị Cục Trị an bắt giữ, lời nói và ánh mắt của cô bé là một trong những niềm an ủi của Karan.

"Lily."

"Đúng vậy, Lily dễ thương. Nó là con của em gái tôi. Cách đây không lâu, nó nói với tôi là nó thích bánh muffin của cô còn hơn người bác này gấp trăm nghìn lần."

"Thế à?"

"Tôi không phục, định bụng phải làm một bài phê bình về cô mới hả dạ, thế là cầm bánh muffin do cô làm lên, cắn một miếng..."

"Ngon không?"

"Ngon, mặc dù rất không cam tâm nhưng nó thực sự rất ngon, Lily thích bánh muffin hơn người bác thi thoảng mới xuất hiện này cũng dễ hiểu thôi."

"Anh là bác của Lily, và nghe cô bé nhắc đến tên tôi, tôi hiểu rồi."

"Cảm ơn cô đã hiểu cho. Ban nãy cô nghĩ tôi là kẻ khả nghi à?"

"Cho đến giờ tôi vẫn thấy anh khả nghi. Trò ban nãy là ý gì? Chỉ để kéo tôi đi khỏi chỗ bà lão nho nhã đó ư?"

"Không sai, quá nguy hiểm."

"Nguy hiểm?"

Chiếc xe chậm chậm rẽ sang hướng Lost Town. Ông ta muốn đưa mình về nhà, chắc vậy rồi. Chiếc xe đời cũ đang đi ngược lại con đường mà sáng nay mình đã hạ quyết tâm phải đi. Hôm nay tiệm bánh không mở cửa, có lẽ Lily sẽ buồn lắm?

"Suýt chút nữa là cô đã kể lể những điều bất mãn về thành phố này, đúng không?"

Cháu cũng không cho rằng thành phố này là một vườn địa đàng.

Khi ấy, Karan quả thật toan nói thế, nhưng đã bị ngắt lời bởi tiếng đập cánh của con quạ.

"Như thế sẽ nguy hiểm ư?"

"Có khả năng. Nếu bà lão coi cô như thành phần nguy hiểm thì sẽ ra sao?"

"Thành phần nguy hiểm... nghĩa là...?"

"Trình báo với chính quyền, cho biết có người phụ nữ ngồi ở băng ghế trong công viên, bất bình và bất mãn với thành phố."

"Bà ấy sẽ tố cáo tôi?"

"Cô cho rằng không thể?"

"Đúng thế, tôi không tin nổi. Bà ấy lo lắng cho tôi nên mới qua hỏi han mà."

"Đúng, vì trông cô rất u uất. Trong vườn địa đàng No.6, mọi người đều buộc phải hạnh phúc. Ngay cả người bị thương nặng hay lâm trọng bệnh cũng được kỹ thuật y khoa tân tiến nhất chữa trị để giảm bớt phần lớn đau đớn. Ở đây chẳng có ai buồn phiền, trầm tư hay lo lắng cả. Không, đúng hơn là không cho phép tồn tại loại người buồn phiền, trầm tư hay lo lắng."

"Sao lại thế được? Hơn nữa, vẫn thường có người ngồi thẩn thờ trên băng ghế kia mà?"

Ông ta lắc đầu, ngón tay chạm lên màn hình nhỏ đang hiển thị bản đồ đường đi, trên màn hình hiện ra giờ giấc hiện tại.

"Cô có nhớ mình ngồi ở băng ghế bao lâu không?"

Karan nhìn chăm chăm vào con số trên màn hình rồi lắc đầu. Bà chẳng còn nhớ thời gian. Suy ngẫm, buồn phiền, mãi không tìm ra lời giải đáp, cứ thế bà chờ dẫn ngòi trên băng ghế, hoàn toàn không muốn đứng dậy đi tiếp.

"Thời gian giới hạn là ba mươi phút." Ông ta nói.

"Gì cơ?"

"Thời gian mà cư dân được phép ngân ngơ thờ thần nhiều nhất là ba mươi phút. Nếu như suy tư buồn phiền vượt quá giới hạn đó sẽ gây chú ý."

"Ý anh là... thấy tôi ngồi suy nghĩ quá lâu nên bà lão đến để điều tra?"

"Tôi không rõ. Tôi chỉ không loại trừ khả năng này. Cũng có thể là một bà lão tự cho mình tốt bụng hiền từ, loại người mà miễn là thiên hạ không gây rắc rối cho mình thì mình có thể ra vẻ thân thiết ấy."

"Sao anh lại ăn nói như vậy?"

"Sự thật mà. Thành phố này nhan nhản những công dân tự cho mình là lương thiện. Chính vì đâu đâu cũng có nên muốn tìm ra người lương thiện thực sự lại rất khó khăn. Nếu bà lão đó là loại người tốt bụng thông thường trong thành phố thì không sao, chẳng may bà ấy là kẻ do thám rồi đi tố cáo, cô không nhận thấy ban nãy mình gặp nguy hiểm sao?"

Karan nín lặng, không muốn phải nghi ngờ bà lão đó. Karan muốn tin rằng bà lão chỉ là người già thân thiện, tốt bụng quan tâm đến người đứng thôi. Đôi mắt bà lão trông thật hiền từ, sáng rõ nét cười đằng sau đôi tròng kính. Karan hít sâu một hơi.

"Cặp kính đó..."

"Cuối cùng cô cũng phát hiện ra rồi sao? Đối với một bà lão thanh nhã, cặp kính đó dường như hơi quá khổ. Có lẽ đó là cặp kính đặc biệt được

lắp micro và có chức năng ghi âm."

Karan nhắm mắt lại, hít thở sâu. Thời gian giới hạn là ba mươi phút. Không được phép vượt quá giới hạn. Trầm ngâm, tư lự, chìm trong dòng suy tưởng của chính mình, từ đó tìm ra cách nghĩ riêng... những điều này hoàn toàn bị cấm. Câu hỏi ban nãy lại trở dậy trong lòng Karan.

Chúng ta rốt cuộc đã làm gì trong quá khứ? Tại sao lại tạo ra thành phố như thế này? Chúng ta đã phạm sai lầm gì ở đâu rồi?

Karan nuốt tiếng thở dài vào trong. Bà thấy rất mệt mỏi, hơi sức để chống cự và động lực để tức giận dường như đều khô cạn cả.

"Tôi nghĩ chắc là mình đã bị chính quyền cộp mác khả nghi rồi. Có lẽ tôi đã luôn bị theo dõi, không chỉ vì tôi ngồi thiền thờ. Ai bảo tôi là mẹ của can phạm chứ."

"Đừng có buông xuôi như vậy!" Giọng điệu người đàn ông trở nên cứng rắn, y như người cha trách mắng con gái. "Cô thực sự tin những gì chính quyền nói ư? Cô thực sự tin rằng con trai mình là tội phạm à?"

Karan ngẩng mặt lên, lắc đầu. Chưa một giây nào bà tin rằng Shion phạm tội giết người.

"Tôi cũng nghe Lily kể rồi, tên con trai cô là Shion, đúng không? Nghe nói cậu bé là một người anh rất thân thiện, còn giúp Lily sửa lại đồ chơi bị hỏng mấy lần. Lily bảo 'Dù không sánh được với muffin nhưng cháu thích anh ấy hơn bác rất nhiều đó'. Con bé còn băn khoăn không biết Shion có bạn gái hay chưa nữa."

"Ồi, sao Lily lại nói như thế?"

"Con bé dậy thì sớm quá. Thế mà lại không nhận ra sức hấp dẫn của bác mình. Thật tình, chẳng biết em tôi đã dạy dỗ con bé thế nào nữa."

"Không biết từ Lily, tôi có hỏi thăm được tên tuổi và tình hình cụ thể của người bác hấp dẫn ấy không nhỉ?"

Nghe Karan nói, người đàn ông bật cười, giơ tay chạm nhẹ vào màn hình.

"Hỏi Lily chắc chắn không thu được câu trả lời gì hay ho. Con bé nhất định sẽ nói, bác Yoming thi thoảng sẽ lù lù xuất hiện, ăn no bụng rồi phải mộng đi mất dạng, là một kẻ lập dị."

"Yoming, là tên của anh ư?"

"Đúng, và đây là công việc của tôi."

Trên màn hình xuất hiện những thứ như bánh mì, bánh kem, đồ ăn vặt, sau đó liên tiếp hiện ra những thông số dinh dưỡng, giá cả và tên cửa hàng,

"Cung cấp thông tin giải trí của tất cả các khu vực ngoài Kronos. Nói là giải trí nhưng thực ra chủ yếu giới thiệu đồ ăn và các hoạt động tổ chức hằng quý. Kịch, ca nhạc và thông tin xuất bản sách, tất cả đều bị thành phố quản lý, vì vậy chúng tôi chỉ được tự do phỏng vấn những gì liên quan đến thức ăn. Có điều, chúng tôi không được ra vào Cục Thực phẩm nên chỉ có thể giới thiệu bánh kem ở cửa hàng nào ngon, bữa trưa ở quán nào đáng để quảng bá mà thôi. Nhưng mà việc này được đón nhận nồng nhiệt lắm nhé. Giải trí ở Lost Town chỉ có ăn với uống, bởi thế mọi người đều muốn có thông tin."

"VẬY... anh định..."

"Đúng thế, tôi định làm chuyên mục giới thiệu bánh mì, bánh kem ở cửa hàng của cô, lấy muffin làm chủ đạo có vẻ là một ý không tồi nhỉ? Mong là cô sẽ đồng ý cho tôi phỏng vấn!"

"Nhưng anh giới thiệu tiệm của tôi sẽ ổn chứ? Liệu có bị chính quyền để ý không?"

"Không sao, cho dù bị theo dõi, bị cảnh cáo thì tôi cũng không thể bỏ qua muffin ngon thế này. Có điều nếu nhờ bài báo của tôi mà lôi kéo một lượng khách lớn đến mua sạch muffin của cô, chắc Lily sẽ ghét tôi lắm, nó sẽ bảo người bác này làm xằng làm bậy."

"Làm gì có chuyện đó. Nhưng mà, vì chuyện con trai tôi nên tiệm từng bị đưa tin một lần rồi. Tạm không bàn đến Lost Town, người ở khu vực khác sẽ đến mua sao?"

Yoming nhún vai, tắt màn hình.

"Karan, người trong thành phố này không giỏi ghi nhớ."

Giọng ông ta hơi khàn đi, nghe không được rõ ràng.

"Rồi sẽ quên ngay thôi. Bất kể xảy ra chuyện to tát cỡ nào, cũng sẽ bị lãng quên ngay lập tức, đừng hòng họ suy nghĩ sâu xa về những gì ẩn chứa đằng sau. Qhi nhớ, nghi ngờ, suy nghĩ, họ đều không giỏi. Cho dù lãng quên những thứ mình không giỏi, cuộc sống vẫn ổn định. Đây quả là một nơi đáng sợ."

Yoming rõ ràng đang phê phán hiện trạng No.6, Karan vội ngồi ngay ngắn lại. Cuộc đối thoại này nếu truyền ra ngoài ắt sẽ rắc rối to. Có lẽ vì nhận ra nỗi bất an của Karan, Yoming nhếch miệng, xua tay.

"Không sao đâu, chiếc xe này có chức năng chống nghe trộm, nhưng chưa biết chừng mẫu xe mới tung ra vào năm sau sẽ được cài sẵn chức năng nghe trộm cũng nên."

"Yoming, tại sao anh lại phê phán thành phố? Vì sao có thể khẳng định đây là một nơi đáng sợ?"

Sau một hồi im lặng, Yoming lại chạm vào màn hình. Trên đó liền xuất hiện hình ảnh một người phụ nữ trẻ mặt trái xoan, tay bế một em bé sơ sinh đang ngủ say trong chiếc khăn màu trắng. Người phụ nữ nở nụ cười hạnh phúc của một người mẹ. Mái tóc màu hạt dẻ cắt ngắn năng động, hợp với gương mặt tươi trẻ đầy sức sống, cộng thêm nụ cười dịu dàng, khiến người khác chỉ nhìn một lần là không sao quên được.

"Đây là vợ tôi, cô ấy đang bế con trai của chúng tôi. Bức ảnh chụp từ rất lâu rồi."

"Vợ anh...?"

"Một hôm, cô ấy ra ngoài cùng với con trai và không bao giờ quay về nữa. Khác với trường hợp của cô, hai mẹ con cô ấy cùng biến mất, sau đó vụ việc được giải quyết như một vụ mất tích thông thường."

Karan cảm thấy rất đau lòng. Giọng nói đều đều của Yoming khiến bà rất sốc.

Giống như Shion... Cũng có người gặp phải chuyện giống như Shion...

"Vợ tôi là giáo viên dạy môn mỹ thuật và âm nhạc cho lũ trẻ trạc tuổi Lily. Cô ấy hay nói đó là thiên chức của mình. Vợ tôi dạy bọn trẻ rằng, thấu hiểu bản thân là điều quan trọng nhất, bất kể là vẽ tranh hay sáng tác nhạc đều phải nhìn thẳng vào suy nghĩ và tình cảm của mình, rồi mới thể hiện suy nghĩ, tình cảm đó thành tác phẩm."

"Thật tuyệt, đã lâu rồi không được nghe những lời nói đẹp đẽ như vậy."

"Đúng thế, cô ấy là một người con gái hoàn hảo, dạy bảo bọn trẻ bằng tất cả đức tin của mình. Thế nhưng, Sở Giáo dục càng ngày càng để mắt đến vợ tôi, chỉ đạo đưa xuống cũng ngày càng nhiều. Họ yêu cầu cô ấy phải dạy theo giáo án soạn sẵn của Sở. Dĩ nhiên, cô ấy không tuân theo. Thế rồi

vợ tôi bị đuổi việc, bị tước bỏ tư cách làm giáo viên với lý do năng lực không phù hợp. Khi ấy, chắc không chỉ mình vợ tôi mà còn rất nhiều giáo viên khác cũng bị buộc thôi việc. Cô không biết chuyện này ư?"

"Không, tôi thực sự không nhớ sự kiện nào như vậy, tôi..."

"Đừng ngại, cô không biết chuyện cũng phải thôi, vì nó không hề được đưa tin. Từ đó trở đi, chính quyền bắt đầu thao túng tin tức. Cái hệ thống che giấu toàn bộ tin tức bất lợi bắt đầu hình thành."

Chiếc xe đã đi vào Lost Town. Đây là nơi ổn định chậm nhất thành phố, cả bầu không khí cũng hỗn tạp. Thế nhưng, sự ồn ã của nó lại khiến Karan yên lòng.

"Vợ tôi vốn định cùng các giáo viên bị đuổi khác mở một lớp bồi dưỡng dành cho trẻ em, họ dự định sẽ tìm một nơi ít chịu ảnh hưởng của chính quyền để dạy dỗ chúng. Hôm đó, cô ấy ra ngoài là để bàn bạc kế hoạch này với các đồng nghiệp. Kết quả là chẳng bao giờ quay về nữa."

Yoming siết chặt nắm tay, đập mạnh vào vô lăng. Con quạ ở băng ghế phía sau kêu "quạ quạ" liên hồi.

"Tôi sẽ không quên. Bất kể xảy ra chuyện gì, tôi cũng không bao giờ quên. Tôi vẫn nhớ như in, buổi sáng hôm đó, bầu trời âm u như thể sẽ đổ mưa bất cứ lúc nào. Tôi đau răng dữ dội nên cần đi nha sĩ. Vốn dĩ hôm đó tôi được nghỉ phép và hứa sẽ chăm con, nhưng vợ tôi thông cảm vì tôi không khỏe nên đã dẫn con theo. Con tôi nằm trong xe đẩy có vòm che màu xanh, còn vợ tôi thì mặc áo khoác màu kem, trước ngực có thêu hoa nhỏ. Hai vợ chồng hẹn nhau sau khi tôi khám răng xong, nếu buổi chiều không mưa thì sẽ cùng đi dạo công viên. Chúng tôi đã hôn tạm biệt trước cửa nhà. Tôi cũng hôn lên má con trai. Con tôi cười khúc khích, đá chân liên tục. Thằng bé mang đôi vớ màu trắng nhỏ xíu, trên đó cũng có thêu

hoa, là hoa tử la lan. Tôi nhớ rất rõ. Tôi chưa từng quên bất cứ chi tiết nhỏ nhặt nào. Tôi không thể quên được."

"Anh Yoming..."

Chiếc xe dừng lại.

"Đã đến nơi."

Hệ thống dẫn đường vang lên tiếng thông báo trước cửa tiệm bánh của Karan.

"Xin lỗi, tôi kích động quá. Chúng ta chỉ mới quen nhau thôi, thật là thất lễ."

"Đừng nói vậy. Cảm ơn anh đã đưa tôi về."

Karan không biết có nên nói ra hay không. Bà tự hỏi mình có nên nhắc chuyện Safu với ông ta? Mình đã có thể hoàn toàn tin tưởng người đàn ông này chưa?

"Dì ơi." Có người sà vào lòng Karan ngay khi bà bước xuống xe.

"Ồ, là Lily à?"

"Dì ơi, sao hôm nay dì nghỉ bán? Dì bị bệnh ạ?"

Yoming ngồi trong xe nói vọng ra, "Lily, đừng lo, dì ấy chỉ bận chút việc riêng thôi. Chắc chắn ngày mai dì sẽ lại nướng muffin."

Lily chớp chớp mắt, há hốc mồm, "Ui, bác Yoming? Bác lại đến ăn cơm à? Sao bác toàn chọn hôm có món thịt gà và nấm mà đến vậy?"

"Cô xem, nó nói thế đấy, quá đáng chưa?"

Yoming cười trừ. Ông thò đầu ra cửa sổ xe nói với Karan, "Nếu được thì ngày mai mở cửa nhé. Hãy làm tốt những gì cô nên làm, Karan ạ."

"Ừm."

"Không được tuyệt vọng. Bất kể gặp chuyện gì cũng không được buông xuôi. Nếu vì tuyệt vọng và bất lực mà tự mình buông xuôi trước, đó mới là thua cuộc thật sự. Mặc dù có lẽ buông xuôi sẽ thanh thản hơn..."

Karan đặt tay lên mái tóc Lily, lắc đầu, "Không, tôi sẽ không buông xuôi, bởi vì tôi có trách nhiệm."

"Trách nhiệm?"

"Đúng, trách nhiệm. Tôi là người lớn, đã trải qua một khoảng thời gian dài với thành phố này. Tôi cho rằng mình sống rất nghiêm chỉnh. Thế nhưng, No.6 giờ đây đã sai lầm ở đâu đó. Tôi không biết rốt cuộc là sai ở chỗ nào, nhưng tôi phải chịu trách nhiệm, không thể để con trai tôi, con trai anh và cả những đứa trẻ như Lily phải gặp bất hạnh."

"Suyt!"

Yoming đưa ngón trỏ lên. Có một cô gái trẻ đạp xe ngang qua chỗ họ.

"Tôi hiểu tâm trạng của cô, nhưng mà chuyện này đừng tùy tiện nói ở nơi chẳng biết có bị ai nghe lén hay Không."

Lily phì cười, cô bé giật giật chiếc váy của Karan.

"Bác cứ hay cẩn thận quá. Rõ ràng đã là người lớn mà gan vẫn còn bé tí."

"Khi con lớn lên rồi thì sẽ biết điều đáng sợ thật sự là gì nhé Lily."

"Con sợ mẹ giận nhất. Thực sự rất đáng sợ ạ, cha cũng nói mẹ đáng sợ nhất."

"Đúng rồi đấy, mẹ con đáng sợ nhất trần đời."

Karan bật cười.

Mẹ của Lily rất mạnh mẽ, nhưng thường hay la mắng con cái bằng chất giọng oang oang, trái ngược hoàn toàn với vẻ ngoài mảnh mai đó.

"Lily, anh Yoming và chú quạ kia nữa, nếu rảnh có muốn vào nhà ngồi chơi không? Mặc dù không có muffin nhưng nếu không chê thì tôi có thể làm ngay bánh xốp chiêu đãi mọi người."

"Thật ạ? Thích quá!"

Lily nắm chặt tay Karan. Làn da mềm mại của trẻ nhỏ khiến lòng Karan ngập tràn yêu thương.

Không thể để cô bé này lâm vào tình cảnh như Safu được. Hơn nữa, chúng ta phải cứu hai đứa trẻ ra. Đúng vậy... chúng ta có trách nhiệm.

Karan quay sang Yoming, cái nhìn chăm chú của ông khiến người ta liên tưởng tới ánh mắt loài quạ đen. Karan gật đầu rồi mở khóa cửa.

"Lily, con vào đi. Mời anh Yoming vào, tôi còn có chuyện muốn nói với anh."

Vừa lúc ấy trước mắt Karan xẹt qua một cái bóng nhỏ màu đen. Có tiếng xè xè.

"Sao vậy?"

Yoming bước xuống xe, nhìn theo ánh mắt Karan, rồi đảo mắt quan sát xung quanh.

"Là ong, hình như tôi thấy có con ong bay qua."

"Ong ư? Mặc dù trời vẫn ấm nhưng bây giờ chắc chẳng còn con ong nào đâu."

"Cũng phải..."

Bây giờ là mùa đông, không thể có ong xuất hiện, hay là con côn trùng nào đó không cưỡng được lời mời của nắng ấm, bay lang thang một mình thôi. Nhưng sao mình lại thấy bồn chồn như vậy nhỉ?

"Dì ơi?"

Lily ngược nhìn Karan đang đứng bất động trước cửa nhà.

"A, dì xin lỗi. Mời hai bác cháu vào."

Mình nhảy cảm rồi. Chắc là do mệt quá.

Sau khi tự trấn an, Karan mở cửa. Bước vào nhà, bà lắc đầu thật mạnh, như muốn xua đi tiếng cánh đập xè xè nhỏ xíu còn vang vọng bên tai.

NO.6 TẬP 3

Asano Atsuko

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Loài người được sinh ra từ con mắt của thần Ra. Thần Ra sáng tạo đất trời vạn vật. Ngài là mặt trời, cũng là đấng thống trị của các vị thần, ở nơi đây, ngài trở thành vị vua đầu tiên của mặt đất.

- Thần thoại Ai Cập

(Thần Ra là thần mặt trời theo văn hóa Ai Cập cổ đại. Vào vương triều thứ năm, ngài trở thành vị thần tối cao trong văn hóa Ai Cập cổ, được miêu tả là ánh mặt trời vào buổi trưa)

Mờ mờ ảo ảo, thứ gì cũng mờ lung chẳng rõ ràng. Nhưng... mình nhất định phải thức dậy...

Safu cố gắng mở mắt ra, cô dốc hết sức lực cắn mạnh vào môi mình, chỉ hơi nhoi nhoi. Chỗ đau khiến tâm trí tỉnh táo lại, Safu phát hiện mình đang bị trói trên băng ca.

Cánh cửa màu trắng mở ra, Safu được đẩy vào trong.

Thị giác còn lờ mờ, không thể xác định nơi đây có những gì. Safu khẽ cựa mình.

"Ái chà, tỉnh rồi à?"

Giọng một người đàn ông.

"Cô không cần tỉnh dậy đâu. Chích thêm một mũi thuốc mê nữa vậy, cô cứ ngủ tiếp đi nhé."

"Đây... đây là đâu?"

"Cô đoán xem?"

Mình bị làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì rồi... Mình đến nhà Shion...
Người đàn ông mặc đồng phục Cục Trị an...

"Có phải là cô Safu không?"

Cổ bị tấn công, cơ thể tê liệt.

Safu muốn hét lên, môi cô mấp máy nhưng không phát ra tiếng, âm thanh như dính chặt vào cổ họng.

"Trại... Cái... tạo."

Một tràng cười vang lên. Là người đàn ông nọ.

"Cô thích Trại Cái tạo không? Hình như khá là thích nhỉ? Tốt, sau khi phẫu thuật xong, cô cứ chờ chết ở phòng đặc biệt nhé, tôi sẽ sắp xếp cho cô."

Phẫu thuật?

"Phẫu..."

"Đúng, cô đang nằm trên bàn phẫu thuật."

Giọng điệu ông ta vẫn như đang cười. Có ánh sáng lập lòe lọt vào tầm nhìn, Safu biết đó là ánh đèn phòng phẫu thuật. Cô sợ. Nỗi sợ còn khủng khiếp hơn khi nhân viên Cục Trị an bắt đi. Nước mắt cô chảy dài.

"Không việc gì phải khóc. Sẽ chẳng đau đớn gì đâu. Nào, cô nghỉ ngơi đi."

Shion, Shion, Shion.

Cái tên ấy sẽ bảo vệ mình khỏi tất cả những thứ tà ác.

Cứu mình với. Cứu mình thoát khỏi đây đi... Shion.

"Shion."

Nghe gọi, Shion dừng chân. Con chó to làm nhiệm vụ bảo vệ liền khẽ gầm gừ.

"Chú Rikiga."

Cánh cửa kính thô sơ của quán ăn bật mở, Rikiga từ trong bước ra. Tuy bảo là thô sơ nhưng nó đã thuộc loại khá tốt ở West Block rồi. Đại đa số hàng quán đều chỉ bày ra những chiếc thùng gỗ và kệ nhỏ, đồ ăn không biết được làm từ nguyên liệu gì.

Mùi cồn nồng nặc lẫn với mùi đồ ăn không rõ nguồn gốc, tạo thành một thứ mùi quái lạ, từ trong quán bay ra ngoài đường, Shion đôi khi không chịu nổi phải che mũi lại. Dù vậy, trước những hàng quán đó có rất nhiều trẻ con đói meo và ăn mày già nua láng vàng. Họ quần quanh vì muốn xin ăn, hoặc chỉ nhìn chăm chăm mở đồ ăn mà người lớn đang cho vào mồm. Chủ quán sẽ mắng nhiếc hoặc gọi nước, xua đuổi đám người láng vàng trước quán mình giống như xua đuổi chó mèo hoang. Các thực khách thường thức món ăn trước mặt đám người đói khát, họ cắn những miếng thật to, mặc cho dầu mỡ chảy lem luốc cả môi miệng, rồi còn liếm láp những ngón tay.

Có tiền, có thực lực, đó là điều kiện duy nhất để có được cái ăn ở chốn này.

Đó là những gì Shion học được trong mấy ngày qua. Nhưng cậu không đủ can đảm nhìn thẳng vào khung cảnh đang diễn ra trước mắt, chỉ đành cúi gằm mặt xuống.

"Cứ bố thí cho họ nếu việc đó khiến cậu thoải mái hơn. Nhưng với điều kiện là cậu có thể cứu giúp hết những người đang đói khát."

Nezumi nói. Với Shion của hiện tại thì mọi sự cứu giúp là không tưởng.

"Lòng từ bi nửa vời của cậu có thể làm được gì? Có lẽ sẽ đỡ dần vài đứa trẻ tạm thời thoát khỏi cơn đói khát. Nhưng hành động này cũng chỉ tạo ra hai loại người, là người phải nhịn đói và người không phải nhịn đói mà thôi. Shion, tôi nói cho cậu biết, người từng được ăn no sẽ khổ hơn nhiều so với người chưa từng được ăn no. Không gì đau khổ hơn lại bị bỏ đói sau khi được ăn no cả. Bọn trẻ tụ tập ở đây đều chưa từng hưởng thụ cảm giác căng da bụng, không biết ăn no là gì, cho nên chúng mới đủ sức chịu đựng, hiểu chưa? Việc cậu có thể làm được cho họ chính là không làm gì cả."

Dứt lời, Nezumi liền ra ngoài. Ra đến cửa, nó dừng bước rồi ngoái đầu lại. Có một con chó nâu đang nằm cạnh cửa chính.

"Phải rồi, Inukashi cho cậu mượn một con chó để đi theo bảo vệ nhỉ? Tiền lương cũng nhiều hơn bình thường, xem chừng Inukashi rất thích cậu."

"Có lẽ cậu ấy sẽ thuê tôi một thời gian, bảo là cần tôi lau dọn phòng cho khách thuê trọ và chăm sóc lũ chó."

"Cậu làm không?"

"Dĩ nhiên, tôi mừng quá, cảm ơn cậu ấy lia lịa."

"Ồi chà, nhân tài của No.6 sao lại yêu thích công việc lau dọn vệ sinh và chăm sóc chó thế này? Cậu sa đọa rồi nhé."

"Tôi không nghĩ thế, cậu cũng chẳng hề nghĩ tôi sa đọa, đúng chứ?"

Vẻ mặt nghiêm túc hơi biến sắc, Nezumi cố tỏ ra phớt lờ.

"Phải rồi, Shion, hôm nay cậu lĩnh lương ở chỗ Inukashi đúng không? Đi mua ít thịt khô và bánh mì về đi."

"Ra chợ mua à?"

"Cậu biết chỗ nào khác bán thức ăn ư?"

"Không biết... nhưng mà..."

"Thịt khô với bánh mì. Khi mua xem cho kỹ, đừng có lần lần mua phải loại bánh mì mốc meo và cứng như đá. Còn nữa, nhớ mặc cả, bớt được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Tôi đi đây."

Cửa đóng sầm lại, tiếng bước chân xa dần.

Mua thịt khô và bánh mì trước mặt bọn trẻ con. Nezumi bảo mình làm chuyện này.

Thịt khô và bánh mì.

Bụng Shion kêu òn ọt, nước bọt cứ tiết ra không ngớt. Cậu chỉ mới ăn bữa trưa do Inukashi đưa cho, gồm một mẫu bánh mì cứng và trái cây khô.

Đói bụng quá. Đã nhiều ngày không ăn thịt khô và bánh mì mềm rồi.

Bụng lại sôi réo, nước bọt lại tiết ra.

Thèm ăn quá. Muốn nhanh chóng thỏa mãn cái bao tử trống rỗng.

Shion thở dài, kéo sụp mũ xuống.

Lòng từ bi nửa vời của cậu thì làm được gì?

Cậu suy ngẫm câu nói của Nezumi.

Nezumi nói đúng, mình chẳng làm được gì cả. Mình chỉ đang giả vờ tội nghiệp bọn trẻ nhằm an ủi lương tâm mình mà thôi. Để thỏa mãn cơn đói của bản thân, mình mua thịt và bánh mì ngay trước mặt chúng. Đây mới mặt thật của mình...Nezumi, đây là điều cậu muốn phải không?

Trong túi áo Shion có vài đồng bạc lẻ, đó là tiền lương Inukashi trả cho cậu.

"Trong đó bao gồm tiền cảm tạ cậu hôm nay đã chăm sóc anh em của tôi, không phải ngày nào cũng nhiều thế đâu nhé." Inukashi nói với giọng điệu hơi cứng nhắc.

Shion thật lòng biết ơn Inukashi. Có lẽ tiền công một ngày thế này đúng là hơi nhiều, nhưng cũng chỉ đủ mua vài miếng thịt khô và hai ba cái bánh mì không mốc. Trong căn nhà chật đầy sách gần như chẳng còn gì bỏ bụng, cậu cũng không thể nào cứ dựa dẫm mãi vào Nezumi. Bởi vậy, dù bản thân không làm được gì nhiều, chỉ ít miếng ăn cũng phải tự xoay xở.

Shion đẩy cửa bước ra ngoài. Con chó to chậm chạp đứng dậy đi theo. Khi Shion rảo bước trên con đường vào chợ, nó cũng bám sát gót.

Kỹ năng tốt quá. Xem ra tay nghề huấn luyện của Inukashi rất cừ khôi, Shion gượng cười nghĩ. Từ khi đến West Block, cậu đã gặp bao nhiêu chuyện đáng trầm trồ thán phục rồi.

Hiện giờ là chiều muộn, sắc trời tối dần, tiếng chào mời, cãi cọ càng lúc càng rõ rệt. Mọi người mua, bán, ăn, uống trong những căn lều, sạp hàng tạm bợ. Sau khi tắt nắng, nhiệt độ giảm xuống nhanh chóng, có lẽ khách sạn của Inukashi sẽ đắt khách lắm đây. Tối nay sẽ là một đêm khó khăn cho những ai không chốn nương thân không nơi sưởi ấm.

Các cô gái ăn mặc hở hang núp trong con hẻm tối tăm lôi kéo khách hàng. Dưới cùng một bầu trời u ám, còn có những bà lão ăn mặc rách rưới ngồi co ro gần đó.

Bọn trẻ con nô đùa, chúng khéo léo di chuyển tránh dòng người qua lại, thế nhưng thi thoảng vẫn bị la rầy. Còn người lớn thì tiếp tục mua bán ăn uống.

Không biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì. Tóm lại, hôm nay đã sống sót.

Cho nên phải ăn, cho nên phải uống.

Đó là tất cả ở chốn này.

Trong khoảng thời gian còn được sống ấy,

Hãy hưởng thụ mọi điều ta không cảm nhận được nữa khi thành năm xương khô.

Đó là tất cả.

Là tất cả ở chốn này.

Là tất cả của đời tôi.

Có tiếng hát lạc điệu vọng lại từ đâu đó. Shion dừng lại lắng tai nghe. Hai tay cậu ôm một túi thịt khô và bánh vừa mua. Âm thanh ồn ào huyên náo dồn dập ập tới, tiếng ồn tạp nham dường như dội lên từ lòng đất. Nguồn năng lượng được ấp ủ bởi những con người luôn khát khao sinh tồn lướt qua Shion. Ở đây, mỗi người đều nắm chặt lấy sự sống, họ tham lam kéo dài cuộc đời. Chính vì không có gì đảm bảo ngày mai họ còn hít thở, nên họ tìm đủ mọi cách để sống tiếp. Nguồn năng lượng đó, sự huyên náo đó không có chỗ ở No.6, không được phép tồn tại ở No.6.

Khi đi trên con đường này, Nezumi sẽ nghĩ gì nhỉ?

"Anh ơi."

Có tiếng nói lí nhí. Một đứa bé mặc chiếc áo bạc màu đang đứng cạnh Shion. Tóc tai bù xù, mặt mày lem luốc, không nhìn ra trai hay gái.

"Cho em một ít bánh mì với." Bé cầu xin lần nữa, giọng nhỏ như tiếng muỗi kêu. "Em đã ba ngày không ăn gì rồi. Anh bố thí ít bánh mì cho em đi."

Mặt mũi đứa bé này hao hao cô bé tên Lily mà Shion quen biết ở Lost Town.

"Bánh mì..."

Đứa bé chìa bàn tay nhỏ xíu ra.

Tay Shion thò vào túi theo phản xạ tự nhiên. Ngay lúc cậu định lấy một cái bánh mì tròn, có ai đó tông mạnh vào lưng cậu. Bàn tay bé xíu kia liền thừa cơ Shion loạng choạng để giật lấy chiếc túi trên tay cậu. Cùng lúc, lưng cậu lại bị tông mạnh thêm lần nữa, cả người ngã khụy xuống.

"Chạy mau!"

Đứa bé hét toáng lên, hoàn toàn khác giọng nói lí nhí ban nãy. Mấy đứa trẻ con la hét chạy tán loạn quanh Shion.

Con chó to không sủa, nó chỉ giậm chân, nhảy bổ vào người đứa bé giật túi. Tiếng thét thất thanh vang lên. Đứa bé vẫn ôm chặt chiếc túi đựng thịt khô và bánh mì, ngã rạp dưới đất. Mấy miếng thịt khô và một cái bánh mì rơi ra ngoài. Con chó to dùng chân đè lên mình đứa bé, há mõm nhe nanh.

"Dừng lại! Chờ đã!"

Shion vội kêu lên. Con chó phục tùng mệnh lệnh, ngậm mõm lại, bắt mắt ngược lên nhìn Shion.

Đứa bé không bỏ lỡ cơ hội, lập tức bật dậy ôm lấy chiếc túi bỏ chạy. Động tác lanh lẹ, hệt như những con thú hoang nhỏ. Chỉ nháy mắt, bóng lưng bé xíu đã biến mất tăm trong đám đông. Những đứa trẻ khác cũng chạy biến đi.

"Lợi hại quá..."

Shion không khỏi cảm thán trước sự nhanh nhẹn của đứa bé. Sau đó, cậu nhận ra giờ không phải lúc để thán phục, cậu vội nhặt thịt khô và bánh mì dưới chân. Khi thấy phần thức ăn còn lại chưa tới một phần ba này, Nezumi sẽ nói sao đây? Chỉ im lặng nhún vai hay sẽ cười chế nhạo?

Shion cởi áo để gói bánh mì và thịt khô. Đây là bữa tối của cậu và Nezumi. Chắc bọn trẻ ấy cũng sẽ chia sẻ chút thức ăn đó với nhau. Shion biết Nezumi sẽ chê trách lòng từ bi này là ngây thơ và vô nghĩa, nhưng cậu lại thấy an lòng hơn đôi chút.

Bọn trẻ đã có cái để lót dạ tối nay, dù ít ỏi. Bản thân mình hiện giờ chẳng có cách nào cứu chúng thoát khỏi đói khát. Nhưng nếu thịt khô và bánh mì có thể giúp chúng tạm thời quên đi cơn đói thì xem như cũng có chút ý nghĩa. Thấy hết cách thì bỏ cuộc là chuyện rất dễ dàng nhưng quá ngạo mạn. Nezumi, cậu không thấy thế ư?

"Này anh bạn nhỏ!" Trong quán nướng vụng ra tiếng nói khàn khàn của bà chủ. "Đừng đứng đực ra trước cửa quán của tôi được không? Cậu đang cản trở tôi buôn bán đấy."

"À, xin lỗi."

Shion vội cúi đầu xin lỗi, thế nhưng bà chủ quá bận bịu phục vụ khách hàng nên chẳng còn tâm trí nào để mắt đến cậu nữa. Ở đây không ai lo chuyện bao đồng hay tò mò thóc mách chuyện người khác. Cho dù xảy ra cướp giết, ăn xin chết bên vệ đường, có kẻ bắt đầu gây gỗ... cũng chẳng

mấy người bạn tâm. Thói quen này từ lâu đã biến thành một phần tất yếu của cuộc sống ở đây.

"Được rồi, chúng ta về thôi."

Shion giục con chó đi tiếp thì phát hiện nó đang nhai ngấu nghiến.

"Ế? Không lẽ mày..."

Con chó to nuốt ực miếng thịt trong miệng, trông nó như đang cười.

"Mày kiếm được miếng thịt khô đó khi nào vậy? Nhanh nhẹn quá nhỉ."

Sau khi con chó to liếm một vòng quanh mõm bằng đầu lưỡi màu hồng, nó bắt đầu cất bước. Nhìn nó, Shion chợt thấy buồn cười.

Chạy theo con chó một lúc, Shion bị Rikiga gọi lại.

Ngoài mặt, Rikiga cho xuất bản tạp chí khiêu dâm, nhưng sau lưng ông ta lại hành nghề môi giới mại dâm để mưu sinh. Trong số khách hàng của Rikiga có cả các quan chức cấp cao của No.6. Nezumi nói kẻ này thiếu đạo đức lại gian xảo, đã đút túi rất nhiều tiền bất chính. Rikiga cũng là người mà mẹ dặn Shion đi tìm.

Theo như Rikiga kể, từ rất lâu rồi, trước khi No.6 dựng lên bức tường kim loại đặc biệt để ngăn cách thành phố, ông ta đã quen biết và phải lòng Karan. Có điều ông ta chỉ ôm mối tình đơn phương, Karan bấy giờ chỉ hứng thú với những bài báo do người phóng viên năng nổ Rikiga viết mà thôi.

Nezumi còn nói, "Đúng là một gã sa đọa điển hình."

Thế nhưng Shion lại thấy ở người đàn ông từng yêu mẹ mình một khía cạnh phóng khoáng mà cậu rất thích. Con người Rikiga chưa hoàn toàn sa

đọa, ông ta còn lưu giữ một ít phong thái của người làm báo. Shion thấy vậy.

Khuôn mặt Rikiga đỏ bừng vì say, hai mắt cũng vẫn đỏ, xem chừng đã uống khá nhiều rượu.

"Chú Rikiga, chú nên uống ít thôi, như vậy hại sức khỏe lắm."

"Shion, cháu quan tâm đến chú quá, cảm giác như Karan đang khuyên chú vậy. Trước kia cô ấy cũng nói với chú như thế. Cô ấy nói, không được nhé, Rikiga, phải nghĩ cho sức khỏe mình một chút."

"Trước kia mẹ cháu từng nói thế ư?"

"Đúng, nhưng mà là trong mơ. Từ khi gặp cháu, Karan thường xuất hiện trong giấc mơ của chú. Mỗi lần xuất hiện đều khuyên răn chú với vẻ mặt đượm buồn. Đừng uống nhiều rượu quá, đừng buông thả nữa, đừng quên những gì mình nên làm..."

Má Rikiga ửng hồng, khác với sắc mặt do say. Rikiga ngoảnh mặt đi, lảng tránh ánh mắt của Shion.

"Mơ cũng chỉ là mơ thôi, cô ấy đã có đứa con trai lớn như cháu, bề ngoài và tâm hồn chắc đã khác với thời còn trẻ."

"Mẹ cháu đúng là lớn tuổi hơn, cũng phát tướng chút ít, nhưng nếu mẹ cháu gặp chú bây giờ chắc hẳn sẽ nói những lời y như trong giấc mơ của chú, vì tính tình của mẹ cháu là thế mà."

Rikiga dường như muốn nói gì đó, đôi môi mấp máy không rõ ràng.

"Đừng nhắc đến Karan nữa... Nói thật lòng chú vẫn thấy buồn. Hôm nay cháu đi một mình à?"

"Cháu đi với con chó."

"Con chó này thấy chú khả nghi nên suốt từ nãy đến giờ cứ nhìn chú trừng trừng. Đừng có mà cắn tao nhé, con chó ngốc. Tuy chẳng đáng để tự hào, nhưng nồng độ cồn trong thịt và máu tao cao lắm nhé, mà mà cắn tao là lăn đùng ra vì ngộ độc rượu cấp tính ngay đấy."

Con chó to trợn mắt nhìn người đàn ông say xỉn, khịt mũi nhú mào ra chiều chán ghét. Thật khôi hài. Shion cười nghiêng ngả.

"Thật tình! Đây là thứ chó gì vậy... Nhưng mà bên cạnh cháu ngoài con chó ra còn ai khác không?"

"Ý chú là Nezumi ư?"

"Đúng rồi, chính là thằng nhóc diễn viên ma mãnh, thích mĩa mai người khác đó. Thật tình! Chưa gặp người nào độc mồm độc miệng như nó."

"Chẳng phải chú hâm mộ cậu ấy ư?"

"Đó là khi chú chưa biết bộ mặt thật của nó thôi. Eve trên sân khấu rất tuyệt vời, ai mà ngờ nó là thằng nhóc con bạ đâu nói đấy, không biết phép tắc gì cả. Khuôn mặt xinh đẹp là thế, sao toàn phun ra những lời độc địa? Thật tình!"

"Bởi vì Nezumi chỉ nói thật."

Bất kể những lời cậu ấy nói có cay độc, vô tình đến đâu, cũng tuyệt đối là sự thật. Bởi thế nên lời nói của cậu ấy trở thành lưỡi dao, mũi giáo đâm vào lồng ngực, để lại nỗi đau khó nguôi ngoai. Đó là nỗi đau mà cả đời sẽ chẳng thể nếm trải nếu không gặp được Nezumi. Mỗi khi sâu trong tâm khảm nhói đau, Shion biết, mình lại có sự thay đổi ở chỗ nào đấy, tuy không nhiều, nhưng nó đang dần dần thay đổi.

Mỗi khi có chỗ nào sụp đổ, sẽ lại có chỗ nào đó hồi sinh, và rồi xuất hiện một con người hoàn toàn mới.

Từng câu từng chữ của Nezumi đều tạo ra sự thay đổi kèm theo nỗi đau trên người Shion, buộc cậu phải biến đổi không ngừng. Shion rất thấm thía cái cảm giác bản thân mình dần dần thay đổi vì người khác này.

"Shion, nếu cháu thấy vất vả thì có thể đến tìm chú."

Rikiga đến gần Shion, thì thào. Mùi bia rượu ập vào mặt cậu.

"Vất vả? Ý chú là sao?"

"Không cần giấu chú đâu. Sống cùng loại người như Eve không cực khổ mới lạ. Vả lại, các cháu đang ở nơi tồi tàn lắm phải không? Có ăn uống đàng hoàng không? Có thể chú cả nghĩ, nhưng nếu cháu bị Eve ảnh hưởng rồi tính tình cũng cực đoan như nó thì gay go to. Ừm, phải rồi, chú không thể để con trai Karan sống như vậy được, cháu sang ở với chú đi, chú sẽ cho cháu ăn no ngủ ngon."

"Không cần đâu, cháu không vấn đề gì ạ."

"Nhưng chẳng phải Karan bảo cháu tới tìm chú sao?"

"Đúng thế, nhưng cháu không muốn gây rắc rối cho chú. Cháu ổn lắm. Vả lại sống cùng Nezumi cũng khá vui."

"Sống với thằng nhóc xấu tính đó làm sao mà vui nổi. Đừng gồng mình nữa, chú thấy cháu sống rất cực khổ, ngay cả áo còn không có để mặc, thật tội nghiệp."

"Không phải, cháu lấy áo gói bánh mì và thịt..."

Rikiga không nghe Shion nói. Ông ta đảo mắt một vòng rồi bảo.

"Vừa hay có một cửa hàng, chúng ta vào thôi."

Rikiga kéo Shion đi vào một cửa hàng có áo quần chất đống như núi. Đây hình như là một cửa hàng bán quần áo cũ, trên trần nhà treo đủ các loại quần áo, từ những bộ nhìn biết ngay là đồ cũ cho đến những bộ trông chẳng khác gì đồ mới.

"Xin chào quý khách."

Một người phụ nữ dáng vóc tựa tựa bà chủ quán nướng ban này lộ đầu ra từ trong đống quần áo. Thấy khách đến là Rikiga, bà ta liền cười niềm nở.

"Ái chà, hóa ra là anh Rikiga, xin mời vào. Nếu anh muốn tìm váy đầm làm quà thì gần đây tôi có một lô hàng rất đẹp, đưa con gái nào nhận được món quà như thế chắc chắn sẽ vui mừng lắm."

"Không, hôm nay không mua đồ con gái. Tìm cho thằng bé này chiếc áo ấm phù hợp đi."

Bà chủ nheo mắt nhìn Shion từ đầu đến chân.

"Cậu bé đáng yêu chưa kìa, màu tóc đẹp thật, giờ giới trẻ đang chuộng màu này à?"

Shion kéo sụp chiếc mũ xuống. Tóc bạc trắng óng ánh vẫn rất bắt mắt, ngay cả khi đang trong cửa hàng tối mù. Không biết là cái giá phải trả hay di chứng khi sống sót trước sự phá kén của con ong kí sinh, chỉ trong một đêm, tóc Shion bạc trắng, còn xuất hiện vết sọc màu đỏ như rắn bò kéo dài từ chân lên cổ. Vết sọc có thể che giấu bằng quần áo nhưng tóc thì hết cách.

Một khuôn mặt trẻ trung với mái đầu bạc trắng kì dị rất dễ khiến người ta chú ý. Ở West Block, người nhỏ tuổi bị rụng tóc hay có tóc bạc vì suy dinh dưỡng không phải là hiếm, những đứa trẻ tóc muối tiêu như người lớn

tuổi cũng nhiều. Nhưng trắng bạc hoàn toàn và óng ánh như Shion thì rất hiếm.

Ngay cả Nezumi cũng từng vuốt mái tóc cậu và tán thưởng, "Mái tóc cậu không thể gọi là trắng nữa, nó gần như trong suốt rồi. Nói thật lòng, tôi thấy tóc cậu bây giờ đẹp hơn hồi xưa đấy."

"Con trai anh à? Không thể nào."

Bà chủ cửa hàng tươi cười nhìn Shion, ánh mắt soi mói như đang đánh giá một món hàng khiến cậu thấy không được tự nhiên.

"Chú Rikiga, cháu không cần áo ấm đâu."

"Cháu nói gì chứ, ở đây mùa đông lạnh lắm. Cháu gầy như cây tre vậy, không có áo ấm làm sao sống qua mùa đông? Ê! Lấy hàng ra nhanh lên, không có tôi đi chỗ khác."

Thấy Rikiga trừng mắt, bà chủ hoảng hốt, "Dĩ nhiên là có, vừa nhập hàng mà! Xin chờ một chút."

Bà ta lẩn vào sau tấm rèm nhếch nhác bê một đống quần áo, "Anh tự chọn lựa xem, đây toàn là hàng tốt nhé."

Có phải hàng tốt hay không thì chưa biết, nhưng chủng loại đúng là phong phú: áo khoác dài, áo khoác ngắn, áo lông, khăn choàng, quần áo thể thao, đủ mọi kích cỡ lớn nhỏ, chất liệu, màu sắc, toàn bộ chất đồng như núi.

"Hóa ra vẫn có nơi có những thứ này."

Shion bất giác lẩm bẫm. Bên ngoài toàn những người quần áo rách tả tơi, run rẩy vì lạnh cóng, chỗ này lại ngồn ngộn bao nhiêu là trang phục. West Block thoạt trông nghèo đói nhưng thật ra lại có sự phân biệt giàu nghèo rõ rệt.

"Shion, đừng khách sáo, thích cái nào thì lấy đi."

"Nhưng mà, chú Rikiga không cần tốt với cháu thế đâu..."

"Không sao, con trai của Karan cũng như con trai chú vậy, cháu cứ coi như cha cháu mua cho cháu đi."

Shion chớp chớp mắt, nhìn chăm chăm vào gương mặt ửng đỏ của Rikiga. Có lẽ hơi men khiến ông ta không còn tỉnh táo cảnh giác như bình thường. Những lời Rikiga nói lúc này, có thể là tiếng lòng của ông ta. Chắc Rikiga không có người thân, vẫn sống cô độc ở West Block, cho nên khi thấy con trai của cô gái mình từng yêu, ông ta bỗng muốn được sắm vai người cha gương mẫu trong gia đình. Rikiga tự do và cô độc. Ông ta mạnh mẽ khi giao dịch ngầm với những đối tượng là quan chức cấp cao của No.6, yếu đuối khi chán ghét cuộc sống đơn độc.

Con người thật phức tạp. Mạnh mẽ và yếu đuối, âm và dương, ánh sáng và bóng tối, thánh thiện và tà ác. Mỗi con người đều có hai mặt như thế. Từ những kiến thức học được ở No.6, Shion biết thực thể con người được cấu thành bởi muôn vàn nhân tố, không sao đếm xuể.

Gen di truyền của cơ thể người có khoảng ba mươi hai nghìn loại, protein khoảng một trăm nghìn loại, nhiễm sắc thể khoảng ba tỉ loại, rồi còn cả nơ-ron, sợi collagen, đại thực bào, cấu tạo lớp cơ, lượng máu tuần hoàn. Khối kiến thức đó chắc chắn không hề vô ích. Thế nhưng muốn hiểu được con người lại là một vấn đề hoàn toàn khác. Không phải chuyển đổi thông tin thành con số để tính toán, là chúng ta sẽ thấu hiểu được độ phức tạp cũng như bản chất con người.

Shion đã học được điều này sau khi đến đây sống cùng Nezumi.

"Thế cháu không khách sáo nữa."

"Dĩ nhiên, vậy mới phải chứ. Muốn cái nào? Có thích cái nào không?"

Shion chọn một chiếc áo khoác dày màu đen nhạt, "Cái này đi, trông nó rất ấm áp."

"Cháu thích màu đơn điệu vậy sao? Thế thì hãy chọn cái áo len tươi tắn đôi chút. Cháu còn trẻ, màu sáng sẽ hợp hơn."

"Không, không cần mua nhiều đâu ạ."

"Cháu nói gì chứ, mặc mỗi một áo khoác làm sao đủ chống rét?"

"Đúng rồi đấy, cậu bé ơi, áo len của chúng tôi ấm lắm, cậu cứ thử đi."

Bà chủ rút mạnh một chiếc áo len ra, núi quần áo đổ sập xuống sàn, y như tuyết lở.

"Ồi ời, gay go rồi, thành thật xin lỗi."

Rikiga tặc lưỡi, "Cô làm ăn kiểu gì vậy! Như thế làm sao mà chọn được? Đúng không, Shion. Shion... cháu sao vậy?"

Rõ ràng Rikiga đang nói chuyện ngay bên cạnh, nhưng âm thanh lại không lọt vào tai Shion. Cậu chỉ nhìn chăm chăm vào món đồ lộ ra bên dưới đồng quần áo. Âm thanh và màu sắc đều biến mất, chỉ duy nhất thứ đó tồn tại trong tầm nhìn của Shion.

Chiếc áo khoác ngắn màu xám pha chút xanh nền nã, chạm tay vào là biết may từ chất liệu cao cấp, nơi tay áo có đính khuy to bản. Cậu từng nhìn thấy nó.

"Đây là..."

Bàn tay nắm lấy chiếc áo của Shion run lên.

Chỗ vai áo có vết rách, nhưng đã được mạng bằng chỉ đen. Mất một chiếc khuy, có dấu vết bị kéo rách.

Tay Shion run lấy bối, không sao kiểm chế được.

"Cậu bé thích chiếc áo này hả? Nhưng đây là áo nữ mà. Mặc dù là hàng cao cấp nhưng nhỏ hơn cỡ người cậu nhiều, áo khoác màu đen ban này hợp với cậu hơn."

"Cô lấy nó ở đâu..."

"Gì cơ?"

"Cô lấy chiếc áo này ở đâu?"

Shion hét lên. Dù cậu không có ý đe dọa nhưng bà chủ cũng giật mình, lùi lại nửa bước.

"Chiếc áo khoác này cô lấy ở đâu ra... lấy ở đâu ra vậy?"

"Shion!" Từ đằng sau, Rikiga đặt tay lên vai Shion. "Sao vậy? Sao cháu kích động thế? Chiếc áo khoác này có vấn đề gì ư?"

Shion hít một hơi rồi thở ra, siết chặt chiếc áo.

"Nó là... của Safu."

"Safu? Safu là ai?"

"Một người bạn... rất quan trọng..."

"Bạn? Là bạn ở thành phố đó ư?"

"Đúng vậy."

"Cháu có nhìn nhầm không? Những chiếc áo thế này đâu đâu cũng có."

Shion nghiêng chặt răng, muốn chế ngự cơn run rẩy nơi cánh tay. Cậu lắc đầu.

Không thể nào nhầm được, nó là áo khoác của Safu. Đây là món quà do người bà duy nhất của Safu tặng cho cô. Với thâm mĩ con trai, Shion thấy nó quý phái và đáng yêu, rất hợp với khuôn mặt sắc sảo của Safu.

"Bà cậu hiểu cậu thật, đồ bà chọn đều rất hợp với cậu."

"Đúng thế, bà là người nuôi nấng mình từ nhỏ tới lớn mà. Shion, nếu là cậu thì sẽ chọn áo khoác như thế nào để tặng mình?"

"Hử? Tiền lương của mình không mua nổi chiếc áo đắt tiền thế kia đâu."

"Chỉ là ví dụ thôi mà, mình muốn biết cậu sẽ chọn đồ như thế nào."

"Ừm... khó nghĩ quá."

"Suy nghĩ đi, giải bài toán khó là sở trường của cậu còn gì?"

Đó là cuộc chuyện trò giữa họ, khi cả hai sánh vai bước trên con phố mùa đông năm ngoái. Ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá rọi xuống mái tóc Safu, chiếc áo khoác cũng như bừng sáng lên. Lần đầu tiên Shion nhận ra người bạn thanh mai trúc mã của mình xinh đẹp đến nhường nào. Ánh mặt trời mùa đông, nụ cười mỉm dịu dàng, chiếc áo khoác màu xám...

Tại sao chiếc áo khoác lại xuất hiện ở nơi này? Tại sao? Tại sao...

"Tại sao?" Shion truy hỏi bà chủ cửa hàng. "Từ đâu và làm thế nào cô có được chiếc áo khoác này? Nói cho tôi biết đi, nhanh lên!"

"Shion, bình tĩnh một chút." Rikiga bước đến trước mặt bà chủ. "Ê, nhập hàng từ đâu vậy? Tuồn ra từ No.6 phải không? Hay là..."

Nụ cười niềm nở trên mặt bà chủ biến mất, thay bằng vẻ mặt đầy hoài nghi và bất cần.

"Các người đang nói gì? Thật tình! Vì là anh Rikiga nên tôi mới phục vụ tận tình, giờ muốn sao đây? Tôi nhập hàng từ đâu liên quan gì đến các người? Hay là các người tính gây khó dễ, thừa cơ đòi hạ giá? Hừm! Đừng có đùa với bà đây nhé."

"Ai đùa với cô. Tại sao không nói được? Cô đang lo ngại điều gì? Chẳng lẽ là nhập hàng từ chợ đen nên không dám nói?"

"Nói bậy nói bạ! Tôi mở cửa hàng làm ăn đàng hoàng. Nếu các người muốn tìm cớ gây sự thì biến đi. Biến! Biến mau đi!"

Bà chủ hét toáng lên. Thấy vậy, Rikiga vặn ngược tay bà ta ra sau rồi ấn người bà ta xuống mặt bàn.

"Anh muốn làm gì? Đồ vũ phu!"

"Nếu không muốn bị bẻ gãy tay thì khai mau đi! Rốt cuộc đã lấy chiếc áo khoác này bằng cách nào?"

"Nhặt từ bãi rác của No.6, chiếc áo nổi trên mặt nước thải chảy từ trong thành phố ra. Tôi chỉ nhặt nó về thôi. Đau quá!"

"Bãi rác thải nước bẩn ư? Gần đây tôi không nghe nói có chuyện đó."

"Chuyện xảy ra lâu rồi... Sao cũng được, tôi chỉ nhặt rác về thôi, muốn xử lý nó thế nào là quyền tự do của tôi, không đến lượt các người nói này nói nọ."

"Cô nói dối!" Shion hét lên, "Không thể như thế được! Đây là chiếc áo khoác quan trọng của Safu, không đời nào cậu ấy vứt nó đi."

"Trong cửa hàng la lối om sòm gì đó?"

Cửa sau mở toang, một người đàn ông đi vào.

Thân hình gã vạm vỡ, cao phải đến hai mét, nặng phải đến trăm cân. Đầu gã láng o, mặt mũi bặm trợn. Đã vào mùa này mà gã chỉ mặc độc một chiếc áo cộc, trên đôi cánh tay cơ bắp cuộn cuộn có hình xăm bọ cạp và đầu lâu.

"Mình ơi! Mình về đúng lúc lắm, mau đuổi cổ hai người này giúp em." Dù đang bị Rikiga đè nghiêng xuống, nhưng bà chủ đã cười. "Chồng bà không phải dạng vừa đâu nhé, bẻ gãy cổ là chuyện cơm bữa thôi. Nếu các người còn muốn sống thì mau rút đi."

Rikiga buông bà chủ ra, mặt tỉnh rụi.

"Mình còn lẽ mề à, cho mấy tên này biết tay đi."

Gã kia im lặng, cúi thấp đầu.

"Ồ, đã lâu không gặp, Conk. Mới đó mà đã thành ông chủ cửa hàng quần áo cũ rồi cơ đấy."

"Mới được một tháng thôi..."

"Thế thì chúc mừng anh nhé. Vậy có thể phiền anh hỏi cô vợ mới cưới xinh đẹp giúp, rốt cuộc đã lấy chiếc áo khoác này từ đâu không? Vợ anh cố chấp quá không chịu nói thật."

Gã đàn ông tên Conk nhìn chăm chăm vào chiếc áo khoác trong tay Shion một hồi rồi nói với bà chủ, "Nói thật với anh Rikiga đi!"

"Mình sao vậy? Sao phải nghe lời tên này?"

"Ngày xưa tôi từng được anh Rikiga chiếu cố. Nói mau đi!"

Thấy Conk trừng mắt, bà chủ giật điên lên, "hừm" một tiếng quay ngoắt đi.

"Tôi chỉ mua lại từ trung gian thôi, làm sao biết tên đó lấy hàng ở đâu chứ."

Rikiga thân nhiên vạch ra, "Cô nói dối, làm sao cô không biết nguồn gốc của hàng hóa được."

"Không biết là không biết! Liên quan gì đến tôi!"

Conk siết chặt nắm đấm, toan sẵn tới. Rikiga vội ngăn gã lại, hỏi bà chủ, "Thế thì cho tôi biết người trung gian là ai, chỉ cần biết tên, tôi sẽ đoán được hàng lấy từ đâu."

Bà chủ không trả lời. Rikiga móc túi áo ra mấy tờ tiền, nhét vào tay bà ta.

"Cô chỉ tự lẩm bầm tên của thằng trung gian thôi, chúng tôi tình cờ nghe được. Chuyện chỉ có thế, sẽ không gây phiền phức cho cô đâu."

Bà chủ liếc nhìn những tờ tiền trong tay, mặt vẫn quay sang một bên, buông thông, "Là Inukashi, một đứa nhóc kì quặc kiếm ăn nhờ vào những con chó."

Con chó to nằm bên chân Shion dỏng tai lên.

Rikiga lẩm bầm, "Inukashi ư? Vậy nguồn hàng là Trại Cải tạo."

"Trại Cải tạo!"

"Đúng vậy, chú nghe nói tên nhóc đó ngấm ngầm buôn bán tư trang của phạm nhân."

Tim ngừng đập. Shion cảm thấy tim mình đứng yên, không thở được, trong lỗ tai có tiếng nói vang vọng.

Trại Cải tạo, phạm nhân, Trại Cải tạo, phạm nhân, Trại Cải tạo...

"Ý chú nói là... Safu ở trong Trại Cải tạo ư?"

"Đúng thế, và chắc không được đối xử tốt, có lẽ là bị bắt, có lẽ là phạm tội gì đó."

Shion siết chặt chiếc áo khoác màu xám, lao ra khỏi cửa hàng.

Inukashi, mình phải đi tìm Inukashi, mình phải hỏi rõ chân tướng.

"Shion!"

Ở đằng sau, tiếng gọi của Rikiga hóa thành cơn gió thoảng, biến mất không tăm tích.

Từ này đến giờ, dáng đi của người đàn ông đó rất quái lạ. Hình như anh ta đã uống say, bước loạng chà loạng choạng.

Cậu bé mười hai tuổi Juse thấy lạ nên dừng xe đạp lại. Cả nhà Juse sống ở căn hộ bên trái kia, trong một góc của công viên nhỏ mà mọi khu dân cư đều có. Dù không sánh bằng công viên rừng cây nhưng đó cũng là một công viên yên tĩnh đầy màu xanh.

Cậu vừa đẩy chiếc xe đạp leo núi, món quà cha tặng vào sinh nhật mười hai tuổi, vừa dõi theo bóng lưng người đàn ông. Cậu không tài nào phớt lờ anh ta được. Mặc dù mẹ hay cảm râm rằng "Không được xía vào chuyện của người khác, con hay lo chuyện bao đồng quá, như thế không tốt đâu. Có phải di truyền từ ông không vậy!", nhưng Juse lại nghĩ, nếu đúng là di truyền từ ông thì tốt quá.

Juse rất quý ông. Ngày xưa ông từng là thủy thủ, lúc Juse còn nhỏ ông hay để cháu trai ngồi trên đùi mình và kể chuyện cho cậu nghe. Cậu chưa từng thấy biển cả, những con cá voi to bằng ngọn núi, những vùng đất phủ đầy băng tuyết quanh năm suốt tháng, những đàn bướm hàng nghìn hàng vạn con bay lượn trên không, người khổng lồ sống trên mây xanh, sinh vật thần bí ngủ say dưới đáy biển, yêu tinh, phép thuật, cuộc chiến giữa các vị thần... Dù mẹ không thích nhưng có một dạo Juse cực kì say mê những câu chuyện thần thoại mà ông kể.

Lớn lên, Juse theo học tại trường do Sở Giáo dục chỉ định. Chẳng bao lâu sau, giáo viên nhận định cậu mắc chứng hoang tưởng, phải theo dõi sát sao, còn nói nếu tiếp tục thế này, mai sau sẽ rắc rối. Mẹ khóc lóc, cha hoang mang, còn Juse bị chuyển sang lớp cá biệt, phải học theo phương trình giáo dục đặc biệt trong suốt một năm. Đó là mệnh lệnh buộc phải phục tùng. Những cuốn sách cổ Juse mượn của ông đều bị ném bỏ. Vài tháng sau, cậu chẳng còn thấy ông đâu nữa.

Ông đã đến "Ngôi nhà hoàng hôn". Mọi người đều nói đó là niềm hạnh phúc lớn lao đối với một người già. Thế nhưng, Juse đã nhiều lần trùm chăn khóc thầm vì nhớ ông. Trong những đêm khóc đến mệt lả rồi thiếp đi, cậu hay nằm mộng thấy những giấc mơ thần thoại mà ông từng kể.

Một năm sau, Juse không còn kể về con cá voi khổng lồ, những yêu tinh có đôi cánh trong suốt nữa. Người lớn cuối cùng cũng yên tâm. Tuy nhiên, những câu chuyện ấy vẫn ẩn nấp trong sâu thẳm tâm hồn cậu thiếu niên, vẫn sống động như ngày nào, không gì có thể xóa nhòa. Có lẽ vì thế mà giờ đây Juse vẫn hay để ý chuyện của người khác.

Người này làm nghề gì nhỉ? Đang suy tư gì?

Juse thường bất chợt đắm chiêu. Đồng thời cậu cũng biết không được nói ra cảm nghĩ của mình.

"Á!" Juse cả kinh kêu lên. Cậu thấy người đàn ông ngã xuống cạnh gốc cây dẻ gai, đang rên rỉ đầy đau đớn.

Juse dừng ngay ngắn chiếc xe đạp rồi chạy vội đến chỗ anh ta. Hình như cậu thấy có gì đó màu đen bay ra từ cơ thể đang nằm dưới đất ấy, nhưng cậu không kịp xác định nó là gì. Toàn thân người đàn ông co giật rồi bất động.

"Chú ơi..."

Juse sợ sệt gọi, nhòai người nhìn mặt người đàn ông nọ. Liền đó, cậu rú lên.

NO.6 TẬP 3

Asano Atsuko

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Đôi tai của vua là đôi tai lừa. Là đôi tai lừa lông lá. Là đôi tai lừa run lên từng hồi.

- Thần thoại Ai Cập: Đôi tai của vua là đôi tai lừa, Tanaka Hideyoshi

Nezumi rảo bước trên con phố về đêm. Ở nơi đây, đêm và đen gần như là từ đồng nghĩa. Sau khi nguồn sáng tự nhiên biến mất, nơi này trở thành một thế giới đen kịt, tất cả đều bị màu đen bao trùm.

Thi thoảng, từ những túp lều tạm bợ chắn gió che mưa có chút ánh sáng le lói hắt ra, nhưng cũng nhanh chóng tắt lịm, nhường chỗ cho màu đen thẫm đẫm cô quạnh và giá rét khiến da thịt dưới lớp áo trở nên tê cóng, tất cả cùng nhau chi phối màn đêm. Ngay cả làn hơi trắng thở ra nơi miệng cũng bị tấm màn đen đó nuốt chửng.

Nezumi ngược nhìn bầu trời không một gợn mây với hằng hà sa số tinh tú đang lấp lánh. Sáng sớm ngày mai chắc sẽ lạnh hơn, và lại có vài người chết cóng trong gió rét. Số phận thảm khốc dưới ngàn sao. Ở chốn này, chẳng ai cho rằng bầu trời mùa đông đầy sao là đẹp đẽ cả.

Nezumi dừng lại, dăm dăm đôi nhìn thành phố đẹp đẽ đằng xa, thành phố ánh sáng sừng sững giữa đêm tối, thành phố Thánh No.6.

Nó giống ông vua Midas trong thần thoại, chạm vào thứ gì là biến được thành vàng, cả thành phố đều lấp lánh ánh vàng.

Trong bóng tối lạnh giá, Nezumi khẽ bật cười.

Khả năng biến mọi thứ chạm vào thành vàng khiến vua Midas không thể cầm nắm được thứ gì để ăn để uống, ngay cả đứa con gái yêu quý cũng bị biến thành khối vàng. Cuối cùng, hăn hiểu ra bản thân tham lam và ngu xuẩn đến nhường nào, phải cầu xin thần linh tha thứ.

No.6, còn mày thì sao? Hỡi thành phố đang ngạo nghễ cúi nhìn sự tằm tối, tự phát ra hào quang đối trá và hư ảo, rồi sẽ có ngày mày phải quỳ xuống van xin tha thứ. Nhưng chẳng có thần linh nào tha thứ cho mày đâu. Mày sẽ mặc áo sợi vàng rồi sụp đổ, lụi tàn, tan theo mây khói.

Tao nhất định sẽ sống đến khi được tận mắt chứng kiến ngày tàn của mày.

Nezumi quấn chặt tấm vải siêu sợi vào mình rồi bước tiếp. Con chuột được Shion đặt tên là Hamlet thò đầu ra từ nếp áo, khẽ kêu chút chút.

Đúng, mình phải sống tiếp, giống như ngày xưa, dầu nằm bẹp dí trên mặt đất cũng phải tìm cách sống tiếp. Tránh xa mọi nguy hiểm, mài sắc nanh vuốt, chờ đến ngày có thể vô lấy yết hầu kẻ địch mà nhai ngấu nghiến. Phải sống cho đến ngày đó.

Phải tiếp tục sống, nhất định phải làm được...

Nezumi thò tay vào túi quần, trong đó có mẫu giấy của Karan

Safu bị Cục Trị an bắt đi rồi. Hãy cứu con bé. K

Nó vẫn chưa đưa cho Shion xem. Phải xử lý mẫu giấy thế nào đây? Nezumi đau cả đầu. Nó không biết nên vứt đi hay cứ đưa cho Shion xem rồi mặc kệ. Nó biết rất rõ, đau đầu, do dự hoặc hoang mang đều là những mối nguy. Là trái hay phải, lên hay xuống, là chiến đấu hay rút lui, bỏ rơi hay bảo vệ, phán đoán trong tích tắc sẽ quyết định sống hay chết. Nó chưa từng phán đoán sai, nên mới sống sót được đến bây giờ.

Mẫu giấy này rất nguy hiểm. Thế thì vứt đi thôi. Phải chôn vùi vào tận cùng bóng tối những nỗi do dự và hoang mang có thể gây nguy hiểm đến tính mạng!

Đó là lựa chọn đúng đắn. Tại sao không làm theo? Tại sao phải mất một khoản tiền lớn thuê người điều tra Trại Cải tạo? Thật tình! Sao lại ngu ngốc đến thế...

Nezumi dừng lại. Nó đứng yên tại chỗ, nhìn chăm chăm vào khoảng tối. Đó là một con dốc mọc đầy cây dại, cách chỗ ở của nó mười mấy thước.

"Ai đấy?" Nezumi hạ giọng hỏi.

Gió lạnh thoảng qua, cành cây trở trụ lay lắt, trên đầu vọng xuống tiếng xào xạc khô khốc.

Bóng đen di chuyển, vọng đến tiếng lá rơi còn khẽ khàng hơn cả tiếng gió.

"Mày phát hiện trễ quá." Có tiếng cười khoái trá. "Chẳng giống mày chút nào, mày đang thần thờ gì đấy?"

"Hóa ra là mày, Inukashi."

Mái tóc đen và làn da nâu giúp Inukashi rất dễ ẩn nấp. Nhưng đã đến gần thế này mà mình không phát hiện ra, thật sơ ý quá. Mình bị làm sao thế nhỉ?

"May mà là tao, nếu mày cứ lơ là suốt thì có mười cái mạng cũng không đủ để chết đâu, Eve." Inukashi gọi nghệ danh của Nezumi rồi cười khi.

"Tao chưa từng nghĩ mày là đối tượng an toàn, nhất là khi mai phục tao trên đường vào ban đêm." Nezumi vừa đáp vừa lùi lại. "Có chuyện gì hả Inukashi? Không lẽ đã nắm được thông tin rồi ư?"

Giọng điệu của Inukashi trở nên nghiêm túc, không bông đùa nữa.

"Xảy ra tình huống khẩn cấp."

"Tình huống khẩn cấp?"

"Vừa nãy... thật ra là sớm hơn nữa, Shion đến tìm tao."

"Shion?"

Một cảm giác bất an nhói lên trong lòng Nezumi.

"Không liên quan gì đến công việc tầm chó cả. Cậu ấy mang một chiếc áo khoác màu xám ra, truy hỏi có phải tao đã lấy nó ở Trại Cải tạo không."

"Áo khoác màu xám... đồ nữ à?"

"Đúng vậy. Dù chỗ vai áo hơi rách, nhưng đó là hàng cao cấp. Một trong những món đồ tao lấy từ Trại Cải tạo rồi bán lại cho cửa hàng quần áo cũ."

Là đồ của cái cô tên Safu kia ư?

Nezumi quay mặt đi, thờ dãi.

"Rồi sau đó?"

"Sau đó? Tao phải hỏi mày mới đúng! Đây là trò gì vậy Nezumi? Shion nói chiếc áo khoác là của bạn cậu ấy. Cũng tức là, một người bạn của Shion là phạm nhân bị bắt nhốt trong Trại Cải tạo. Còn mày, ban trưa mới

đưa tiền cho tao, để tìm thông tin của Trại Cải tạo. Đừng bảo với tao là hai chuyện không liên quan đến nhau, chó cũng chẳng thèm tin đâu. Mà định đi cứu bạn của Shion đấy à?"

Nezumi không tài nào trả lời được, vì nó không thể khẳng định và cũng chẳng thể phủ định.

"Sao lại thế được? Làm gì có chuyện mà liều mạng vì một người không quen biết chứ."

"Chưa chắc phải chết."

Inukashi hít một hơi sâu trong bóng đêm, "Mày đang mê sảng à! Đó là Trại Cải tạo đấy! Cho dù lèn vào thành công cũng không thể sống sót trở ra. Nezumi, đừng nuôi ý nghĩ ngu ngốc đó nữa!"

"Ồ? Mày lại biết lo lắng cho tao cơ đấy, thật là bất ngờ."

"Tao chẳng lo lắng gì cho mày hết! Một con chuột, muốn sống muốn chết dính dáng gì đến tao. Nhưng mà Shion thì sao? Cậu ấy biết bạn mình ở đâu rồi đấy! Chẳng phải cậu ấy là một cậu ấm ngây thơ khờ khạo ư? Nhất định cậu ấy cho rằng Trại Cải tạo chẳng qua là nơi thi hành án mà thôi, chỉ cần đi nộp đơn xin là sẽ được gặp mặt bạn mình. Nếu không ngăn cản, cậu ấy nhất định sẽ đi, sau đó... bỏ mạng."

Inukashi im bật. Màn đêm dường như đen hơn. Cây cũng lặng thinh.

"Mày chờ tao ở đây chỉ để nói chuyện này ư? Vất vả cho mày rồi."

Nezumi bước tới, giữ lấy đôi vai Inukashi ngay khi nó toan tránh né. Chỉ cần cảm nhận được hơi hướm, Nezumi có thể nắm rõ cử động của người đối diện.

"Shion muốn thế nào là chuyện của cậu ấy, không liên quan tới tao."

"Thế tại sao mà lại lén lút thăm dò? Tại sao giấu Shion đi thu thập thông tin của Trại Cải tạo?"

Nezumi siết mạnh bả vai gây trơ xương của Inukashi. Inukashi kêu đau. Nezumi ghé miệng vào tai nó thì thầm, "Đừng nhiều chuyện, mà chỉ cần làm tốt việc tao nhờ là được rồi."

Nezumi thả tay ra, cơ thể gầy gò của Inukashi suýt đứng không vững.

"Mày chỉ kể cho Shion biết xuất xứ của chiếc áo khoác, không nhắc đến chuyện tao nhờ chứ?"

"Dĩ nhiên." Inukashi duỗi duỗi cánh tay tê rần. "Mà, Shion sẽ tự đi một mình đấy. Shion tưởng mày không biết gì cả, cho nên cậu ấy sẽ giấu mày để tự đi một mình, vì nghĩ rằng không thể làm liên lụy đến mày được."

"Mày biết nhiều thế? Mày là bố Shion đấy à?"

"Không phải bố cũng biết tởng. Tính tình Shion thế nào, chắc mày hiểu rõ hơn tao chứ, cho nên mày mới giấu cậu ấy, âm thầm hành động."

"Nhiều chuyện quá!"

Giọng Nezumi trở nên gắt gỏng, cảm xúc dao động, hơi thở loạn nhịp. Nhưng Inukashi dường như không bận tâm, nhơn nhơn nói tiếp, "Nếu Shion là người quan trọng mà mày không muốn đánh mất thì tốt nhất nên bảo vệ cậu ấy đến cùng. Muốn bảo vệ thì đừng có sĩ diện nữa. Đồ ngốc! Mày tưởng mình giỏi giang, chuyện gì cũng có thể giấu giếm người ta, rồi gánh vác một mình ư? Đừng có tự cao như thế."

"Inukashi!"

Inukashi lùi lại trước khi Nezumi kịp sấn tới. Nó quỳ gối, cười nhạt, "Mày thua rồi, Nezumi."

"Mày nói gì hả?"

"Một kẻ có thứ cần bảo vệ như mày đã thua rồi. Đây là luật chơi ở nơi này, không phải thế ư? Mày chịu thua đi."

Nezumi giậm chân nhảy đến trước mặt Inukashi, vật ngã đối thủ đang định tẩu thoát.

"Mày bảo tao thua rồi ư? Bớt nói nhảm!"

"Tao không nói nhảm. Nezumi, nếu là mày trước kia đâu dễ gì bị tao khiêu khích như thế, cũng không thể lo nghĩ thất thần khi đang đi trên đường phố trong đêm."

Inukashi bình thản bảo Nezumi buông mình ra. Sau khi đứng dậy, Inukashi lại thở dài, "Mày vẫn chưa nhận ra ư, Nezumi?"

"Gì chứ?"

Tiếng huýt sáo bất chợt vang lên như xé toạc màn đêm. Vừa huýt sáo xong, Inukashi lùi lại mấy bước. Trong bóng tối xuất hiện nhiều đốm lửa đỏ lờ. Rất nhanh, Nezumi nhận ra đó là mắt của lũ chó.

Nezumi đã bị lũ chó bao vây. Bọn chúng im lặng, từ từ siết chặt vòng vây.

"Những con này tao huấn luyện để giữ nhà, không giống đám lúc trưa đâu."

Giọng Inukashi vọng lại từ chỗ xa hơn ban nãy.

"Mày chẳng may may phát giác đã bước vào vòng vây của đàn chó. Đúng là một sai lầm không tưởng, Nezumi à. Đây chính là điểm yếu của mày lúc này. Đừng nói là Shion, kể cả bản thân mình mày cũng chẳng bảo vệ nổi."

Sau khoảnh khắc im lặng ngắn ngủi, một mệnh lệnh gãy gọn vang ra.

"Xông lên!"

Đàn chó nhào tới. Hung hãn nhưng uyển chuyển, chúng phóng qua đầu Nezumi bấy giờ đang khuyu chân dưới đất. Nezumi đứng bật dậy, bất ngờ đá mạnh một cái.

Ăng ăng.

Một con chó rên lên, ngã phịch xuống đất. Nezumi chẳng kịp thở, con kế tiếp đã phóng tới, cắn vào cánh tay quấn vải siêu sợi của nó. Nezumi hất con chó xuống đất, đứng dựa vào một thân cây.

"Inukashi, còn tiếp tục làm càn, tao sẽ không khách sáo đâu."

Nezumi tuốt con dao ra khỏi bao da, điều chỉnh lại nhịp thở, đếm số lượng đốm lửa đỏ. Còn bốn con.

"Lũ chó quan trọng của mày bị cắt cổ cũng mặc kệ luôn à?"

Giọng Inukashi vọng lại từ vị trí ban nãy, "Có giỏi thì làm thử đi. Nãy giờ mới là khởi động thôi, tiếp theo sẽ không lịch thiệp lên từng con một đâu, cả bọn sẽ cùng tấn công..."

Inukashi chưa dứt lời, Nezumi đã nhảy bổ về phía giọng nói. Gần như cùng lúc, bả vai Nezumi truyền đến một cơn đau nhói.

"Cút đi!"

Chuôi dao gõ vào trán con chó. Cùng với tiếng vải rách toạc, con chó đen văng ra xa.

"Inukashi!" Nezumi túm tóc kéo Inukashi ngã lăn, đè lên người và ghì chặt cổ họng nó. "Bảo lũ chó lui ra, nếu không..."

Inukashi cười rộ, "Không thì sao? Giết tao à?"

"Nếu mày muốn thế."

"Ngay cả một con chó mày cũng không dám giết, mày giết nổi tao ư?"

Lần này tới lượt Nezumi cười khẽ, "Bởi vì hôm nay tao quên không mang theo dao để thay."

"Gì cơ?"

"Một khi đã dính máu chó, lưỡi dao sẽ bị cùn. Vì mày nên tao mới không làm vậy bản con dao đấy."

Inukashi rùng mình, "Đồ khốn, dừng tay! Mày cứ thử giết tao xem, cả đàn chó sẽ xông lên xé xác mày."

"Vậy hả? Chẳng phải mày là con đầu đàn của chúng ư? Tao nghe nói khi chó đầu đàn bị hạ thì lũ còn lại sẽ mất ý chí chiến đấu."

"Không, làm gì có chuyện đó! Dừng tay lại đi, sẽ nguy hiểm đấy."

"Bảo chúng lùi ra."

"Biết rồi mà."

Inukashi búng tay, đàn chó liên đổi hướng, tích tắc đã biến mất trong bóng tối.

"Hóa ra là vậy, mày huấn luyện tốt đấy."

"Cảm ơn lời khen, mặc dù tao chẳng thấy vui. Mày nặng quá, có thể xuống khỏi người tao chưa? Tao với mày không cần đóng phim tình cảm ở đây đâu."

"Tao phải nói câu đó mới đúng. Cho dù là trên sân khấu tao cũng không muốn diễn chung với mày."

Buông Inukashi ra, Nezumi cất con dao rồi hỏi. "Tại sao mày phải làm thế?"

Inukashi phúi lá khô dính trên áo, tặc lưỡi đáp. "Đây là bài tập luyện mà tao đặc biệt chuẩn bị cho mày."

"Cái gì cơ?"

"Tao chỉ muốn cho mày biết rằng mày không mạnh như mày tưởng. Mày quả thật rất giỏi, chẳng mấy ai đủ sức giằng co với đàn chó của tao lâu như vậy."

"Cảm ơn lời khen, dù tao chẳng thấy vui chút nào."

"Thế nhưng, mày không phải siêu nhân hay quái vật, mày chỉ là một con người. Mà những việc một con người cố thể làm được, là hữu hạn."

Bả vai Nezumi nhói đau, máu chảy xuống cánh tay. Nezumi chợt nhớ ra đó là vết thương bị súng bắn mà bốn năm trước Shion đã xử lý giúp nó.

"Nezumi."

Từ xa vọng lại tiếng gọi của Shion. Ánh sáng của chiếc đèn xách tay càng lúc càng gần.

"Ây dà, cậu ấm đích thân ra đón rồi, thế thì tao rút trước đây." Ngừng chốc lát, Inukashi bồi thêm một câu. "Nezumi, nội bộ No.6 có một vụ lùm xùm kì lạ."

"Vụ lùm xùm kì lạ?"

"Tình hình cụ thể phải điều tra mới biết. Tao chỉ nghe nói đang lan truyền bệnh lạ, nhưng chưa chắc chắn lắm, tao sẽ điều tra kỹ hơn. Còn nữa, thông tin về Trại Cải tạo cũng sắp tới tay rồi. Hình như trại cũng có biến động bất thường. Xem chừng không lâu nữa sẽ có kịch hay. Mũi chó đã đánh hơi thấy mùi rồi, cho nên..."

"Cho nên?"

"Tao sẽ giúp mày một tay."

Inukashi vỗ mạnh vào vai Nezumi. Cơn đau dội lên, Nezumi rên rỉ, ôm vai khuyu xuống.

"Tao rút đây. Liên lạc sau."

Động tác của Inukashi còn chớp nhoáng hơn lũ chó ban nãy, lẩn vào bóng đêm rồi mất dạng. Ngược lại, bước chân của Shion càng lúc càng gần.

"Nezumi, xảy ra chuyện gì vậy?"

Shion cầm chiếc đèn soi vào Nezumi trong khi nó đứng dậy, bỗng cậu trợn to mắt.

"Sao vậy? Cậu đang chảy máu kìa."

"Bị chó tấn công."

"Bị chó tấn công? Tại sao?"

"Là chó hoang. Chắc nó nghĩ tôi là chú thỏ trắng dễ thương. Phải rồi, sao cậu lại đến chỗ này?"

Hamlet ló đầu ra từ miệng túi áo khoác của Shion.

"Là nó bảo tôi đến. Tôi tưởng cậu xảy ra chuyện gì."

"Cho nên cậu đến để cứu tôi? Chỉ với một chiếc đèn trong tay?"

"Đúng vậy." Shion ghé đèn lại soi vết thương rồi cau mày. "Phải nhanh chóng xử lý mới được. Chúng ta về thôi. Có đi được không?"

"Có gì mà không được."

Shion luồn tay vào dưới nách Nezumi, toan dìu nó. Nezumi hất tay Shion ra, tự mình sải bước băng băng.

Vai đau quá! Nhưng không thể dựa dẫm vào bàn tay chìa ra đỡ mình. Chỉ cần ném trái hương vị ngọt ngào khi có chỗ dựa thì sẽ không bao giờ tự lập được nữa. Bàn tay của người khác chìa ra trước mặt mình, sẽ đột ngột xuất hiện, nhưng cũng sẽ đột ngột biến mất. Phải, là vậy đấy.

Vừa về đến tầng hầm, Shion liền nhanh tay kiểm tra vết thương, rửa và sát trùng.

"Lại phải khâu à?"

"Tiếc quá, vết thương của cậu hình như không nghiêm trọng đến mức đó." Shion đóng hộp cứu thương lại, cười với vẻ khoái chí hiếm hoi. "Cậu tưởng sẽ giống như bốn năm trước nên thấy hơi sợ, đúng không?"

"Không chỉ hơi thôi đâu, cảm giác như thể cứ rơi vào tay cậu thì ngay cả bị muỗi chích cậu cũng muốn khâu."

"Sao lại nói thế được? Cho tới giờ tôi vẫn nhận thấy cách xử lý bốn năm trước vô cùng chính xác."

Bốn năm trước, một đêm mưa. Đúng thế, cái đêm Nezumi gặp Shion lần đầu, No.6 đang trong cơn dông bão. Đêm hôm đó, cánh cửa sổ mở toang như mời gọi. Trong phòng là Shion mới mười hai tuổi, nói những câu khiến người khác bất ngờ, "Cậu bị thương đúng không? Để tôi băng cho."

Khi khâu xong vết thương, Shion cười thoả mãn. Ca cao ngọt lịm, bánh anh đào thơm ngon, chiếc giường êm ái, mở mắt ra đã nghe thấy tiếng thở bình yên bên cạnh. Những thứ đó vẫn hiển hiện rõ rệt trong tâm trí Nezumi, muốn quên không được, muốn bỏ không xong.

Nezumi đã trải qua một đêm tựa như kì tích, dù là chuyện của bốn năm về trước, mọi chi tiết xảy ra trong đêm hôm đó cũng chẳng hề phai nhòa, vẫn sống động như ngày nào.

Con người gọi đó là hồi ức, là kí ức, và cũng có thể gọi là định mệnh.

Shion đã quá ngây thơ khi sẵn sàng đón nhận và cứu chữa người khác vô điều kiện. Quả nhiên, chính vì cứu Nezumi mà Shion mất hết mọi quyền lợi và may mắn đang sở hữu lúc bấy giờ.

Những nhân tài được đào tạo từ nhỏ, không biết đến nỗi thống khổ của thế gian đều ngây thơ như vậy ư? Nếu có thể chế nhạo Shion thì nhẹ nhõm biết mấy. Muốn chế nhạo nhưng lại thấy đau khổ, muốn quên đi lại nhớ rõ như in, muốn vứt bỏ lại thấy lòng trĩu nặng thêm.

"Shion.

"Hử?"

"Cậu nghĩ thế thật à?"

Đang băng bó vết thương, Shion dừng tay lại.

"Chuyện bốn năm trước, cậu thật lòng thấy đã xử lý chính xác ư?"

"Chuyện này thì, bởi vì điều kiện có hạn... nhưng ít ra tôi đã làm tất cả những gì có thể. Nếu là hiện tại chắc tôi có thể khâu đẹp hơn."

Ngón tay thon dài, linh hoạt của Shion khéo léo quấn băng.

"Không chỉ chuyện vết thương, ý tôi là tất cả những gì xảy ra tối hôm đó."

Sau khi thắt gút dải băng, Shion im lặng nhìn vào mắt Nezumi.

"Đêm hôm đó đã đảo lộn cuộc đời cậu, giờ cậu còn dám khẳng định mình hành xử hoàn toàn đúng đắn ư?"

"Ừ."

Nghe Shion thẳng thắn đáp, Nezumi bỗng thấy chán nản.

"Cậu không hối hận ư?"

"Ừ."

"Một chút cũng không?"

"Ừ."

"Tại sao?"

"Nezumi, tôi không hiểu điều cậu muốn hỏi, nhưng sau khi dọn đến Lost Town, đã có lúc tôi nghĩ nếu thời gian quay ngược, trở về cái đêm của bốn năm trước, quay lại thời điểm trước khi tôi gặp cậu, tôi sẽ làm thế nào."

Shion khẽ cười, cất hộp cứu thương vào trong tủ.

"Tôi đã suy nghĩ rất nhiều lần nhưng đáp án chỉ có một. Bất kể cho tôi bao nhiêu lần cơ hội để trở về thời điểm quyết định ấy, tôi vẫn sẽ làm như vậy. Tôi sẽ mở cửa sổ ra, chờ cậu đến."

"Cho dù biết sự hủy diệt đang đón chờ ư?"

"Chẳng có hủy diệt gì cả, tôi cũng không cho rằng việc sống ở đây bây giờ là hủy diệt. Đúng không, Cravate?"

Con chuột nhất màu nâu đứng gập gù trên đồng sách chất như núi.

"Nó không phải Hamlet ư?"

"Hamlet đang ngủ trên giường."

"À... đúng rồi, đều tại cậu đặt tên lung tung, làm mọi thứ phức tạp thêm."

"Ngay cả tên cũng không có thì tội nghiệp quá, chúng thông minh lại dững cảm, ban này là Hamlet bảo với tôi cậu gặp nguy hiểm đấy."

"Nó tìm sai người rồi. Cậu đến cũng chẳng cứu được tôi. May mà khi cậu tới tôi đã đuổi con chó đi rồi, nếu không thì bây giờ cậu đã thương tích đầy mình."

"Ừ, có thể lắm."

Nezumi đứng dậy, nắm lấy cánh tay Shion.

"Cậu nghe cho kĩ đây, sau này đừng làm như vậy nữa, bất kể xảy ra chuyện gì, cậu cũng đừng nghĩ đến chuyện cứu tôi."

Shion nhìn nó không chớp mắt. Nezumi hất cằm, nghiêng chặt răng.

"Có nghe không? Nhớ cho kĩ, cậu quá yếu ớt, không biết chiến thuật và cũng chẳng sẵn sàng tâm lý, giống như con chim non rơi ra khỏi tổ, chỉ biết kêu chí chóc rồi bị cáo ăn tươi nuốt sống. Cho nên, chí ít cũng đừng có ngây ngô ngờ nghệch mà xông vào nguy hiểm. Tuyệt đối không được! Hãy động não chút đi, để cái đầu ưu tú của cậu hoạt động, phán đoán tình huống! Thật tình! Không mang theo vũ khí đã lao vào bóng tối, chẳng hiểu nổi cậu nghĩ gì nữa!"

"Chẳng nghĩ gì cả."

"Cậu nói sao?"

"Tình huống nguy hiểm các thứ, tôi chẳng nghĩ gì hết. Chưa kịp suy nghĩ tôi đã lao vọt ra ngoài rồi."

"Shion, cho nên tôi mới nói đừng làm những chuyện ngu xuẩn và khinh suất như thế nữa."

"Thế tôi phải làm sao?"

"Ở yên một chỗ. Cậu không làm được việc gì cả, cứ ngoan ngoãn trốn trong chỗ là đủ."

Shion cụp mắt xuống lắc đầu.

"Tôi không làm được. Rõ ràng biết cậu gặp nguy hiểm mà lại không làm gì cả, chỉ ngoan ngoãn chờ đợi, tôi không làm được, tôi vẫn sẽ lao ra ngoài tìm cậu."

"Cậu đến chi tổ làm vướng tay vướng chân tôi thôi."

"Nói nghe cay độc quá."

"Đó là sự thật."

"Nezumi, cậu nói đúng. Tôi vô dụng. Tôi không biết đánh nhau, cũng không thể làm tổn hại người khác."

"Đúng, chiến binh hạng bét, không, phải nói là hoàn toàn không có tư cách làm chiến binh, cho nên cậu đừng mơ tưởng sẽ được ra trận. Cậu chẳng thể chăm lo cho người khác, thậm chí chưa chắc đã bảo vệ được bản thân. Bởi vậy cậu đừng làm gì cả. Xin cậu đấy, đừng bèn mảng đến lẫn ranh nguy hiểm."

Mình đang nói gì vậy!

Nezumi nghiêng chặt răng lần nữa.

Mình đang làm gì thế này? Sao lại nghĩ đủ mọi cách ngăn cản Shion?

"Shion sẽ tự đi một mình đó."

Giọng nổi trầm thấp của Inukashi vang lên trong đầu Nezumi.

Đúng vậy, Shion sẽ tự đi, sẽ không nhờ mình giúp, thậm chí chẳng thèm hé lời nào với mình đã chạy tới nơi chắc chắn sẽ mất mạng kia. Hoàn toàn không biết kỹ năng chiến đấu, chưa từng chịu nổi đau đổ máu, chưa từng đối mặt với sát khí khủng khiếp, thế mà lại muốn lạng lẽ rời khỏi đây đi mạo hiểm. Đồ siêu ngoan cố, vô dụng, không biết trời cao đất dày!

"Không thể tuân theo lý lẽ thông thường được." Shion thì thào.

"Sao hả? Cậu nói gì hả?"

"Chuyện này không tuân theo lý lẽ thông thường được, Nezumi. Cho dù tôi chạy tới cũng không thể cứu cậu... tôi không cứu được cậu. Trong đầu tôi hiểu rất rõ."

"Tốt. Điều duy nhất cậu có thể tự hào chẳng phải chính là những thứ chứa trong cái đầu đó ư? Nếu đã biết rõ nên ngoan ngoãn nghe lời nó mách bảo đi."

"Không được!"

Shion mím chặt môi, vẻ mặt ngoan cố, đồng thời cũng tiềm ẩn ý chí cứng rắn. Lần đầu tiên Nezumi nhìn thấy vẻ mặt đó của Shion.

"Chuyện này không thể tuân theo lý lẽ thông thường được! Khi Hamlet đến gọi, tôi rất sốt ruột. Cậu đang gặp rắc rối, nói không chừng cậu sẽ chết. Những lúc như thế cậu bắt tôi phải tính toán trong đầu và bảo với mình rằng cho dù tới nơi cũng vô ích, bảo mình ngoan ngoãn chờ đợi ư?"

Tôi không làm được, sao có thể làm được chứ! Có đủ khả năng không, có cơ may cứu thoát cậu không, ai mà bình tĩnh suy nghĩ ngọn ngành được! Nezumi, cậu là đồ ngốc!"

Đây là lần thứ hai bị Shion mắng là đồ ngốc. Cũng là lần thứ hai Shion bất thần nổi giận. Lần trước là khi Nezumi khuyên Shion rằng, "Đừng khóc vì người khác, cũng đừng đánh nhau vì ai. Nước mắt và đấu tranh chỉ nên dành cho chính mình." Shion bảo không hiểu. Quả thật cậu không hiểu. Bởi vì giờ đây cậu lại lao vào bóng tối vì người khác. Dẫu lý trí mách bảo sẽ nguy hiểm, cậu vẫn dẫn thân.

Nguy hiểm, quá nguy hiểm. Shion giống như một cái còng khóa chặt chân mình. Điều này, mình đã sớm nhận ra. Nhưng ngược lại, có thể mình cũng sẽ trở thành cái còng khóa tay Shion.

Chính vì thế...

Nezumi rời ánh mắt khỏi Shion.

Cũng chính vì thế, quan hệ giữa người với người mới trở nên phức tạp. Càng thân thiết thì gông cùm càng nặng nề, không thể tự do hành động, khó lòng sống cho chính mình. Sớm biết thế này, thà rằng đừng quen.

Có lẽ một ngày nào đó, cậu sẽ oán thán như vậy đấy, Shion à. Shion rất buồn, nhếch môi hỏi, "Nezumi, sao cậu không nói gì?"

"Chẳng có gì để nói cả."

"Cậu muốn cười thì cứ cười đi, đằng nào cậu cũng thấy những điều tôi nói toàn là lời ngốc nghếch của một kẻ vô tri mà. Không sao, cậu cứ cười thoải mái đi, cười đi."

"Chờ đã, Shion, tôi đâu có cười cậu. Tôi chỉ muốn cho cậu biết, đến gần mây đen, đến gần rủi ro là chuyện rất nguy hiểm mà thôi."

"Điều đó tôi biết! Nhưng tôi lo lắng cho cậu. Tôi không thể lo lắng cho cậu ư? Tôi không có quyền lo lắng cho cậu sao?"

"Quyền... cậu nói gì vậy, Shion?"

"Là cậu ép tôi mà!"

Shion siết chặt nắm tay, dấn vào kệ sách. Sổ sách chất đống như núi đổ sập xuống. Cravate kêu chít chít, lúi vào trong áo Nezumi.

"Xin lỗi, tôi kích động quá. Tôi không định quát cậu."

"Đâu có, vẻ mặt kích động của cậu cũng hấp dẫn lắm, nếu cố dịp tôi muốn thấy lại lần nữa."

"Ở chung với cậu tôi thường hay kích động, hóa ra tôi là người hành xử theo cảm tính, chính tôi cũng thấy giật mình."

"Cậu vốn là người hành động theo cảm tính mà. Cậu luôn đặt tình cảm lên trên lý trí. Thẳng thắn tuân theo tình cảm của mình không có gì đáng xấu hổ cả. Bốn năm trước cũng thế. Lúc vẫn còn là nhân tài tiềm năng của No.6, cậu đã nghe theo cảm xúc của mình mà đón nhận tôi."

"Ừm. Đúng là tôi hay bị cảm xúc dắt mũi..." Shion dọn lại đồng sách rồi thở dài. "Nhưng, Nezumi à, tôi thực sự không hối hận. Tôi thậm chí thấy may mắn vì đêm hôm đó đã nghe cảm xúc của mình mách bảo."

"Tôi biết."

"Sao?"

"Cậu chẳng hề hối hận, điều này tôi rất rõ. Ban nãy tôi chỉ hỏi chơi thôi, chắc tôi rảnh rồi quá đây mà."

Nezumi sờ vào vai. Miếng băng cũ đã mất tính đàn hồi được băng ngay ngắn từ vai đến khuỷu tay, hoàn toàn không bị lỏng hay bong ra.

"Nếu là tôi thì không thể xử lý vết thương nhanh gọn đến thế. Dù cậu không thạo chiến đấu nhưng lại biết chữa trị, Mỗi người đều có sở trường riêng. Vả lại, có lẽ..."

"Có lẽ?"

"Không, à, tôi đói bụng rồi."

Shion mỉm cười, nhìn Nezumi, "Trên bàn có bánh mì và thịt khô. Hôm nay xảy ra đôi chút sự cố, nên chỉ sót lại một ít, nhưng tôi nghĩ chắc là đủ cho cậu ăn tối."

"Còn cậu thì sao?"

"Tôi đi ngủ trước đây. Tôi nghĩ vết thương của cậu sẽ đau đấy, khó mà ngủ ngon được, nên hôm nay giường nhường hết cho cậu, tôi ngủ dưới sàn."

"Cảm ơn cậu đã lo lắng cho tôi."

"Nezumi."

"Hử?"

"Nếu không gặp cậu, có lẽ tôi chẳng biết mình là người như thế nào."

"Gì vậy? Giờ còn nói những lời như thế."

Shion ghé sát xuống Nezumi bấy giờ đang ngồi trên ghế. Cậu nhìn chăm chăm vào đôi mắt xám.

"Tôi sẽ không nhận ra trong tim mình lại chất chứa nhiều tình cảm đến thế. Tôi sẽ trở thành một người lớn lạnh lùng, điềm tĩnh và chỉ biết phục tùng. Không biết khóc lóc hay giận hờn, cũng không biết chống đối ra sao. Gặp cậu, tôi mới biết mình là người giàu tình cảm. Tôi rất tự hào vì đã hiểu được bản thân."

Dứt lời, Shion cúi đầu như do dự.

"Được gặp cậu, thật là tuyệt."

Nezumi khó khăn lắm mới nghe thấy câu thì thầm đó.

Vẫn cúi đầu thật thấp, Shion khom người, khẽ khàng đặt môi mình lên môi Nezumi.

Bộp! Một cuốn sách không rõ từ đâu rơi xuống. Nezumi ngẩng đầu lên, "Đây là nụ hôn cảm ơn?"

"Là nụ hôn chúc ngủ ngon."

"Chúc... ngủ ngon?"

"Ngày mai tôi phải cạo lông chó. Có vài con lông đã dài mà Inukashi vẫn mặc kệ, báo hại lông chúng rối hết cả, sắp bị bệnh da liễu rồi."

"Tôi vừa bị chó cắn, mặc kệ nó lông dài hay lông ngắn, tôi không muốn nghe về chó nữa."

Shion bật cười, giơ tay vẫy chào Nezumi.

"Vây chúc ngủ ngon."

"Ừm, chúc cậu có giấc mơ đẹp."

"Cậu cũng thế."

Shion biến mất đằng sau đồng sách. Có lẽ muốn ngủ với Shion nên Cravate chui ra khỏi áo Nezumi rồi đuổi theo Shion.

"Nụ hôn chúc ngủ ngon ư?" Nezumi lấy ngón tay chạm nhẹ lên môi rồi ngả lưng xuống ghế. "Hóa ra cậu cũng biết nói dối."

Cảm giác bụng rỗng, mệt mỏi và cơn đau chỗ vết thương đều đã bay xa, có một thứ gì khác đang từ từ dâng trào trong cơ thể, không thể nào phân biệt được là buồn bã hay cô đơn.

Gì thế này?

Có giọt nước âm ỉm trượt dài xuống má. Phải mất một lúc, Nezumi mới nhận ra là nước mắt, bởi từ lâu, nó đã quên mất khóc là thế nào. Mặn quá. Hệt như món xúp bô quá nhiều muối.

Nezumi co chân lên, vùi mặt vào đầu gối, từ từ nhắm nháp nước mắt lăn xuống khoe môi.

NO.6 TẬP 3

Asano Atsuko

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Phật cũng từng là người phạm, chúng ta rồi cũng thành Phật. Thật đáng buồn làm sao khi cứ phân biệt ai có Phật tính hay không.

- Truyện Heike, quyển Một, Giou

Shion lặng lẽ bò dậy. Trong lò sưởi chỉ còn lại ít than củi nên căn phòng lạnh lẽo như đóng băng tới nơi. Cravate co ro núp bên cạnh cậu, ngẩng đầu kêu chít chít.

"Suyt!" Shion kéo tấm chăn sang cho con chuột "Mày ngủ ở đây đi, trật tự chút nhé."

Shion giờ đã quen với việc di chuyển trong phòng tối om. Cậu lẳng lặng đến bên cửa, mở khóa. Trước khi bước ra, cậu ngoái đầu nhìn lại phòng.

Shion đóng tai lắng nghe, hoàn toàn im ắng. Hình như vết thương không làm Nezumi mất ngủ.

Cậu ấy cũng không phải người hay rên rỉ khi bị thương.

Shion còn rất nhiều điều muốn nói với Nezumi. Niềm vui khi gặp gỡ, những lời cảm ơn trong quá khứ, sự nể trọng sâu sắc... những điều đó vẫn chưa nói ra.

Được gặp cậu, thật là tuyệt.

Shion chỉ dám nói đến đó.

Hít một hơi thật sâu, cậu lặng lẽ mở cửa.

Đèn hiệu của đường dây chuyên dụng liên lạc với Tòa thị chính đang nhấp nháy. Người đàn ông ngẩng đầu lên khỏi xấp tài liệu xem dở, khẽ tặc lưỡi. Ông ta rất hứng thú với tài liệu in trên giấy mười mấy năm trước, còn muốn xem nhiều hơn nữa, nhưng chiếc điện thoại đang nhấp nháy đèn đỏ báo cuộc gọi khẩn. Người đàn ông lại tặc lưỡi, cất xấp tài liệu vào bìa hồ sơ.

Ông ta nhấn nút nhận cuộc gọi, trên màn hình hiện lên gương mặt quen thuộc, người đàn ông trước kia thường được gọi là Fennec.

Fennec, cáo sa mạc. Ai là người đầu tiên gọi ông ta như thế?

"Xảy ra chuyện gì vậy, Fennec?"

"Có tình huống khẩn. Vừa nãy có hai mẫu vật được đưa vào Bệnh viện Trung ương."

"Thế thì sao?"

"Cả hai đều không có đăng kí trong hồ sơ mẫu thí nghiệm."

"Anh nói gì cơ?"

"Không phải loại mẫu tôi chuẩn bị theo yêu cầu của anh. Sự việc cũng phát sinh ở nơi không liên quan."

"Mới đó mà đã nhận định là mẫu vật, có vôi vàng quá không? Ngộ nhờ là do nhân tố khác thì sao?"

Fennec lắc đầu. Màn hình thay đổi, vang lên giọng nói báo cáo tình trạng khi còn sống của hai cái xác nọ.

Họ tên, tuổi tác, địa chỉ, nghề nghiệp, tiền sử bệnh, chỉ số sức khỏe, mã số đăng kí công dân... Hai xác chết, một nam và một nữ, cả hai đều mang vẻ mặt đau đớn và già nua. Nếu không có nét mặt đau đớn đó thì bảo là chết vì tuổi già ai cũng tin ngay. Nhưng theo báo cáo, hai người họ một chỉ mới đôi mươi, một tầm ba mươi lăm đến bốn mươi tuổi.

"Đích thực do chúng gây ra." Người đàn ông lầm bầm.

Màn hình lại thay đổi, hiện lên vẻ mặt rất không vui của Fenec.

Người đàn ông khẽ thở dài.

"Đây là... chuyện gì thế này?"

"Tôi cũng muốn hỏi anh câu ấy!"

Fenec cao giọng nói, hai tai khẽ nhúc nhích.

Phải rồi, chính là vì cái tật lạ này đây. Từ hồi trẻ, ông ta chỉ cần hơi kích động là đôi tai sẽ nhúc nhích, cho nên mới được gọi là Fenec.

Cáo Fenec có đôi tai dài đến 15 centimet, là loài cáo nhỏ có đôi tai dài nhất trong tất cả các loài cáo.

"Tại sao lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn thế này? Tôi thực sự không tin nổi. Đây rốt cuộc là chuyện gì?"

"Một khâu nào đó chưa kiểm soát tốt. Nhưng chỉ là chuyện nhỏ, không đáng để anh bận tâm."

Nghe người đàn ông nói thế, yết hầu Fenec di chuyển lên xuống.

"Có thật không?"

"Dĩ nhiên."

"Anh là người phụ trách kế hoạch này."

"Đúng thế, nhưng là chỉ đạo ngầm. Bản thân kế hoạch cũng không được công khai."

"Nhưng sau khi kế hoạch này thành công, kế hoạch xây dựng và phát triển No.6 mới hoàn thiện, đúng chứ?"

"Thế thì không được phép có sai sót nhỏ nào nữa."

"Rõ rồi, tôi sẽ bắt tay điều tra nguyên nhân ngay, hãy giúp tôi chuyển hai cái xác vào phòng giải phẫu đặc biệt khu V."

"Tôi đã cho người thực hiện rồi."

"Thế thì tôi bắt tay vào việc ngay."

"Được, tôi chờ báo cáo của anh."

"Còn nữa, tôi dự định sau khi sự cố lùm xùm này lắng xuống sẽ tiến hành một cuộc thanh trừng."

"Thanh trừng? Đã lâu không làm nhỉ. À phải, sắp đến ngày Lễ Thánh rồi."

"Đúng vậy, lại sắp đến ngày vĩ đại ấy. Nếu anh cần mẫu vật làm thí nghiệm, tôi sẽ để lại cho anh, bao nhiêu cũng có."

"Cảm ơn ngài đã chiếu cố, thưa ngài."

"Đừng nói quá như thế."

"Nhưng anh sắp trở thành người thống trị tuyệt đối của mảnh đất này, trở thành vị vua duy nhất. Đến lúc đó tôi phải gọi anh là bệ hạ rồi."

"Còn anh, muốn được gọi là gì?"

"Tình trạng hiện tại của tôi rất tốt. Tôi chỉ mong có được đôi ngọ và thiết bị đầy đủ để nghiên cứu thôi."

"Anh vẫn không mong mọi gì. Được rồi, thế thì làm phiền anh nhé."

Màn hình lẳng lặng tắt đi.

Người đàn ông liếc nhìn xấp tài liệu xem dở trong bìa hồ sơ.

Thật đáng tiếc, hôm nay không có thời gian để xem rồi.

Đó là tài liệu nghiên cứu về kiến quân đội thuộc họ *Eciton burchelli* trú ngụ trong rừng rậm Nam và Trung Mỹ. Loài kiến này sẽ tụ tập thành một đàn khoảng năm trăm nghìn con, không chọn chỗ ở cố định mà sẽ sống cảnh lang bạt cả đời. Trong đàn kiến đông đảo đó chỉ có một con kiến chúa, nhưng kiến chúa chỉ lo đẻ trứng chứ không thống lĩnh đàn, kiến lính và kiến thợ thì làm việc theo bản năng của mình. Kết quả là cả đàn kiến dường như được lãnh đạo bởi một trí tuệ vĩ đại, hành vi của chúng được quản lý một cách hoàn hảo không tì vết.

(Kiến *Eciton burchelli* nổi tiếng về những cuộc di chuyển đường dài qua các khu rừng ở Nam và Trung Mỹ. Kiến thợ tạo đường đi từ tổ của nguồn thức ăn. Một số con bắc cầu nằm trên những lỗ chứa hay ổ gà để cho những con khác đi qua)

Kiến cũng thế mà ong cũng thế, chúng đều tạo ra một thể chế xã hội lý tưởng. Côn trùng làm được điều đó, loài người không thể nào lại không làm được, chỉ cần mỗi người đều làm tròn bổn phận của mình, không cần suy nghĩ, chẳng nghi ngờ gì, cứ làm là được rồi. Không cần đầu óc, cũng chẳng cần tâm hồn.

Một quần thể năm trăm nghìn con, một con đứng đầu. Chỉ thế thôi, không cần gì hơn...

Đúng, Fennec à, tôi chẳng có ước ao, cũng không cần ước ao, tôi không bị dục vọng chi phối như anh.

Người đàn ông cười thầm, nhấn nút thang máy đến thẳng phòng giải phẫu đặc biệt.

Đang có sương. Chân đạp trên những cây cỏ dại phát ra tiếng xào xạc.

Khoảnh khắc mặt trời mọc từ hướng Đông, tuyết sương trắng xóa sẽ sáng lấp lánh, cả một vùng khô cằn liền được ánh sáng bao phủ. Nhưng vẫn còn sớm. Phải một lúc nữa mặt trời mới mọc. Shion dừng chân, ngược nhìn bầu trời phía Bắc. Cậu muốn đến Trại Cải tạo trước khi mặt trời mọc.

Shion cũng không biết sau khi tới Trại Cải tạo sẽ làm gì, trong đầu cậu chỉ có một ý nghĩ, cậu phải đi.

Safu đáng lẽ đã đi du học, sao giờ lại bị nhốt trong Trại Cải tạo? Phải chăng có liên quan tới mình? Nếu đúng thì liệu mẹ có an toàn không?

Nỗi bất an và sốt ruột làm nghẹn khí quản, trái tim Shion se thắt. Mẹ, Safu, Nezumi... cậu không muốn mất ai cả. Chỉ cần có thể bảo vệ họ, cậu sẵn sàng làm tất cả.

Rốt cuộc phải làm sao bây giờ?

Cậu thấy nã nề vì hoàn toàn bế tắc.

Mình đang ở ngoài này, còn Safu một mình chìm trong sợ hãi. Nhất định phải tìm ra cách, làm thế nào cũng phải cứu được Safu. Nhưng mà, phải làm gì mới được chứ? Phải làm sao...

Chít chít.

Tiếng kêu khe khẽ vang lên, Shion dừng lại. Đôi mắt đã quen với bóng tối nên Shion thấy ngay sinh vật nhỏ bé mặt ra từ trong bụi cỏ.

"Cravate?" Shion bế con chuột lên. "Mày đi theo tao tới đây à? Không được đâu, mày phải về nhà."

Đúng lúc này, Shion lại nhận ra đây không phải Cravate, cũng không phải Hamlet, thậm chí còn không có thân nhiệt của một sinh vật sống.

"Đây là... chuột robot..."

"Chuột dẫn đường."

Tiếng nói vang lên sau lưng. Không cần ngoái lại nhìn, Shion cũng biết là giọng của ai. Cậu cố thở đều rồi chậm rãi quay đầu lại. Nezumi cũng từ tốn đi tới, nhắc lấy con chuột trong tay Shion bỏ vào túi áo.

"Đây là chuột robot trang bị chức năng dẫn đường cùng hệ thống định vị, bởi vì cậu đã đi sai hướng nên nó phát ra tiếng cảnh báo."

"Đi sai hướng..."

"Chẳng phải cậu muốn đến chỗ Inukashi sao? Muốn cạo lông cho những con chó có lông quá dài, sắp mắc bệnh da liễu, không phải thế ư? Đi làm sớm thế này thật là vất vả, chỉ có điều cậu đã đi lạc đường rồi."

Shion hít vào làn hơi lạnh giá của buổi sớm chưa thấy bóng mặt trời.

"Không liên quan tới cậu. Tôi muốn làm gì, muốn đi đâu, không cần cậu lo. Tôi chán ngấy cái thái độ cậu xem mình như người giám hộ của tôi rồi. Tôi không phải trẻ sơ sinh vô tri, cậu làm ơn đừng lo cho tôi nữa. Đủ rồi, quá đủ rồi. Nếu cậu thấy nợ tôi vì việc bốn năm trước thì cậu đã trả đủ. Cho nên từ nay tôi muốn làm theo ý mình. Tôi không cần cậu quản thúc tôi, tôi muốn tự do. Tôi đã quyết rồi nên đừng có ngáng đường tôi."

Shion thở hồng hộc và im lặng.

Trời còn quá tối nên không nhìn rõ nét mặt của Nezumi. Trong bóng tối lơ mờ, hình như Nezumi hơi run lên, rồi có tiếng vỗ tay khe khẽ.

"Với dân nghiệp dư thì thoải khá tốt đấy. Xem chừng cậu có khiếu diễn kịch đó, chí ít nó hay hơn nụ hôn tối qua nhiều."

"Nezumi, cậu nói g..."

Shion vừa thoáng thấy bàn tay phải của Nezumi giơ lên, ngay sau đó má cậu đã hứng trọn một đòn nặng nề. Shion loạng choạng, ngã ngửa ra sau, trong miệng xộc lên mùi máu tanh.

"Cậu làm gì vậy?"

"Có thời gian hỏi vợ vẫn thì mau đứng lên đi, tôi tiếp tục đây nhé."

Nezumi vung chân đá, Shion liền lăn sang một bên.

"Làm gì vậy? Đừng có chờ người ra, di chuyển tiếp đi."

Nezumi đá một cú vào bụng Shion làm cậu đau điếng đến không thở được, người lăn lông lốc, tay cậu bắt lấy một hòn đá trong bụi cỏ.

"Không được nhắm mắt! Phải nhìn chăm chú vào động tác của đối thủ. Đừng có đực mặt ra."

Shion quay đầu lại, ném hòn đá về phía Nezumi, rồi giậm chân, toan dùng vai huých Nezumi, nhưng chẳng hiểu thế nào lại vấp chân rồi ngã nhào xuống đất, lần này cậu không dậy nổi nữa. Cậu ngược nhìn trời, thấy những vì sao trước lúc bình minh nhấp nháy sáng đến chói cả mắt.

Nezumi bắt lấy cổ tay Shion kéo cậu ngồi dậy.

"Shion, đây là trừng phạt."

"Trùng phạt gì chứ?"

"Cậu nói dối tôi."

"Đó là vì..."

"Thừa nhận rồi hả?"

"Ừm... là nói dối."

"Tội thứ hai, coi thường tôi."

"Tôi đâu có."

"Nói dối, có nghĩa là coi thường đó. Vả lại, cậu tưởng lời nói dối tệ hại ấy có thể lừa được tôi ư? Đừng khinh nhau quá thế."

"Tôi đã cố hết sức rồi..."

"Cậu chẳng thích hợp làm chính trị gia hay tiểu thuyết gia đâu. Cậu không thể nói dối mà mặt mày tỉnh rụi được."

"Tệ đến thế sao?"

"Quá tệ. Vả lại điều khiến tôi giận nhất là, Shion..."

"Ừm."

"Cậu coi tôi như đứa trẻ con ngay cả nụ hôn gì cũng không nhận ra được! Gì mà nụ hôn chúc ngủ ngon, vớ vẩn!" Nezumi quỳ một chân trước mặt Shion, kéo mạnh cổ áo của cậu. "Cậu nghe cho rõ đây, không được phép có nụ hôn ly biệt nào nữa. Không được phép!"

"Xin lỗi."

"Cũng không được phép nói dối."

"Thề đi!"

" Tôi thề."

Nezumi buông tay ra rồi ngồi bệt xuống, ngược nhìn bầu trời.

"Nghe nói trong No.6 có vụ lùm xùm kì lạ."

"Vụ lùm xùm kì lạ?"

"Tình hình cụ thể tôi còn chưa nắm rõ, Inukashi sẽ thu thập thông tin. Cũng có thể tranh thủ nhờ Rikiga moi ít tin tức từ khách hàng của ông ta. Còn nữa, phía Trại Cải tạo hình như cũng có biến động. Cả trong lẫn ngoài No.6 cùng xáo trộn, kì lạ quá đúng không?"

"Trại Cải tạo... Nezumi, chẳng lẽ là..."

"Chính là người bạn quan trọng của cậu. Cậu từng nói cô ấy là bạn thân của cậu, đúng không? Chuyện của cô ấy tôi biết từ lâu rồi."

Nezumi chìa mẫu giấy của Karan ra. Sau khi đọc xong, tay Shion run lên bần bật.

"Trước mắt, mẹ cậu bình an vô sự, còn bạn thân của cậu thì không biết thế nào. Nhưng không cần sốt ruột, tóm lại chúng ta phải lấy được thông tin, rồi lập kế hoạch kĩ càng. Inukashi sẽ giúp một tay. Chúng ta cần nhanh chóng lên vào Trại Cải tạo, đây là mục đích của chúng ta, rõ chưa? Chúng ta không vào đó để tự chui đầu vào rọ, mà là đi cứu người. Cậu phải bình tĩnh."

Shion gật gù, "Rốt cuộc vẫn lôi cậu vào chuyện này."

"Không liên quan đến cậu. Và lại, Inukashi nói có vấn đề, tôi cũng rất tò mò, tại sao một nhân tài ưu tú lại bị bắt? Có thể liên quan đến vụ ong kí sinh không chừng."

"Ong kí sinh... Nhưng mà, ong không thể nào sống được trong mùa này."

"Cho nên chắc chắn đã xảy ra chuyện gì rồi, tình huống bất ngờ chẳng hạn. Nếu thật vậy thì đáng để mạo hiểm lắm. Tóm lại, chừng nào Inukashi liên lạc thì chúng ta sẽ hành động ngay. Trước đó chúng ta cũng phải thu thập thông tin và chuẩn bị mới được." Nezumi đứng dậy, nói với giọng dụi dàng, "Phấn chấn lên, sẽ có cách giải quyết thôi. À không, tôi nhất định sẽ giải quyết mọi chuyện."

"Cảm ơn, cậu lại cứu tôi lần nữa."

"Bước tiếp theo đây mới là quan trọng."

Shion cũng đứng dậy, "Nezumi."

"Hử?"

"Thế này... chắc là được nhỉ?"

"Gì cơ?"

Shion tát mạnh vào má Nezumi khi nó ngoảnh mặt sang. Cái tát tuy không khiến Nezumi nghiêng ngã nhưng cũng làm nó giật mình. Hít sâu một hơi, Nezumi hét lên.

"Cậu làm cái quái gì thế?"

"Trừng phạt!"

"Trừng phạt?"

"Cậu đã giấu giếm tôi mẫu giấy này."

"Nói ra có ích gì. Nếu để cậu lén lút bỏ đi như đêm nay thì tôi đau đầu lắm. Tôi lo lắng cho cậu mà, hay là tôi không có quyền lo lắng cho cậu... Ồ, sao câu này nghe quen quá vậy?"

"Lo lắng và giấu giếm là hai chuyện khác nhau. Cậu chẳng phải người giám hộ của tôi, tôi không muốn mặt dày sống dưới sự che chở của cậu. Tôi..."

Shion siết chặt bàn tay vẫn còn nguyên cảm giác khi chạm vào má Nezumi.

"Tôi muốn đứng ngang hàng với cậu."

Nezumi nhún vai, giơ tay phải lên, "Tôi xin tự kiểm điểm, từ nay sẽ không làm chuyện như thế nữa."

"Thề không?"

"Tôi thề với cái má bị tát của mình."

Tiếng gà gáy vọng lại từ đằng xa. Mặc dù trời chỉ mới tờ mờ sáng nhưng có lẽ con gà trống đã nhận ra hơi thở của buổi sớm mai nên cao giọng gáy to. Không lâu nữa bầu trời phía Đông sẽ sáng bừng, nắng mai sẽ xua đi bóng tối.

Ngày đầu tiên chuẩn bị nghênh chiến sắp bắt đầu.

Safu sắp tỉnh dậy. Cô biết ý thức mình đang dần hồi phục, nhưng xúc giác của cơ thể lại rất mơ hồ.

Đây là đâu? Mình đang làm gì ở đây? Là mơ ư? Mình nhất định phải nhớ ra, nhớ ra cái gì nhỉ? Một chuyện rất quan trọng, một người rất quan trọng.

"Safu."

Giọng nói vọng lại từ nơi rất gần, là giọng nam. Không phải, không phải giọng nói này. Giọng nói mà mình chờ đợi không phải giọng nói này.

"Thấy thế nào? Thấy khác một chút với trước kia đúng không? Không sao, em sẽ quen ngay thôi mà. Mong rằng em sẽ thích căn phòng đặc biệt này, nó chỉ dành cho mình em thôi, Safu."

Giọng nói thật đáng ghét. Đừng gọi tên tôi, đừng dùng cái giọng đó gọi tên tôi.

"Safu, em thật đẹp, vượt xa tưởng tượng của tôi. Đẹp quá, tôi rất hài lòng."

Giọng nói đáng ghét. Còn có thứ mùi đáng ghét. Là... máu.

"Hôm nay tôi rất bận. Tôi sẽ đến thăm em sau, Safu à. Em hãy nghỉ ngơi thêm một lát nữa nhé."

Tiếng bước chân xa dần, mùi máu tanh cũng xa dần. Safu thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng tại sao? Sao mình cứ mơ mơ màng màng thế này?

Nhưng mà, mình...

Từ sâu thẳm bên trong ý thức chưa hoàn toàn hồi tỉnh bỗng xuất hiện bóng dáng một người. Mắt, móng tay, miệng, ánh mắt đăm chiêu nhìn về phương xa, nụ cười sống động, nét mặt mơ màng, ngón tay thon dài...

A... có thể nghe thấy giọng nói của cậu ấy.

"Cậu là bạn thân của mình mà."

Lúc nào cũng trẻ con, hoàn toàn không để ý tới nỗi lòng của mình, nhưng lại một lòng một dạ đuổi theo một người nào đó. Mình yêu linh hồn

non nớt nhưng chân thành ấy. Mình yêu cậu ấy hơn bất cứ ai. Cho dù là bây giờ...

Ý thức dần xa, bóng tối lại ùa về.

Không thấy gì nữa rồi...

Shion.

Cả ngày này chỉ có mình Shion chăm sóc chó. Inukashi đã mất dạng từ sáng sớm, Shion đành một mình ôm hết công việc chuẩn bị thức ăn và vệ sinh lông cho mấy chục con chó. Tình trạng bận tui bụi không có thời gian nghỉ ngơi giúp cậu quên đi nỗi đau. Thật ra, cậu phải cảm ơn công việc lo không xuể này đã khiến cậu bớt sốt ruột.

Không được sốt ruột, phải kiên nhẫn chờ đợi, bình tĩnh mà hành động.

Lời nói của Nezumi rất có sức thuyết phục, cậu không thể không tán đồng. Nhưng cậu vẫn thấy lòng như lửa đốt, không tài nào bình tĩnh được.

Khi mình đang tất bật với những việc này, Safu...

Mỗi khi ý nghĩ đó lóe lên, lòng Shion lại rối bời. Cậu cắn chặt môi dưới đến bật máu.

Ăng ăng...

Những chú cún con cất tiếng kêu. Lũ cún này vừa chào đời hồi đầu thu. Chúng kêu vì thấy bàn tay đang chuẩn bị thức ăn của Shion khựng lại khi cậu thất thần.

"A, xin lỗi."

Shion vội đổ cơm thừa đã nấu lại vào bát. Lũ cún con vẫy mấy cái đuôi màu nâu giống nhau và vùi đầu vào bát cơm.

Trong hoàn cảnh cả con người cũng đói khát, đàn chó của Inukashi dù không được ăn no cũng sẽ không chết đói.

Cuối cùng Shion cũng biết đồng cơm thừa canh cặn chuyển vào khách sạn đổ nát lúc nửa đêm rồi chia làm hai loại: bán ra chợ cho người ăn và giữ lại nuôi chó, là từ đâu ra.

Inukashi hiện giờ chắc đang thu thập thông tin theo đường dây này. Nezumi cũng mất dạng từ sớm. Mình làm được gì nhỉ? Càng nghĩ càng thấy bản thân vô dụng, chẳng làm được gì cả. Sốt ruột quá, không tài nào bình tĩnh được, chỉ đành cân chặt môi dưới cố chịu đựng.

Lòng bàn tay Shion có cảm giác âm ấm, một chú cún con đang liếm bàn tay cậu. Cravate ló đầu ra từ miệng túi áo Shion, rồi lại thụt vào ngay.

Rất muốn để Safu gặp lũ cún con và chuột nhắt này, muốn để cô ấy vuốt ve chúng, cảm nhận đầu lưỡi nhỏ xíu ấm áp của chúng.

Cậu rất thương và coi trọng Safu. Cảm giác khác với yêu đương nam nữ, nó ổn định và thân thiết hơn, giống như người nhà hay bạn thân vậy. Đây cũng là một loại tình yêu.

Shion nhắm mắt lại, gọi tên Safu.

"Cậu cần tôi giúp à?" Rikiga chần chừ ra mặt.

"Đúng, tôi nghĩ ông có thể moi được ít tin tức từ khách hàng của mình." Nezumi ngồi phịch xuống ghế, vất chân lên bàn.

"Thông tin về thành phố Thánh ư?"

"Đúng vậy."

"Thù lao thì sao?"

"Sẽ là một món kéch sù."

Rikiga đứng dậy, bước đến chỗ Nezumi. Căn phòng này từng là phòng làm việc của Rikiga. Tạp chí, chai rượu vứt lung tung trên sàn nhà, cả căn phòng đều nồng nặc mùi cồn. Rikiga cúi nhìn Nezumi, nói khẽ, "Chân dài thật, cậu đang khoe mẽ đấy à?"

"Được ông khen ngợi thật là niềm vinh hạnh cho tôi. Đây là công cụ hái ra tiền nên tôi chăm sóc rất kỹ lưỡng."

Rikiga đánh mạnh vào đôi chân đang vắt trên bàn, "Đừng đặt chân lên bàn của tôi! Thật tình, chẳng có phép tắc gì cả. Cậu không biết phép lịch sự là gì à?"

"Với người cần lịch sự thì tôi sẽ lịch sự."

"Miệng mồm láo lếu hết chỗ nói. Giờ sao? Yêu cầu là gì đây? Tập vở kịch mới à?"

"Là vấn đề thực tế."

"Thực tế mà có tài sản kéch sù ư? Nhảm nhí!"

Nezumi liếc nhìn Rikiga, cười nhạt, "Thế nào? Chẳng phải ông thích kiếm tiền lắm ư? Sao lại co vùi vậy?"

"Ai mà tin nổi lời tên diễn viên quèn lừa đảo như cậu chứ?"

"Vậy thì ông tin ai? Shion à?"

Ánh mắt Rikiga hơi dao động, "Shion? Có liên quan đến Shion ư?"

"Liên quan mật thiết."

"Eve, nhất định là chú mày lôi thẳng bé vào rắc rối."

"Không, vấn đề là ở Shion."

"Là sao?"

"Nếu ông chú chịu giúp thì tôi sẽ nói."

"Nói đi!"

"Hãy cho tôi xem hồ sơ khách hàng của ông trước đã. Khi nào thì máy quan chức cấp cao của No.6 sẽ tới mua vui? Tôi còn muốn biết tên và chức danh của mấy gã đó nữa."

Rikiga hà một hơi, khoanh tay trước ngực, "Eve, cậu bao nhiêu tuổi?"

"Trẻ hơn ông."

"Chắc làm con tôi được nhỉ. Tôi luôn muốn dạy cho cậu hiểu rằng, nhãi ranh thì phải biết thân biết phận, đừng có khinh nhờn người lớn, coi chừng hối không kịp."

Rikiga nhìn chăm chăm vào Nezumi rồi hét to, "Conk!"

Cánh cửa bên cạnh mở toang ra, một gã đàn ông bước vào.

"Đây là bảo vệ tôi mới thuê. Hồi xưa anh ta từng đấu vật trong những trận cá cược, chỉ tay không thôi cũng đủ khiến mấy thằng cùng lúc phải thừa sống thiếu chết, bất kể là trên hay dưới võ đài."

Gã đàn ông vừa bước vào đã khiến căn phòng bản thiêu càng thêm chật chội. Gã trở mắt cúi nhìn Nezumi, không nói một lời.

"Conk, chăm sóc chu đáo chàng hoàng tử này giúp tôi, đừng giết nó, dạy dỗ cho nó bớt ngạo mạn đi là được."

"Hả? Ơ..."

"Hả gì mà hả. Cho thằng ranh con này biết sự lợi hại của người lớn đi."

Conk liếm môi, bước lên một bước, rồi lại một bước nữa. Nezumi cũng đứng dậy. Rikiga bật cười thích chí.

"Anh ta sẽ cho cậu biết mùi, Eve ạ."

Conk khựng lại, "Eve... Là Eve thật ư?"

Nezumi mỉm cười, chìa tay ra một cách tao nhã, nở nụ cười kiêu diễm đến nỗi Rikiga cũng phải đăm đũa.

"Anh tên là Conk à? Chào anh, Conk. Rất cảm ơn anh thường xuyên đến xem tôi diễn, không ngờ có thể gặp anh ở đây, tôi rất vui."

"A à... Eve, tôi cũng thế." Conk ngượng chín mặt, bắt lấy tay Nezumi, "Tôi hâm mộ cậu lắm, buổi diễn nào của cậu tôi cũng đi xem hết..."

"Tôi biết chứ, vì anh nổi bật giữa đám đông mà, nên tôi biết anh thường tới xem tôi diễn. Có khi còn tặng quà cho tôi nữa, tôi luôn muốn tìm cơ hội để cảm ơn anh."

"Thật ư? Cậu nhớ mặt tôi thật sao?"

"Dĩ nhiên, lần trước anh còn khóc nữa. Tôi đứng trên sân khấu cũng nhìn anh đăm đăm đó."

"Eve, tôi không biết nên nói thế nào..."

"Anh rất cảm động?"

"Đúng, cảm động. Tôi vui quá, tôi chưa từng vui thế này. Cả người tôi đang lâng lâng vì hạnh phúc."

"Cảm ơn anh, Conk. Phải rồi, tôi và chú Rikiga cố chuyện cần bàn bạc, anh có thể mời tôi một cốc cà phê chứ?"

"Dĩ nhiên là được, ăn thêm gì không?"

"Nếu có dĩ nhiên là tốt rồi, bánh pie nhân thịt thì sao?"

"Có, tôi đi chuẩn bị ngay đây."

Conk lúi nhanh vào căn phòng bên cạnh, tốc độ trái ngược hẳn với thân hình đồ sộ. Rikiga bất lực lắc đầu.

"Cà phê và bánh pie? Toàn là đồ ăn của tôi kia mà."

"Ông mà than phiền coi chừng bị ném ra ngoài đấy. Chẳng phải anh ta là tay đấu vật có thể xử đẹp vài tên cùng lúc ư?"

"Thảo nào anh ta bị vợ đuổi cổ ra khỏi nhà, cái thể loại lúc cần lại chẳng được tích sự gì."

"Anh ấy khá tốt bụng, nhất định sẽ pha cốc cà phê ngon cho tôi uống."

Rikiga tặc lưỡi, "Giỏi thật đấy, Eve, không chỉ biết chơi dao, cậu còn biết lợi dụng nhan sắc của mình nữa."

"Cả hai đều là vũ khí."

"Thế thì dùng vũ khí của cậu đi."

Nezumi ngồi xuống, bắt chéo chân.

"Eve, cậu không phải chuột, cậu là con hồ ly trắng bản tính tà ác, rất giỏi dụ dỗ người khác, chỉ có điều tôi không biết cậu có mấy chiếc đuôi. Tôi có khách hàng rất thích loại người như cậu, hẳn làm việc trong Ủy ban Quản lý Trung ương của No.6, là khách hàng sộp nhất của tôi."

"Ông chịu giúp tôi rồi à?"

Nezumi trở nên nghiêm túc, Rikiga cũng thôi cợt nhả.

"Tôi cũng nghe nói gần đây trong No.6 có chút lộn xộn."

"Quả không hổ danh là ngài Rikiga, tin tức cập nhật nhanh đấy."

"Miệng mồm bớt dẻo cái đi. Không nhanh chóng cập nhật tin tức thì làm nghề này thế nào được? Nói thật, lần đầu tiên tôi nghe thấy sự huyền ảo trong thành phố đó. No.6 hình thành đã mấy chục năm, tới lúc lộ ra sơ hở rồi. Nếu thực sự như vậy thì tôi muốn biết đó là gì. Ít nhất, tôi phải biết được sự thật, Eve à, huống chi... nếu có liên quan đến Shion, tôi không muốn giả vờ như không muốn biết."

"Ông quý Shion ra phết nhỉ?"

"Nó là con của Karan, lại ngây thơ và lương thiện, hoàn toàn khác với cậu, nó là một đứa trẻ ngoan. Karan dạy dỗ con rất cẩn thận, chắc cô ấy đã dốc hết tình yêu vào nó."

"Ông bị làm sao à? Ông chú!"

"Nói gì vậy?"

"Trông ông chú tử tế quá, không khỏe ở đâu hả?"

"Mặc kệ tôi! Ở gần Shion tự khắc sẽ trở nên ôn hòa hơn, dù tôi không hiểu tại sao lại như vậy. Tóm lại, tôi sẽ cho cậu xem hồ sơ khách hàng, sau đó cậu từ từ kể mọi chuyện cho tôi nghe. Cho dù không có món hời nào thì vẫn kiếm chác được chút đỉnh."

"Đây mới là lời thật lòng của ông chứ gì?"

"Cậu muốn nghĩ sao cũng được."

Hương cà phê thơm lừng bay ra.

Nezumi nghĩ đến Shion.

Lớn lên trong tình yêu thương... Có lẽ thế. Cậu ấy không biết phòng vệ, nhưng khoan dung, thẳng thắn, độ lượng, có lẽ tất cả đều là minh chứng cho việc cậu ấy đã lớn lên trong tình yêu thương. Chắc Shion chưa từng biết đến cảm giác khao khát được yêu. Cậu ta mới hạnh phúc làm sao. Nhưng đôi khi tình yêu cũng bị phản bội. Tình yêu sẽ mời gọi căm ghét, dẫn đường đến hủy diệt.

Mong sao tình yêu nuôi dưỡng Shion lớn lên, mong sao tình yêu trong tim Shion sẽ không biến thành gông cùm ràng buộc, đưa cậu ấy tới cõi chết...

Vì hít vào mùi hương nồng nàn của cà phê, Nezumi mới nén được tiếng thở dài.

Inukashi bước đi trên đường, thi thoảng nghiêng đầu suy ngẫm. Nó không biết phải sắp xếp các thông tin mà mình thu thập được như thế nào. Từ đống thông tin vàng thau lẫn lộn đó lọc lấy điều quan trọng, xử lý và rút ra kết luận, nó không thạo việc này.

Thôi bỏ đi, bọn họ sẽ tự tìm cách thôi. Công việc của mình chỉ là bày hết nào vàng nào thau ra trước mặt họ.

Nói là nói thế...

Inukashi dừng bước, ghé cổ nhìn ra xa. Đằng kia là dãy tường thành của No.6. Vào mùa đông, hợp kim đặc biệt phản chiếu ánh sáng lấp lánh. Inukashi chưa từng suy nghĩ về những chuyện ở nơi hoàn toàn khác với thế giới của nó. Trong ấn tượng của Inukashi, đó chỉ là một nơi tỏa ánh hào quang xa vời vợi.

Mỗi ngày đều phải vật lộn với đói khát và khốn đốn để tìm cách sống qua ngày, như thế đã đủ khiến nó sức cùng lực kiệt rồi. Nó chưa từng liên tưởng những điều ấy với thành phố Thánh. Nhưng Nezumi thì khác, luôn ôm một nỗi hận thù dai dẳng về No.6.

Tại sao lại dai dẳng? Bị thứ gì giam hãm ư?

Bất kể là hận hay yêu, đều bị giam cầm.

Một cơn gió lạnh thoảng qua. Gió rét quá, có lẽ thời tiết ngày mai sẽ thay đổi. Inukashi co ro, hắt hơi một cái.

Mình bị lôi vào cuộc rồi. Bị sự cố chấp của Nezumi và tình cảm của Shion lôi vào cuộc.

Không, không đúng... Có một nửa là do mình tự chui đầu vào...

Không phải vì Nezumi đe dọa, cũng chẳng phải vì thương hại Shion, chính ý thức của mình chủ động chui đầu vào.

Tại sao vậy?

Dù đã tự hỏi lòng nhưng vẫn không có đáp án.

Tại sao? Tại sao mình...

Inukashi lại ngھn cổ ngược nhìn thành phố Thánh. Nơi đó có ánh sáng của thành phố Thánh No.6, ở đây có cuộc sống của chúng ta. Cơm thừa canh cặn mà No.6 thái ra hằng ngày đủ để giải quyết vấn đề đói khát của chúng ta. Cơm thừa đấy, họ ăn không hết bỏ đi đấy. No và đói, lãng phí và thiếu thốn, vui mừng khi sống và khiếp đảm khi chết, ngạo mạn và ti tiện...

Có thay đổi được không?

Inukashi bước nhanh trong gió rét. Mái tóc dài bay phất phơ sau lưng.

Có thay đổi được cái hiện thực cam chịu này không? Có thay đổi được những ngày tháng mà mỗi việc sống thôi cũng đã vất vả cùng cực không? Có thay đổi được cuộc đời cô quạnh khi bị tước đoạt niềm kiêu hãnh làm người không?

Thật nực cười. Toàn là chuyện hão huyền! Đã đến nước này mà còn... Nhưng Nezumi, không, ngay cả Shion cũng thế, Nezumi và Shion đều cho rằng có thể thay đổi mọi thứ bằng chính sức mình.

Inukashi không cười nhạo họ được, thậm chí nó còn bắt đầu tin.

Quá nguy hiểm.

Chỉ chút xíu bất cẩn thôi là sẽ chẳng sống tới được mùa xuân năm sau.

Nguy hiểm, quá nguy hiểm.

Nhưng lại thấy phấn khởi, đến mức muốn hát vang lên.

Inukashi khẽ huýt sáo, cất bước chạy ngược gió.

Sau khi chải nốt lông cho con chó cuối cùng, Shion mệt lả, nằm lăn ngay ra tại chỗ.

Mệt quá! Cả ngày hôm nay chỉ chăm sóc cho đàn chó, cậu thấy mình sắp biến thành chó rồi. Sắc trời đã tối sầm, lũ cún con rúc vào người cậu muốn nô đùa.

"Biết rồi. Xong hết rồi. Bọn mày xem, không còn rận nữa đúng không?"

Khi Shion bế một chú cún con lên, cùng lúc Cravate trong túi áo cất tiếng kêu. Cậu ngược nhìn thì thấy Nezumi đang đứng ngay trước mặt.

Shion hoàn toàn không nhận ra có người tới. Dĩ nhiên, giờ cậu chẳng còn ngạc nhiên vì điều này nữa. Shion thả chú cún xuống, lặng lẽ đứng dậy. Nezumi cũng im lặng hất cằm rồi đi thẳng một mạch về phía khu đồ nát.

"Nezumi, Inukashi có tin gì không?"

"Hai người họ đang chờ chúng ta."

"Hai người?"

Leo lên cầu thang ọp ẹp, mở cánh cửa ở cuối dãy hành lang. Trên mặt bàn tròn nho nhỏ, một ngọn nến đang cháy, Inukashi và Rikiga đang ngồi bên chiếc bàn.

"Mọi người đều sốt sắng nhận lời giúp đỡ chúng ta, Shion, cậu phải cảm ơn họ."

"Sốt sắng?"

Inukashi cố tình than thở, "Người bị đe dọa, ném tiền vào mặt, bị lời ngon tiếng ngọt lừa phỉnh cũng gọi là sốt sắng được à, Nezumi?"

Shion bước lên một bước, cúi gập người.

Cậu không biết phải nói gì hơn, vì bất kể nói gì cũng không lột tả hết lòng cảm kích của cậu.

"Cảm ơn mọi người..." Cuối cùng chỉ thốt ra được một câu quá đỗi bình thường.

"Shion, không cần cảm ơn thành khẩn thế đâu, dù gì hai người này đều có dụng ý riêng của mình, họ chỉ nghĩ thấy món hời nên mới sán vào thôi."

"Eve, chắc chắn sẽ có ngày lười cậu bị thối rửa rồi đứt lìa luôn!"

Rikiga cầm chai whisky trên tay phải, uống một ngụm rồi chậm rãi nuốt xuống. Nezumi dùng ánh mắt hối thúc Shion ngồi, rồi cũng ngồi xuống một chiếc ghế khác. Người đứng lên là Inukashi.

"Bắt đầu được chưa, Nezumi?"

"Được, cảm phiền mày."

Shion siết chặt năm tay đặt trên đầu gối.

Kẻ lôi họ vào chuyện này là mình, tuyệt đối không được quên.

Bỗng có cánh tay đưa qua, là tay Nezumi. Như muốn trêu Shion, nó bẻ từng ngón đang siết chặt của cậu ra.

"Mới bắt đầu thôi mà cậu đã gồng mình thế này, quá phí sức rồi đó."

Nezumi thì thầm, mắt nhìn chăm chăm vào ngọn nến. Không biết gió thổi qua khe hở ở chỗ nào mà ngọn lửa cứ bập bùng. Sắc trời ngoài kia đã tối hẳn, một ngày dài sắp kết thúc. Không, giờ mới bắt đầu, bắt đầu từ đây...

"Phạm nhân đưa vào Trại Cải tạo tuần này có ba người, trong đó..."

Inukashi vừa nói vừa nhìn đăm đăm vào ngọn nến.

Bóng tối áp sát, lửa lắc lư.

"Trong đó không có phụ nữ. Và lại cũng không có ở ai thành phố bị đưa vào trại. Cả ba người đều là đàn ông, West Block."

Nezumi hạ giọng, "Chắc chắn chứ?"

"Chắc chắn, tao hỏi trực tiếp người phụ trách chuẩn bị áo tù. Trong hồ sơ đăng kí phạm nhân ghi nhận ba người. Theo như họ nói thì đó là những

người xông thẳng vào văn phòng quản lý xuất nhập, mưu đồ trộm tiền, có lẽ do đói quá làm liều. Tóm lại, không có phụ nữ."

"Không thể nào!" Shion bất giác bật dậy khỏi ghế.

Không thể nào có chuyện đó. Nhưng vừa nghĩ thế, Shion lại thấy yên tâm một phần.

Có lẽ Safu không sao, có lẽ mình đã nhầm lẫn, chiếc áo khoác đó không phải của Safu... Có lẽ...

"Như vậy thì càng rắc rối hơn nữa."

Nezumi nhú mày, nói bằng giọng lạnh lẽo, giống như cơn gió đông vờn ngọn nến.

"Rắc rối?"

"Nghĩa là cô ấy không phải tội phạm thông thường. Tôi biết nói thế này rất kì lạ, nhưng nếu không được đăng kí trong sổ phạm nhân, tức là cô ấy thậm chí không có thân phận của một phạm nhân. Nói cách khác, cô ấy bị xóa sổ rồi."

"Xóa sổ..."

"Ngay khi bị Cục Trị an tóm thì hồ sơ công dân của bạn cậu đã bị xóa sạch. Thông thường, hồ sơ sẽ được chuyển thẳng đến máy chủ Trại Cải tạo, kết hợp với thông tin ghi nhận từ Trại Cải tạo như hình ảnh chụp trái phải trước sau, chiều cao, cân nặng, vân tay, giọng nói, giác mạc, tĩnh mạch ngón tay, tất cả sẽ được đưa vào hồ sơ phạm nhân. Hoàn tất thủ tục đó, người bị bắt sẽ chính thức trở thành phạm nhân. Nếu là bọn cướp bóc ở West Block thì có thể qua loa, nhưng nếu là công dân của No.6 thì thủ tục này sẽ phải tiến hành thật gắt gao. Nhưng diễn biến không như thế. Tại

sao? Bởi vì họ không muốn lưu lại bất cứ vết tích nào chứng minh bạn cậu từng tồn tại."

"Ê, Nezumi!" Rikiga hét văng lên, đặt chai rượu lên bàn. "Ăn nói gì mà trắng trợn vậy? Gì mà bị xóa sổ, không để lại vết tích, nói y như thể cô bé đó... ờ, tên là Safu phải không? Như thế cô bé Safu đã bị giết chết rồi ấy."

"Giọng điệu ông chú còn trắng trợn hơn kìa."

Nghe hai người họ bốp chát nhau, Shion nuốt nước bọt.

Khó chịu quá, như thể mình uống say vậy, nhưng lại không thể gục xuống bàn đánh một giấc.

Safu...

"Safu là một nhân tài được chính quyền bỏ ra nhiều tài lực và thời gian bồi dưỡng từ khi còn nhỏ, sau này cậu ấy sẽ trở thành cán bộ ưu tú. Tại sao phải xóa sổ cậu ấy? Đối với thành phố mà nói thì đây là một tổn thất to lớn."

Giọng của mình sao giống như ai khác đang nói vậy? Khàn đặc thật khó nghe.

"Đúng thế, vấn đề chính là ở đây. Một nhân tài tổn bọn tiền và thời gian đào tạo tại sao lại bị xóa sổ? Cô ấy còn chẳng làm chuyện gì ngu xuẩn như khi cậu mười hai tuổi."

Inukashi khịt khịt mũi.

"Chuyện ngu xuẩn gì? Có liên quan đến việc Shion bị đuổi khỏi No.6 ư?"

"Có, nhưng không liên quan đến sự việc hôm nay. Shion..."

"Ừm..."

"Nhà bạn cậu còn ai không?"

"Safu không có cha mẹ, chỉ còn lại người bà thôi. Bà đã nuôi dạy Safu khôn lớn."

"Chỉ còn mỗi bà thôi ư? Tức là nếu bà mất thì bạn cậu sẽ chẳng còn người thân nào nữa."

"Đúng thế..."

Shion ngẩng đầu lên, ánh mắt cậu chạm vào đôi mắt xám. Cậu hiểu Nezumi muốn nói gì.

"Safu mất tích cũng sẽ không có người thân nào đi tìm, hơn nữa..."

"Hơn nữa?"

"Safu vốn phải đến thành phố khác du học hai năm. Cho nên dù cậu ấy biến mất khỏi thành phố cũng chẳng ai thấy lạ."

"Chắc chắn có vấn đề. Nhân tài, không có người thân, cho dù biến mất cũng chẳng ai thấy lạ. Bạn cậu phù hợp với những điều kiện đó, cho nên bị bắt vào Trại Cải tạo, nhưng lại không có thân phận phạm nhân..."

"Không có thân phận phạm nhân... Tại sao?"

"Không biết."

Nezumi lắc đầu. Inukashi nhòai người ra.

"Có khi nào liên quan đến tin đồn trước kia không? Là tin đồn trong thành phố đang lây nhiễm bệnh lạ."

"Có thông tin cụ thể về chuyện đó không?"

"Không có. Chuyện nội bộ trong thành phố đâu dễ thăm dò vậy. Có lẽ đây là việc của lão nghiện rượu kia."

Rikiga húp cạn chất lỏng trong chai rượu, đôi mắt vẫn đỏ nhìn trừng trừng vào Inukashi!

"Tao đây không muốn bị một đứa nhóc sống với lũ chó gọi là lão nghiện rượu đâu nhé. Chuyện trong thành phố tao không thể nắm tin ngay được, nhanh nhất cũng phải đến ngày kia. Nhưng Eve này, cho dù có đầy đủ thông tin cũng đâu đảm bảo mọi chuyện được tiến hành suôn sẻ. Cậu tính lên vào Trại Cải tạo bằng cách nào?"

Không có câu trả lời. Rikiga nhún vai, nói tiếp, "Tính sao đây? Định hành động giống ba tên ngu ngốc nọ, cố tình xông vào văn phòng quản lý để bị bắt ư?"

"Làm thế không được, vì thông tin cá nhân của tôi đã được đăng kí trong máy chủ ở đó từ lâu rồi."

"Hóa ra chuyện cậu từng bị nhốt trong Trại Cải tạo là thật hả? Hóa ra có người thoát khỏi đó an toàn. Ngạc nhiên chưa, lát nữa cho xin chữ kí nhé, tôi phải treo nó lên tường, nhưng mà phải kí tên thật mới được."

Nezumi phớt lờ lời châm chọc của Rikiga. Ngọn nến chao đảo dữ hơn, chắc gió đã thổi mạnh lên.

"Inukashi, còn về hệ thống báo động thì sao?"

"Không tài nào điều tra chi tiết được, chỉ biết tình hình chung. Còn nữa, nghe nói tầng hầm đã tăng thêm trang thiết bị mới."

"Trang thiết bị mới? Dùng để làm gì?*"

"Không rõ. Ngay cả người dọn vệ sinh cũng bị cấm vào. Nghe nói có thang máy thông lên tầng trên cùng, nhưng bên trong lắp đặt hệ thống nhận dạng vô cùng tinh vi, cực ít người được phép sử dụng."

"Cơ mật ư? Thế mà không đặt ở Giọt Trăng, lại đi đặt bên trong Trại Cải tạo. Ừm..."

Nezumi trầm tư. Shion nhìn nét mặt trông nghiêng của nó.

"Nezumi."

"Gì cơ?"

"Bị bắt là cách lên vào chắc ăn và đơn giản nhất phải không?"

"Đúng vậy, vào thì vào được, nhưng vào xong thì không thể hành động tự do đâu."

"Không thể cứu Safu ra được? Một phần trăm cơ hội cũng không ư?"

Nezumi chột hiệu. Nó nhìn Shion bằng ánh mắt đồng cảm.

"Cậu cũng như tôi thôi. Họ đã nắm giữ toàn bộ thông tin cá nhân của cậu. Nếu cậu bị bắt, chỉ cần đối chiếu hồ sơ, chưa đầy một giây cậu liền bị lật tẩy là tội phạm cấp độ một đang đào tẩu. Nếu may mắn sẽ được đưa vào phòng giam riêng, nếu xui xẻo thì sẽ bị xử tử ngay tức khắc."

Rikiga ho sặc sụa. Inukashi ngã ngửa.

"Tội phạm cấp độ một đang đào tẩu? Cậu ấm khờ khạo này á? Chờ đã, Nezumi, chuyện này tao chưa nghe nói gì hết."

"Vì tao không nói."

Phốt lờ ánh mắt của Inukashi và Rikiga, Shion vẫn nhìn Nezumi.

Chắc chắn có, chắc chắn có cách nào đó. Cho dù cơ hội chưa tới một phần trăm, cho dù cơ hội mong manh như tơ nhện cũng phải chớp lấy, không được tuyệt vọng.

"Sau khi bị bắt, tất cả đều phải lập tức đối chiếu hồ sơ ư? Không có cách gì né tránh khâu đối chiếu cho tới khi cứu được Safu ư?"

"Không có, một khi bị bắt, toàn bộ hồ sơ cá nhân sẽ bị lật ra để đối chiếu, ngay cả vị trí nốt ruồi cũng chẳng bỏ sót đâu. Và lại sẽ bị cấy chip VC. Trong thời gian đó bị quản thúc và giám sát như tù nhân, chẳng có lấy một giây hoạt động tự do."

"Không có ngoại lệ ư?"

"Không có ngoại lệ. Không hề..."

Nezumi bỗng khựng lại, nét mặt như đông cứng.

"Nezumi?"

Nezumi đột ngột im lặng khiến Shion, Inukashi, Rikiga đều nín thở, dồn mọi tâm trí vào đôi tai. Có tiếng nói vang lên.

"Có."

"Hử?"

"Chỉ có một ngoại lệ."

Shion trợn mắt nhìn chăm chăm vào gương mặt trông nghiêng của Nezumi dưới ánh nến. Mũi Nezumi mấp máy.

"Săn người."

Âm thanh khàn đặc và trầm thấp. Cơ thể Inukashi cứng đờ trên ghế. Rikiga thì chuyển ánh mắt từ Nezumi sang chỗ khác, siết chặt chai rượu.

"Săn người? Đó là gì?"

Shion nhìn một lượt cả ba người, nhưng không ai trả lời. Căn phòng dường như tối tăm hơn. Inukashi thở dài.

Màn đêm đã buông.

No.6 đang lấp lánh ánh hào quang như mời gọi. Tại một ngõ ngách ở West Block, trong căn phòng nơi khu nhà đổ nát, giữa bóng tối nặng nề, bốn con người lặng thinh, ngồi vây quanh ngọn nến bập bùng.

Tiếng gió thoảng qua, thê lương như đang mời gọi, mong chờ ai đó. Bóng đêm bao trùm tất cả.

Gió gào thét, ánh nến lay lắt, cuối cùng chỉ còn tro sập.

Trong bóng đêm vang lên tiếng thì thào của Nezumi, giọng nói đã không còn khàn đặc.

"Cuộc săn người... là ngoại lệ duy nhất."

NO.6 TẬP 3

Asano Atsuko

www.dtv-ebook.com

Lời Bạt

Thay cho lời bào chữa...

Các bạn có hài lòng với tập 3 của No.6 không? Tôi cũng chẳng muốn tiết lộ bí mật sáng tác ở đây, nhưng mà... hãy nghe tôi nói nhé?

Thật ra, trước khi bắt tay vào tập 3, tôi từng lỡ lời nói ngông với biên tập Yamakage Yoshikatsu rằng "Tiếp theo phải lên vào Trại cải tạo, sẽ là trường đoạn hành động giết gân đấy nhé." Bấy giờ tôi chẳng nói ngoa đâu, mà hoàn toàn nghiêm túc, bởi vì tôi từng ham muốn dùng con chữ miêu tả cảnh chiến đấu kịch liệt, đó cũng là một trong những động lực thúc đẩy tôi viết nên No.6.

Thế nhưng, khi bước vào thế giới của tập 3, sau khi sống cùng Shion và Nezumi dưới một mái nhà, tôi mới nhận ra không thể tùy tiện lên vào Trại Cải tạo rồi cứ thế quyết tử một trận là xong được.

Chiến đấu vì cái gì? Tại sao lại yêu? Tại sao lại hận? Tại sao lại giết chóc? Đi theo con tim của các nhân vật, cùng do dự, cùng buồn phiền, cùng than thở, tự nhiên càng viết càng dài.

Không có diễn biến quyết liệt cũng chẳng giải đáp một câu đố nào, thậm chí thời tiết cũng gần như không thay đổi trong tập này, câu chuyện dừng lại khi sắp bước vào cao trào. Dù là người khác hay bản thân tôi tự nhìn nhận, đều thấy rằng tôi rất hay tự bào chữa, nhưng, lần này khi đối mặt với câu trách móc của độc giả "Làm cái quái gì vậy", tôi nghĩ chắc mình không bào chữa được nữa rồi. Một khi lên vào Trại Cải tạo thì họ bắt buộc phải chiến đấu, đổ máu là không tránh khỏi. Nếu như bắt buộc phải

giết chết ai đó, hay một trong số họ bị giết thì nhóm Shion có còn bình tĩnh được không? Khi đó, không phải vẻ ngoài, mà là bên trong những tâm hồn non trẻ ấy sẽ có sự thay đổi dữ dội.

Phải chấp nhận sự thật đó như thế nào? Phải đặt bút viết ra sao? Tôi vừa miên man suy nghĩ, ráo riết tìm kiếm đáp án, vừa cầm bút viết tập 3.

Tôi đọc được trên báo về một phần tử khủng bố trẻ tuổi, và tôi không sao quên được chuyện đó. Nghe nói hẳn bảo với con tin bị mình bắt cóc thế này, "Phải làm thế nào tôi mới có thể trở thành bạn của các người?"

Tôi ghét khủng bố, cũng ghét chiến tranh. Chính vì thế nên tôi càng muốn biết giữa họ và chúng ta đang bị ngăn cách bởi thứ gì.

Chúng ta có tài giỏi đến thế không? Tôi rất không tự tin. Nói thật lòng, tôi không cho rằng mình tài giỏi. Tuy nhiên, tôi vẫn muốn đấu tranh một lần xem sao. No.6, câu chuyện tôi viết lần này chính là một phần cuộc chiến của tôi. Trời ạ, nghe chừng tôi vẫn đang cố tự bào chữa.

Đến mùa hoa anh đào nở, tôi nghĩ là có thể viết tiếp cuộc đấu tranh của mình, và cả câu chuyện của nhóm thiếu niên buộc phải lên vào Trại Cải tạo. Đó là tập 4, món quà dành cho các bạn, cuộc đấu tranh của tôi, người dường như rất hay tự bào chữa.

Sau cùng, tôi chân thành cảm ơn các bạn đã ủng hộ tôi trong cuộc chiến này. Cảm ơn biên tập Yamakage luôn kiên nhẫn nghe tôi biện minh, cảm ơn họa sĩ Kageyama Toru và nhiếp ảnh gia Kitamura Takashi đã ba lần biến thế giới của No.6 thành những bức tranh phong phú và độc đáo.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Tập 3](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Lời Bạt](#)